

Sue Grafton _ Lanetli'nin 'L'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Sue Grafton _ Lanetli'nin 'L'si
Sue Grafton'ın Kinsey Millhone polisiyeleri:

Ateş'in 'A'sı
Baskın'ın 'B'si
Cinayet'in 'C'si
Delikanlı'nın 'D'si
Esrarengiz'in 'E'si
Fırar'ın 'F'si
Gerilim'in 'G'si
Hesaplaşma'nın 'H'si
İftira'nın 'İ'si
Jest'in 'J'si
Katil'in 'K'si
Lanetli'nin 'L'si

Hazırlananlar:

M
N
O

“BİR KINSEY MILLHONE POLİSİYESİ”

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si

Lanetli'nin 'L'si
Sue Grafton

İngilizce aslından çeviren:
Mehmet Harmancı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Lanetli'nin 'L'si - "L" is for Lawless / Sue Grafton
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Sue Grafton, 1995

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999

Bu yapıtın bütünü hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: İşil Şeker
Dizgi dűzeni: Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Haziran 1999
ISBN 975 - 329 - 259 -7

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Őti. űrűnűdűr.

Oğlak Yayınları
Genel Yűnetim: Senay Haznedarođlu
Yayın Yűnetmeni: Rařit Őavař
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyođlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Sevgili arkadaşlarım
Sally ve Gregory Giloth
ile
Connie, Marshall ve Laura Swain'e
sevgiyle

Kitabın yazarı çok deđerli yardımları için ařađıda adı verilenlere teřekkűr eder: Steven Humphrey; Eric S. H. Ching; Gazilere Hizmet Derneđi temsilcisi Louis Skiera; B. J. Seebol, J. D.; Carter Hicks; Carl Eckhart; R Connors; Santa Barbara Polis Teřkilatı'ndan Kaptan Edward A. Aasted, Teđmen Charlene French ve Jack Cogan; Santa Barbara Cilingirlik'ten Merrill Hoffman; Hyatt Dallas/Fort Worth'den Kim Oser; California Otomobil Derneđi'nden Sheila Burr; A. LaMott Smith; Santa Barbara Turizm'den Charles de L'Arbre, Janet Van Velsor ve Cathy Peterson; ve Compu-Vision'dan, Inky Void'da kaybolan 14. bűlűmű kurtaran John Hunt.

1

Őikâyet ediyor deđilim ama bir daha bir arkadaşın arkadaşına iyilik yapmadan űnce biraz dűřűnmeye kararlıyım. Hiç bu kadar sıkıntı yűklendiđimi hatırlamıyorum. Ve bařlangıçta her Őey o kadar masum gűrűnűyordu ki. Yemin ederim ki neler olacađını bilmem imkânsızdı. Őlűme űylesine yaklařmıřtımdı ve daha da kűtűsű (unkű diřiden űlesiyeye korkarım) űn iki diřim neredeyse kırılmak űzereydi. Őu anda kafamda yumruđum kadar bir Őiř var. Ve bűtűn bunlar para bile almadıđım bir iř için!
Konuya beni bulařtıran yıllardır yarı yarıya âřık olduđumu herkesin bildiđi evsahibim Henry Pitts olmuřtu. Adamın seksen beř yařında olması (benden yalnızca elli yař bűyűk yani) gerçeđi çekiciliđinin o temel etkisini deđiřtirmiř deđildi. Dűnya tatlısı bir insandır ve benden çok seyrek olarak bir Őey ister. O nedenle onu nasıl reddedebilirdim ki? Hele isteđi o kadar masumken ve bařıma geleceklerden hiçbir iz tařımıyorken. Yirmi bir Kasım, peřembeydi. Őűkran Gűnű'nden bir hafta űnce ve dűđűn eđlenceleri ancak bařlıyordu. Henry'nin ađabeyi William bizim mahalledeki kűűk lokantayı iřleten arkadaşım Rosie ile evlenecekti. Rosie'nin lokantası Őűkran Gűnű'nde kapalıdır ve kendisi de iřten bir kaybı olmadan evleneceđi için pek memnundu. Nikâh tűreni ve davet lokantada yapılacađı için kiliseye gitmek gerekliliđi de ortadan kalkmıřtı. Rosie nikâhı kıyacak bir yargıç bulmuřtu ve adamın bu hizmeti bedavaya yapacađından emindi. Henry Rosie'yi yargıca műtevazı bir Őey vermesi için teřvik etmeye çalıřmıřsa da, Rosie ona İngilizce'yi iyi anlamazmıř gibi boř bir ifadeyle bakmıřtı. Rosie Macar'dır ve iřine geldiđinde belleđi aniden geçici bir kayba űđrayıverir.
William ile neredeyse bir yıla yakın niřanlıydılar ve bűyűk adımı atma zamanı artık gelmiřti. Rosie'nin gerçek yařını asla űğrenemedim ama yetmiřine merdiven dayamıř olmalıydı. William da seksen sekizine yaklařtıđına gűre "űlűm bizi ayırana kadar" deyimi onlar için, istatistiki olarak bařkaları için olacađından daha gerçeđe yakındı.
Ŭstlendiđim iři anlatmaya geçmeden kendim hakkında birkaç Őey sűylemem gerekir sanırım. Adım Kinsey Millhone. Ruhsatlı űzel detektifim, kadınımdı, iki kere evlenip boşandım, çocuğum ya da başka başbelası yakınımdı yok. Altı yıl boyunca California Fidelity Sigortacılıkla yazılı olmayan bir anlaşmam vardı: Bir bűro

odası karşılığında onların yangın ve doğal olmayan ölüm vakalarını araştırdım. O anlaşmanın sona erdiği bir yıldan bu yana Santa Teresa'da bir avukatlık şirketi olan Kingman ve Ives'dan kiraladığım bir bürom var. Düşün nedeniyle kendime bir hafta izin vermiştim ve Henry'ye düşün hazırlıkları için yardım etmediğim zamanlar şöyle keyifle ayaklarımı uzatıp dinleneceğim için çok mutluydum. Fırıncılık işinden çoktan emekli olan Henry düşün pastasını hazırlıyordu ve ayrıca ikram işlerini düzenleyecekti.

Düşün partisinde sekiz kişiydik. Rosie'nin tekerlekli sandalyeden kalkamayan kızkardeşi Klotilde nedime olacaktı. Henry sağdıç, ağabeyleri Lewis ve Charlie teşrifatçıydılar. Henry, William, Lewis ve Charlie'nin (aynı zamanda hep birden "çocuklar" diye anılırlar) yaşları seksen beşten (Henry) doksan üçe (Charlie) kadar uzanırdı. Tek abları doksan besindeki Nell ikinci nedime olacaktı, nedimelerden biri de bendim. Rosie düşün için beyaz bir organze kıyafet giyecek ve garip bir kırmızıya boyadığı saçlarının üstüne küçücük bir taç konduracaktı. Ucuzluktan parlak yeşil zemin üstünde pembe ve leylak rengi güllerle bezenmiş bir top keten kumaş bulmuştu. Kumaş topu Nell'in yaşadığı Michigan'daki Flint'e gönderilmiş ve Nell de biz üçümüze üç tane bir örnek havai tarzı dikmişti. Benimkini bir an önce denemek için can atıyordum. Üçümüzün de giyinip bir araya geldiğimizde ayaklı yatak odası perdelerine benzeceğimizden hiç kuşum yoktu. Otuz beş yaşında, en yaşlı canlı çiçek olmayı ummuşum ama o rolü Rosie'nin kendi üstlenmişti. Bu, son on yılın düşün olacaktı ve dünyanın parasını verseler asla kaçırmak istemezdim. Eh, bu da bizi suç dünyasında "ön olaylar" dediğimiz şeye getirir.

O Perşembe sabahı evimden saat dokuzda çıkarken Henry'yle karşılaştım. Henry'nin evine üstü kapalı bir geçitle bağlı olan, eve dönüştürülmüş garajda otururum. Önümdeki tatil günlerim için yiyecek stoklamak üzere süpermarkete gidiyordum. Kapımı açtığımda Henry elinde bir parça kâğıt ve bir yapışkan bantla eşliğimde durmaktaydı. Üzerinde her zamanki kısa pantolon ve tişört yerine uzun pantolon ve kollan sıvanmış mavi bir gömlek vardı.

"Çok esaslı görünüyorsun" dedim. Henry'nin saçları bembeyazdır ve yana doğru fırçalar. Bugün saçlarını iyice ıslatmıştı ve tıraş losyonunun o sıcak limon kokusunu duyabiliyordum. Güneş yanığı yüzünde mavi gözleri alev alevdi. Uzun boylu, iyi huylu, nazik, zeki bir insandı. Büyükbabam yaşında olmasaydı bir an bile düşünmeden kapardım onu.

Beni görünce gülümsedi. "Hah, buradasın demek. Sana bir not bırakacaktım. Evde olduğunu sanmıyordum. Ben Nell ile çocukları almak üzere havaalanına gidiyorum. Senden bir ricam olacak. Bir dakikan var mı?" "Elbette. Ben de markete gidiyordum, acelesi yok. Ne oldu?"

"Yaşlı Bay Lee'yi hatırladın mı? Buralarda Johnny derler ona. Bay Caddesi'nin köşesinde oturan beyefendi. Bakımsız bahçe içinde beyaz ev. Doğrusunu söylemek gerekirse Johnny garajda, torunu Bucky ile karısı evde oturuyorlar."

Günlük koşularım sırasında önünden geçtiğim sözkonusu bungalov, yabani otlar arasında gömülmüş gibi duran köhne bir yerdi. Takozlar üzerinde duran bir otomobile bahçe süsü gözüyle bakmazsanız bunlar pek varlıklı insanlar değillerdi.

Komşular yıllardır otomobilden şikâyet etmişlerse de bir işe yaramamıştı. "Evi biliyorum ama adından kim olduğunu çıkaramadım" dedim.

"Rosie'nin yerinde görmüşsündür. Bucky iyi bir oğlana benziyor ama karısı bir garip. Adı Babe. Kısa boylu ve tombul, pek insanın gözüne bakmaz. Johnny yersiz yurtsuz gibi görünürdü ama aslında hali vakti fena değildi."

Sözünü ettiği üçlüyü hatırlamaya başlamıştım: Yıpranmış ceketli yaşlı adam, evlenmek için çok küçük görünen çift. Elimi kulağıma götürdüm. "Geçmiş zaman kullanıyorsun. Adam öldü mü yoksa?"

"Ne yazık ki, öldü. Zavallı bir kalp krizi geçirdi ve dört beş ay önce öldü. Temmuz'da falandı sanırım. Garip bir durum falan yoktu. Daha yetmişindeydi ama sağlığı hiç iyi olmamıştı. Her neyse, bir süre önce Bucky'ye rastladım, bana danıştığı bir sorunu var. Âcil değil. Ama rahatsız edici bir şey olduğundan belki yardım edebilirsin diye düşünmüştüm."

Bir banka kasasının, üzerinde bir işaret olmayan anahtarını, kayıp mirasçıları, kayıp varlıkları, vasiyetnamedeki bir belirsizliği düşündüm: yaşayanların yeni ölenlerden miras aldıkları o çözümlenmemiş konulardan birini. "Elbette. Olay nedir?"

"Kısa mı olsun, uzun mu?"

"Uzun olsun ama çabuk anlat. Böylece belki soru sormaktan kurtulurum."

Henry saatine baktı. "Uçağı kaçırmak istemiyorum ama sana özetleyeyim. Yaşlı adam cenaze töreni istememiş, cesedinin yakılmasını vasiyet etmişti. O da hemen yapıldı. Bucky külleri babasının yaşadığı Ohio, Columbus'a götürmeyi düşündü ama büyükbabasının da askeri bir törene hakkı olduğunu düşündü. Johnny ikinci Dünya Savaşı'nda pilotu ve Claire Chennault komutasındaki Amerikan Gönüllü Grubu'nda hizmet görmüştü. Bu konuda pek konuşmaz ama arada sırada Birmanya'dan Rangoon üzerindeki hava savaşlarından falan söz ederdi. Her neyse, Bucky üzerinde adının yazıldığı beyaz mermerden bir mezartaşının falan hoş olacağını düşündü. Babasıyla konuştu, Chester de fikirden hoşlanınca yerel Emekli Askerler bürosuna başvurup bir istek formu doldurdu. İstenilen bilgilerin tümüne sahip değildi ama elinden geleni yapmıştı. Üç ay geçip de bir yanıt gelmeyince kaygılanmaya

başladı. Sonunda "Tespit Edilemedi" yanıtı geldi. John Lee gibi bir adı olan biri için bu fazla şaşırtıcı değildi. Bucky, Emekli Askerler Derneği'ne telefon etti, doldurması için yeni bir form gönderdiler. Bu kere askerlik kayıtlarını istiyorlardı. Aradan üç hafta geçince form yine aynı damgayla geri döndü. Bucky aptal değil ama yirmi üç yaşında ve bürokrasi ile fazla bir deneyimi olmamıştır. Babasına telefon edip olanları anlattı. Chester, Hava Kuvvetleri'nin personel dosyalarının bulunduğu Texas'taki Randolph Hava Kuvvetleri Karargâhı'nı aradı. Kaç kişiyle konuştuğunu bilmiyorum ama sonunda John Lee'nin kayıtları bulunmadı. Ya da bulduysa konuşmak istemediler. Chester atlatıldığından emin ama ne yapabilir ki? Ve konu bugün bu durumda. Bucky şaşkın, babası suya düşmüş bir tavuk kadar öfkeli. Johnny'nin hakkı olanı elde etmesinde kararlılar. Onlara senin ne yapabileceklerini bilebileceğini söylemişim."

"Gerçekten askerlik yaptığından eminler mi?"

"Bilebildiğim kadarıyla."

Yüzümde kuşkulu bir ifadenin dolaştığını hissettim, "istersen Bucky'yle konuşurum ama aslında bu konularda fazla bir şey bilmem. Eğer yanlış anlamadıysam Hava Kuvvetleri kaydı olmadığını söylemiyor. Yalnızca Bucky'nin gönderdiği bilgiden tespit edemediklerini söylüyorlar."

"Doğru" dedi Henry. "Dosyasını bulmadan isteği yerine getirmeleri imkânsız."

Sorunu bir sicimin üzerindeki düğümüş gibi kurcalamaya başlamıştım. "O günlerde Ordu Hava Kuvvetleri denilmez miydi?"

"Ne farkeder ki?"

"Hizmet dosyası başka bir yerde saklanıyor olabilir. Belki de Kara Kuvvetleri'ndedir."

"Bunu Bucky'ye sorman gerekecek. O yolu da denediğini tahmin ederim."

"Basit bir şey olabilir. Yanlış bir göbek adı baş harfi ya da yanlış doğum tarihi."

"Ben de öyle dedim. Bir şeye uzun bir süre bakarsan sonunda onu görmezsin. Senin on beş-yirmi dakikandan fazlasını alacağını sanmam ama yardımına sevineceklerini biliyorum. Chester babasının miras işi için Ohio'dan geldi. Senin adına söz vermek istemezdim ama hayırlı bir iş olduğu için yardım edeceğimi düşündüm."

"Elimden geleni yaparım. Hemen şimdi gideyim mi? Eğer Bucky evdeyse benim zamanım var."

"Olması gerek. Bir saat önce evdeydi. Çok teşekkür ederim, Kinsey. Johnny yakın arkadaşım değildi ama bu mahallede benim kadar eskiydi. Hakkını almasını isterim."

"Bir denerim ama tekrar edeyim, bu iş benim yetki alanıma girmez."

"Anlıyorum, eğer sıkıntılı olacaksa bırakırsın."

Omuzlarımı silktim. "Parasız çalışmanın yararlarından biri de budur. İstedığın zaman işi terk ediverirsin."

"Öyle" dedi.

Henry garaja giderken kapımı kilitledim, sonra da otomobilini geri geri çıkarmasını bekledim. Henry özel durumlarda özgün sarı renkli 1932 model Chevrolet'sini kullanır. Bugün üç yolcu ve sayısız miktarda bavul taşıyacağı için steysiniyle gidiyordu havaalanına. Onun deyimiyile "çocuklar" iki hafta kalacakları için her türlü âcil durum önlemini almış olarak gelirlerdi. Otomobili durdurup camını indirdi. "Akşama yemeğe bizde olduğunu unutmu."

"Unutmadım. Bugün Lewis'in doğumgünü, değil mi? Ona bir armağan bile aldım."

"Çok şekersin ama buna hiç gerek yoktu."

"Haklısın, Lewis herkese armağan istemediğini söyler ama almazsan da suratını asar. Kutlama kaçta?"

"Rosie altıya çeyrek kala gelecek. Sen istediğin zaman gelebilirsin. William'ı bilirsin, saatinde yemezsek hemen kan şekeri düşer."

"O seninle havaalanına gitmiyor mu?"

"Smokin provası var. Lewis, Charlie ve ben de bu öğleden sonra prova yaptıracağız."

"Ne kadar hoş" dedim. "Neyse, görüşürüz."

Henry uzaklaşırken arkasından el salladım, sonra da sokağa çıktım. Lee'lere gidiş otuz saniye sürdü, altı ev aşağıya, sonra da köşeyi dön. Evin stilini söylemek güçtü, solmuş kırmızı kiremitli çatısı ve dökülen bovalarıyla eski bir California kır evi. Dar beton yolun sonunda, ahşap kapıları kırık bir garaj göze çarpıyordu. Arka bahçe şimdi paslanmış karoserli ve yarısı sökülmüş bir Ford Fairlane'in yuvası olmuştu. Omuz boyu otlar arasından evin cephesi güçlükle görünüyordu. Verandaya varmak için kollarımı havaya kaldırarak otların arasına daldım.

Zili çaldım ve eğilip çoraplarıma takılmış olan dikenleri temizledim. Mikroskopik polenlerin bir sivrisinek sürüsü gibi boğazımdan aşağı indiğini hissediyordum, beynimin arkasında ilkel bir aksırık oluşmaya başlamıştı. Başka bir şey düşünmeye çalıştım, içeri girmeden bile, gözümün önüne birbirlerinden alçı kemerlerle ayrılan alçak tavanlı küçük odalar getirdim. Boşuna zaman kaybı olduğunu düşünerek zili bir daha çaldım.

Az sonra kapı tanıdığım delikanlı tarafından açıldı. Bucky yirmi iki yirmi üç yaşında vardı. Benden beş altı santim daha uzun, yani bir yetmiş falandı. Şişman değil ama tombuldu. Ortadan ayrılmış uzun saçları kızıldı ve ensesinde toplanmıştı.

Mavi gözlüydü, kırmızı lekeli teni dört günlük sakalın ardında kaybolmuştu. Üzerinde blucin ve etekleri sarkan mavi, uzun kollu kadife bir gömlek vardı. Geçimini neyle sağladığı pek belli olmuyordu. Bankada altı rakamlı bir hesabı olan bir rock yıldızı bile olabilirdi ama doğrusu bunu hiç sanmıyordum.

"Siz Bucky misiniz?"

"Evet."

Elimi uzattım. "Adım Kinsey Millhone. Henry Pitts'in arkadaşıyım. Emekli Askerler Derneği'yle bazı sorunlarınız olduğunu söyledi."

Bucky elimi sıktı ama bana öyle bir bakıyordu ki, kafasını tıkladıp evde kimse var mı diye sormak geçti içimden. "Belki de size yardımcı olabileceğimi söyledi" diye devam ettim, "içeri girebilir miyim?"

"Özür dilerim. Şimdi anladım. Siz özel detektifsiniz. Sizi EA'den gelen biri sanmıştım. Adınız ne demiştiniz?"

"Kinsey Millhone. Henry'nin kiracısıyım. Beni Rosie'de görmüş olabilirsiniz. Haftanın üç dört gecesi oradayım."

Sonunda gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "Arka bölmede oturan kadınsınız."

"Doğru."

"Hatırladım şimdi. Buyrun." Bucky gerileyince yıllardır cilalanan parke döşeli hole girdim. Evin arkasındaki mutfak görünüyordu. "Babam evde değil, Babe de duşta sanırım. Ona geldiğinizi haber vermeliyim. Hey, Babe?"

Yanıt yoktu.

Başını yana eğerek içeri kulak verdi. "Hey, Babe!"

Odadan odaya seslenmelerle aram iyi değildir. "Ben bekleyebilirim" dedim.

"Ben gidip bir bakayım, hemen dönerim. Oturun." Altı sert ayakkabılarıyla gürültülü adımlarla yürüdü.

Sağdaki bir kapıyı açıp başını uzattı. Duvardan boğuk bir boru gürültüsü geldi, duşun suyu kapanırken tesisat titredi.

Bir basamak inip üç metreye dört metre bir halıdan biraz büyük olan oturma odasına girdim. Odanın bir ucunda küçük bir tuğla şömine beyaza boyanmıştı. Şöminenin iki yanında gömme dolaplarda kâğıtlar ve dergiler istif edilmişti. Üzeri kahverengi-sarı bir battaniyeyle örtülü koltuğa oturdum. Burnuma küf ya da köpek çiši kokusu geliyordu. Sehpanın üstünde boş fast-food kapları vardı. Bütün oturacak yerler eski bir televizyona çevriliydi.

Bucky döndü. " 'Siz konuşun' diyor. Az sonra bir yere gideceğimiz için giyiniyor. Babam da şimdi gelir.

Perdido'ya elektrik tesisatına bakmaya gitti. Büyükbabamın dairesini kiralamak için hazırlıyoruz da." Kapıda durdu, odayı benim gözümle görür gibiydi. "Çöplüğe benziyor ama büyükbabamın eli sıkıydı doğrusu."

"Ne kadardır burada oturuyorsunuz?"

"İki yıl oluyor, evlendiğimizden bu yana. Büyükbabam kirada indirim yapar diye düşünmüştüm ama kendisi ucuz yaşamayı bir bilime dönüştürmüş bir insandı."

Aynı şey bende de olduğundan merak etmişim. Belki bir iki şey öğrenirdim. "Ne gibi?" diye sordum.

Bucky'nin ağız aşağıya kıvrıldı. "Bilmem. Örneğin çöp toplama parası vermekten hoşlanmazdı, o yüzden çöpün alınacağı günler erkenden çıkıp çöpü komşuların tenekesine atardı. Bir kere biri kendisine su, elektrik gibi şeylerin parasını öderken tasarruf etmenin yolunu öğretmişti. Gönderenin adresi yerini boş bırakıp zarfa bir sentlik pul yapıştırarak uzaktaki bir posta kutusuna atarsanız. Belediye parasını ille de almak istediği için posta idaresi zarfı teslim etmezlik etmez ve siz de posta parasından kurtulmuş olursunuz."

"Bu iyi işte" dedim. "Böyle yapmakla yılda ne kazanacaksın, on dolar mı? Esaslı bir tipmiş anlaşılın."

"Onunla hiç tanışmadınız mı?"

"Rosie'de görürdüm ama tanıştığımızı sanmıyorum."

Bucky şömineye doğru başını salladı. "Orada işte. Sağdaki."

Bir fotoğraf göreceğimi sanarak bakışını izledim. Şöminenin üstünde üç kavanoz ve orta boy metal bir kutu duruyordu. Bucky, "Yeşil mermer kavanoz babaannem" dedi. "Yanındaki amcam Duane. Çocukken ölmüş. Sekiz yaşında falan galiba. Demiryolu üzerinde oynarken tren altında kalmış. Siyah kavanozda da Maple halam var."

Doğrusunu söylemek gerekirse verecek nazik bir yanıt bulamadım. Yıllar geçtikçe aile serveti de suyunu çekmiş olmalıydı ki, her ölüme bir öncekinden daha az para harcadığı anlaşılıyordu. John Lee'ye yalnızca krematoryumun verdiği kutu kalmıştı. Bundan sonra "göçecek" olan herhalde bir kundura kutusuna konacak ve krematoryum dönüşünde otomobilin camından dışarı fırlatılacaktı.

Bucky elini sallayarak konuyu değiştirdi. "Her neyse, bunu bırakalım. Sohbet etmek için uğramadığınızı biliyorum. Kâğıtlar burada." Raflara gidip aralarına ödenmemiş faturalar ve diğer önemli kâğıtlar sıkıştırılmış dergileri karıştırmaya başladı. "Sözkonusu olan büyükbabam için harcadığımız üç yüz dolar" dedi. "Babe ile krematoryuma üç yüz dolar ödedik, şimdi bunu istiyoruz. Sanırım devlet gömülme için bir yüz elli dolar daha veriyor. Fazla bir para değil belki ama bizim ona bile ihtiyacımız var. Henry size ne söyledi bilemiyorum ama yapacağınız işe karşılık size de bir şey ödeyemeyeceğiz."

"O kadarını anlamıştım. Zaten yapabileceğim fazla bir şey olmayacak sanırım. Şu anda siz EA talepleri konusunda benden çok şey biliyor olmalısınız."

Bucky bir tomar kâğıt çıkardı, şöyle bir baktıktan sonra bana uzattı. Kıştırmaçla tutturulmuş kâğıtları ayırarak John Lee'nin ölüm belgesine, krematoryum kâğıdına, nüfus ve Sosyal Sigortalar kâğıtlarına, Emekli Askerler İdaresi formlarına baktım. Birinci form ölüm yardımı talepnamesiydi, ikincisinde askeri sicil isteniyordu. Sonuncusuna hizmet dalı yazılıydı ama künye numarası, rütbesi ve tarihler eksikti. İdare'nin kaydını bulmamasına şaşmamak gerekirdi. "Burada epey bilgi eksik" dedim. "Herhalde künye numarasını ya da hangi birlikte bulunduğunu bilmiyorsunuz."

"Bilmiyoruz, sorun da bu zaten. Olay giderek saçma bir hal alıyor. Yeterli bilgimiz olmadığı için kaydını alamıyoruz ama bu bilgiye sahip olsaydık zaten talepte bulunmayacaktık."

"Buna iyi yönetim denir. Ödenmeyen haklardan tasarruf edilen parayı bir düşünün."

"Biz büyükbabamın hakkı olmayan bir şeyi istemiyoruz ki. Büyükbabam vatanına hizmet etmiş biri, devletten fazla bir şey istemiyoruz ki. Üç yüz dolar. Devlet milyarları boşa harcıyor."

Formun arkasını çevirip yazılanları okudum. "Cenaze Masraflarına Hak Kazanmak" başlığı altında ölenin "askerlikten şerefsizce atılmış olması, emekli aylığı alıyor olması ya da emekli aylığı almak için yeniden başvurmuş olması isteniyordu. "Eh, bu bir çözüm olabilir işte" dedim. "Askerden emekli aylığı alıyor muydu?" "Eğer alıyor idiyse bize hiç söylemedi."

Bucky'ye baktım. "Neyle geçiniyordu?"

"Sosyal Sigorta aylığı vardı. Babam da yardım ediyordu sanırım. Babe ile ben kira ödüyorduk. Ayda altı yüz dolar. Evin ipoteği falan yoktu. Kiradan aldığı parayla geçiniyordu herhalde."

"Arkada mı oturuyordu?"

"Evet. Garajın üstünde. İki küçük odadır ama gayet güzeldir. Hazır olur olmaz taşınmak isteyen biri var. Büyükbabamın eski bir arkadaşı. Eğer ilk ayın kirasında biraz indirim yaparsak içerdeki eski eşyaları atabileceğini söyledi. Çoğu işe yaramaz şeyler ama neyin önemli olduğuna karar verene kadar hiçbirini atmak istemedik. Büyükbabamın eşyalarının yarısı şu anda karton kolilerde, geri kalanı da olduğu gibi duruyor."

Askeri sicil talepnamesini bir daha okudum. "Terhis kâğıdı ne zaman verilmiş? Burası boş bırakılmış."

"Bakayım." Başını yana eğip gösterdiğim kutuya baktı. "Onu işaretlemeyi unuttuğum. Babam 1944'ün 17 Ağustos'unda olduğunu söyledi. Babasının, kendisinin dört yaşına bastığı gün döndüğünü hatırlıyor, iki yıl askerlik yaptığına göre 1942'de gitmiş olmalı."

"Ordudan atılmış olabilir mi? Burada o durumda hak kazanmayacağı yazılı."

"Hayır, efendim" dedi Bucky.

"Yalnızca sordum." Formu çevirip arkasındaki küçük yazıları okudum. "Peki ya sağlık kayıtları? Savaş görmüş olduğu için herhalde bedava sağlık hizmetlerinden yararlanıyordu. Belki de yerel Emekli Asker İdaresi kliniğinin bir numarası vardır."

Bucky yine başını salladı. "Onu denedim. Baktılar ve adına rastlamadılar. Babam onun, sağlık hizmetinden yararlanmadığını sanıyor."

"Hasta olduğu zaman ne yapardı? "

"Çoğunlukla kendi kendini tedavi ederdi."

"Eh, bende başka fikir kalmadı" dedim. Kâğıtları iade ettim. "Ya özel eşyaları? Hava Kuvvetleri günlerinden sakladığı mektuplar falan? Eski bir fotoğraf bile hangi birlikten olduğunu tespitite yararlı olabilir."

"Şimdiye kadar bir şey bulamadık. Resimler aklıma bile gelmemişti. Bakmak ister misiniz?"

İlgisizliğimi saklamaya çalışarak duraksadım. "Bunu yapabilirim tabii ama yalnızca üç yüz dolar içinse bu işin peşini bırakmanız daha iyi olur."

"Aslında dört yüz elli dolar" dedi.

"Olsun. Bir maliyet/kâr analizi yaparsanız herhalde daha şimdiden zararda olduğunuz ortaya çıkar."

Bucky yanıt vermedi, benim fikirlerimle ikna olmuşa pek benzemiyordu. Zaten bu sonuncusunu ondan çok kendim için söylemiş olabilirdim. Geri baktığımda kendi öğüdümü dinlemenin benim için daha hayırlı olduğunu anlayacaktım. Ama o gün vazifesinas bir tavırla ardından yürüdüm. Beyinsiz işte. Ondan değil, kendimden söz ediyorum.

2

Bucky'nin ardından arka kapıdan çıktım, veranda merdivenlerinden indim. "Büyükbabamın bir banka kasası falan var mıydı acaba?"

"Hayır, o insanlardan değildi. Bankalardan hoşlanmaz, bankacılara güvenmezdi. Faturalarını ödemek için bir hesabı vardı ama hisse senetleri, mücevherleri falan yoktu. Topu topu yüz dolar bir şey olan parasını buzdolabında eski bir kahve kutusunda saklardı."

"Bir sorayım demiştim."

Parçalı betondan park yerini geçip evden ayrı olan garaja yürüdük, dik ve boyasız ahşap merdivenlerden ikinci kata çıktık. Sahanlık ancak Johnny Lee'nin kapısını ve merdivenlere bakan dar bir pencereyi alacak genişlikteydi. Bucky anahtarlarını ararken ben elimi gözlerime siper edip camdan içeri baktım. Tavanı orta

kirişten eğimle inen iki oda. İki oda arasındaki kapı çıkartılmıştı. Bir duvarda önüne perde gerilmiş bir dolap vardı.

Bucky kapıyı açtı, arkasından gelmem için açık bırakarak, içeri girdi. Önümüzü görünmeyen bir engel gibi sıcak hava kesmişti. Kasım ayına rağmen eğik çatı içersini en az otuz dereceye çıkarmıştı. Eşikte durup bir hayvan gibi havayı kokladım. Kapalı yer kokusu vardı, kuru ahşap ve eskimiş duvar kâğıdı tutkalı kokusu. Aradan beş ay geçmiş olmasına rağmen kızartma ve sigara kokusu geliyordu. Biraz daha dursam adamın son yemeği olarak ne pişirdiğini söyleyebilecektim. Bucky pencerelerden birine gidip camı açtı. Hava hareket etmemiş gibiydi. Eski ve çatlak muşamba altındaki döşeme tahtaları gacırdıyordu. Duvarlar krem rengi zemin üzerinde küçük mavi çiçekli bir kağıtla kaplanmıştı, ancak kâğıt o kadar eskiydi ki, kenarları yanmış gibi kararıp kıvrılmıştı. Ön ve arka duvarlardaki iki pencerede yarı yarıya çekilmiş sararmış perdeler vardı. Büyük odada beyaza boyanmış demir bir karyola duruyordu. Ahşap bir dolap arka duvara yaslanmış, beyaz bir hasır veranda takımı oturma odası görevini üstlenmişti. Bir köşede küçük bir ahşap yazı masası ve iskemlesi duruyordu. Yerde çeşitli boylarda on on iki karton kutu saçılmıştı. Kutulardan bir kısmı doldurulmuş ve kapakları, içindekiler dökülmesin diye birbirlerine tutturulmuştu. Kitap raflarından ikisi boşalmış, kalan kitapların yarısı devrilmişti.

Kutular arasından geçip öteki odaya girdim. Burada küçük bir ocak ve buzdolabı, aralarındaki tezgâhın üzerinde bir mikrodalga fırın duruyordu. Ucuz görünümlü menteşeleri olan koyu renkli ahşap bir dolabın üstüne bir evye yerleştirilmişti. Dolabın kapakları, açmaya çalışıldığında zorlanacak gibiydi. Mutfağın ötesinde bir tuvalet, bir musluk ve küçük bir küvetle bir banyo vardı. Bütün porselen yüzeyler lekeliydi. Musluğun üzerindeki aynada kendime bakınca ağızımın hoşnutsuzlukla aşağı kıvrılmış olduğunu gördüm. Bucky dairenin iyi olduğunu söylemişti ama böyle bir yerde yaşamaktansa kendimi vururdum.

Pencereden dışarı baktım. Bucky'nin karısı Babe evin arka kapısında. İri kahverengi gözleri, havaya kalkık bir burnu, yuvarlak bir yüzü vardı. Saçları siyah ve düzdü ve kendisine hiç yakışmayan bir biçimde kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Ayağında terlik, üzerinde siyah dar bir pantolon ve düşük göğüsleri üzerinde gerili duran siyah bir kolsuz bluz vardı. Kollan tombuldu ve baldırları yürürken birbirlerine sürtünecek gibiydi. Her şeyi insana hiç de hoş olmayan bir ıslaklık duygusu veriyordu.

"Karınız sizi çağırıyor galiba" dedim.

Babe'in sesi bize ulaşmıştı. "Bucky?" Bucky sahanlığa çıktı. "Hemen geliyorum." Sonra bana döndü. "Sizi burada bırakabilir miyim?" Dairenin anahtarını anahtarlığından çıkarttığını gördüm.

"Olabilir. Ama aslında siz yapılacak her şeyi yapmışsınız sanırım."

"Bence de öyle. Aslında bu işi kurcalayan babam. Ha, babamın adı Chester'dır, eğer bizden önce gelirse." Anahtarı bana verdi. "İşiniz bitince kilitleyip anahtarı ön kapıdaki posta deliğinden atın. Önemli bir şey bulursanız bize haber verirsiniz. Biz saat birde döneriz. Kartınız var mıydı?"

"Var." Çantamdan aldığım kartı adama uzattım.

Geriye dönüp merdivenden inişini dinledim. Kapıyı kilitleyip oradan kaçmadan önce ne kadar beklememin uygun olacağını düşünüyordum. Bir yabancının evine yasadışı yollardan girdiğimde başlayan o heyecanla midemim kasıldığını hissediyordum. Burada yasal olarak bulunuyordum ama yine de yasak bir iş yapıyordum gibi geliyordu. Aşağıda Babe ile Bucky'nin evi kilitleyip akımdaki garaj kapısını açtıklarını duyuyordum. Pencereye gidip baktım. Otomobil, 1955 Buick'e benziyordu, yeşildi ve önünde kocaman bir krom pancuru vardı. Bucky geri geri giderken omzu üzerinden arkasına bakıyor, Babe ise elini kocasının dizine koymuş, durmadan konuşuyordu.

Otomobil yola çıkar çıkmaz ben de kendimi dışarı atmalıydım ama Henry'yi düşününce, hiç olmazsa bir şey ararmış gibi yapmaya zorunlu hissettim kendimi. Kalpsizmişim gibi sanılmak istemem ama Johnny Lee benim için hiçbir şey ifade etmediği gibi, eşyalarını karıştırmak düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ev sıkıntılı, havasız ve sıcaktı. Sessizlikte bile yapış yapış bir şey vardı.

Bir iki dakika odadan odaya dolaşım. Banyo ve mutfakta kayda değer bir şey yoktu. Büyük odaya dönüp çevreme bakındım. Dolabın kapağı yerine geçen perdeyi çektim. Johnny'nin birkaç parça giysisi ruhsuz bir biçimde asılı duruyordu. Gömlekleri sık sık yıkanmaktan yumuşamış, yakaları eprimişti. Ceplerine, raftaki ayakkabı kutularına baktım. Kutularda eski ayakkabılardan başka bir şey olmamasına da şaşmamıştım. Çekmecelerde çamaşırlar, çoraplar, tişörtler, eprimiş mendiller vardı ve aralarında ilgi çekecek bir şey yoktu. Küçük yazı masasının başına geçip çekmeceleri sırayla açmaya başladım. İçlerinde zararsız şeyler vardı. Bucky, yaşlı adamın faturalarını, makbuzlarını, iptal edilmiş çeklerini, banka defterlerini falan almış olmalıydı. Kalkıp doldurulmuş karton kutulardan bazılarının kapaklarını açıp içlerine baktım. Aradığım mali evrakı ikincisinde buldum. Acele bir göz gezdirince orada da şaşırtıcı bir şey olmadığı anlaşıldı. Ne şahsi dosyalar ne geçmiş askerliğiyle ilgili belgelerle dolu zarflar vardı. Ayrıca, savaşa ilişkin şeyleri kırk küsur yıl neden saklasındı ki? Eğer Emekli Asker programından yararlanmak konusunda fikir değiştirmiş olsaydı, herhalde ezbere bildiği bilgileri verip işini

Baktığım üçüncü kutuda II. Dünya Savaşı hakkında sayısız kitap vardı ki, bu da adamın konu üzerindeki ilgisinin devam ettiğini gösteriyordu. Savaşa kendi katkısı ne olmuş olursa olsun başkalarının hikâyelerini okumaktan zevk almış olmalıydı. Ünlem işareti olan birkaçı dışında bütün başlıklar monotondur: Savaş

Uçakları! Bombalar Atılıyor! Kamikaze! Her şey "stratejik"ti. Stratejik Komutanlık. Avrupa Üzerinde Stratejik Hava Gücü. Stratejik Hava Bombardımanı. Stratejik Avcı Uçağı Taktikleri. İskemleyi kutuya yaklaştırdım, kitapları tek tek çekerek sayfalarını karıştırdım. Bunun gibi saçmalıkları hep yaparım. Ne bekliyordum yani, terhis belgesinin kucağıma düşmesini mi? Doğrusunu isterseniz, çoğu özel detektif, araştırma konusunda iyi eğitilmiştir. Elimizdeki işten fazla zevk almasak da en iyi yaptığımız iş budur. Bize bir oda ve yalnız kalabileceğimiz on dakika verin, hemen başkalarının öteberisine burnumuzu sokmaktan kendimizi alamayız. İnsanın yalnızca kendi işine bakması hiç de keyifli değildir. Benim cennet fikrim bir geceliğine kazayla Kayıt Bürosu'nda kapalı kalmaktır.

Bir savaş pilotunun anılarından bir kaç sayfa okudum: İt dalaşları, uçaktan atlamalar, arka makineliilerden fişkırان alevler, Mustanglar, P-40'lar, Nakajima avcı uçakları ve V formasyonları. Bu savaş olayları öylesine dramatikti ki, erkeklerin buna nasıl bağımlı olabildiklerini anlıyordum. Ben de aslında adrenalin tutkunuyum ve bunu polislik yaptığım iki yıl içinde kapmışımdır.

Dışarda merdivenlerde ayaksesi duyunca başımı kaldırıp saatime baktım. Saat henüz 10:35'ti. Bucky gelmiş olamazdı. Kalkıp dışarı baktım. Altmış yaşlarında bir adam o sırada sahanlığa varmıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedim.

"Bucky burada mı?" Saçları dökülüyordu, başının çevresindeki beyaz saçlar kısa kesilmişti. Ela gözler, koca bir burun, çenesinde gamze, yüzünde yumuşak kırışıklar.

"Hayır, dışarı çıktı. Siz Chester misiniz?"

"Hayır, hanımefendi" diye mırıldandı. Tavrından, başında bir kasket olsaydı sözün burasında çıkaracağı anlaşılıyordu. Çekinerek gülümseyince ön iki dişi arasındaki aralık ortaya çıktı. "Adım Ray Rawson. Johnny'nin eski bir arkadaşıyım... arkadaşaydım yani." Üzerinde keten pantolon, temiz beyaz bir tişört, ayağında beyaz çoraplar ve tenis ayakkabıları vardı.

"Kinsey Millhone." Tokalaştık. "Ben de komşu sayılırım."

Ray'in bakışları içeri yöneldi. "Bucky ne zaman dönecek biliyor musunuz?"

"Saat birde demişti."

"Burasını kiralamak mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Ya siz."

"Umuyorum" dedi. "Bucky'yi ikna edebilirsem. Depozito verdim ama kontratı yapma işini yavaştan alıyor. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama başkasına kiralayacağından da korkuyorum. O kutuları görünce bir an taşındığınızı sandım." Adamın pek yerine oturtmadığım bir güneşli aksanı vardı. Texas ya da Arkansas falan.

"Bucky burayı toparlamaya çalışıyor sanırım" dedim. "Siz kirada bir indirim karşı bütün bunları boşaltmayı öneren kişi misiniz?"

"Evet, önerimi kabul edecek sanmıştım ama şimdi babası gelince kafa kafaya verip yeni yeni planlar geliştiriyorlar. Bucky ile karısı önce buraya geçip büyük evi kiralamayı düşündüler. Sonra babası ziyarete geldiği zaman orada kalmak istediğini söyledi. Bense bu hafta taşınmak istiyordum. Bir otelde kalıyorum... öyle lüks bir yer değil ama insanı zorluyor işte."

"Size yardımcı olmak isterdim ama bunu onunla konuşmanız gerekecek."

"Bunun sizin sorunuz olmadığını biliyorum. Yalnızca anlatmaya çalışıyordum. Eh, daha sonra uğrarım. Size engel olmak istememişim."

"Ne münasebet. İsterseniz içeri buyrun. Ben kutuları şöyle bir karıştırıyordum." Yerime döndüm, bir kitap alıp sayfalarını karıştırmaya koyuldum.

Ray Rawson bir kedi sakınganlığıyla içeri girdi. Bir yetmiş beş boyunda, 90 kilo ağırlığında olduğunu tahmin ettim. Onun yaşında biri için epey geniş bir göğsü ve pazıları vardı. Bir kolundaki dövmede "Marla" yazıyordu; diğerinde ise arka ayakları üzerinde doğrulmuş bir ejder dilini dışarı çıkartmıştı. Adam çevresine ilgiyle bakıp mobilyalara göz gezdirdi. "Bir daha gördüğüm iyi oldu. Hatırladığım kadar büyük değilmiş. İnsanın zihni böyle oyunlar oynar, değil mi? Ben düşünmüştüm ki... duvar önlerinde daha fazla yer var falan..." Yatağa yaslanıp bana baktı. "Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Aşağı yukarı. Bucky, Johnny'nin askerlik hizmeti konusunda bilgi bulunacağını umuyor. Ben de arama ekibiyim işte. Hava Kuvvetleri'nde onunla beraber miydiniz?"

"Hayır. Biz işte tanıştık. Eskiden ikimiz de tersanede; çalışırdık, Kentucky, Louisville'de Jefferson tersanesi. Ama çok eskiden, savaş başladıktan hemen sonra. LST çıkarma botları yapıyorduk. Ben yirmi yaşındaydım. O benden on yaş büyüktü ve bir bakıma babam gibiydi. O zamanlar artık paralı günlerdi. Bunalım'da -yani 1932'de- yılda bin dolar kazanan çok azdı. Çelik işçileri bunun yarısını kazanırlardı, garsonlardan da az yani. Ben çalışmaya başladığımda durum biraz düzelmmişti. Tabii her şey göreceli. Johnny her işi yapardı. Çok akıllıydı ve bana da çok şey öğretmiştir. Size yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım. "İşim bitti sayılır. Devam etmeme aldırmaazsınız umarım. Gitmeden önce tamamlamak istiyorum." Bir sonraki kitabı alıp sayfalarını karıştırdım. Johnny bankalara karşıysa sayfalar arasında para saklamış olabilirdi.

"Bir şey buldunuz mu?"

"Hayır, Bucky'ye bu işin peşini bırakmasını söyleyeceğim galiba. Büyükbabasının hangi birlikte olduğunu öğrense yeter. Ben özel detektifim. Bu işi bedavaya yapıyorum ve çok da heyecan verici olduğum söylenemez. Johnny'yi iyi tanır mıydınız?"

"Eh, öyle denilebilir sanırım. Yılda bir iki kere görüşürdük. Burada bir ailesi olduğunu biliyordum ama kendileriyle ancak şimdi tanıştık."

Artık bir tempo tutturmuştum. Kitabı sırtından tut, sayfaları karıştır, bırak. Sırtından tut, karıştır, bırak. Kutudaki son kitabı çektim. "Aksanınızı düşünüyordum. Kentucky'den söz ettiniz. Oralı mısınız?" Kalkıp ellerimi arkamda kavuşturarak gerindim. Sonra eğilip kitapları yine kutuya doldurmaya başladım. Ray de çömelip yardıma başladı. "Evet, Louisville'liyim ama yıllardır oraya gitmiş değilim. Ben Ashland'da otururum, Johnny, California'ya geldiğimde kendisini aramamı isterdi. Boş zamanım olduğu bir sırada yola düştüm. Adresini biliyordum, bana arkada garaj dairesinde kaldığını söylemişti. Önce buraya geldim. Kapı açılmayınca gidip Bucky'nin zilini çaldım. Johnny'nin öldüğünden haberim yoktu.

"Sizin için bir şok olmuş olmalı."

"Öyle oldu. Telefon bile etmemiştim. Birkaç ay önce bana bir not yazmıştı, ben de bir sürpriz yapayım dedim. Bilsedim onca masrafa girip buralara kadar gelmezdim. Otomobille gelmek bile öyle ucuz değil çünkü."

"Buraya ne zaman geldiniz?"

"Bir hafta falan oldu. Kalmayı düşünmemiştim ama iki bin mil direksiyon salladıktan sonra geri dönmek istemedim. California'dan hoşlanacağımı sanmazdım ama güzel yer." Ray kutuyu doldurup, kapaklarını içice geçirirken ben öteki kutuya başladım.

"Buraya alışmak çoğu insan için epey güç oluyor."

"Benim için öyle olmadı. Umarım buraya taşınmak istedim diye Bucky benim garip falan olduğumu düşünmüyordur. Başkalarının talihsizliklerinden yararlanmaktan hoşlanmam ama ne yaparsınız, bunca zahmet boşuna gitmesin. Güzel bir yere benziyor, denizin yakınlarında olmak da hoşuma gider. Şunları ayağınızın altından çekeyim hele." Ray kutulardan birini kaldırıp ötekinin üstüne yerleştirdi, ikisini birden bir kenara itti.

"Şimdi neredesiniz?"

"İki blok ilerde. Lexington'da. Hemen kıyıda ama odamdan deniz bile görünmüyor. Buradan şu ağaçların arasından bakarsanız az bir deniz manzarası var."

Odaya şöyle bir göz geçirdim ama incelemeye değer başka bir şey göremedim. Johnny'nin pek fazla şeyi yoktu ve olanlardan bir şey çıkacağına benzemiyordu. "Eh, bu kadar yeter sanırım" dedim. Üstümü silkeledim. Mutfağa gidip ellerimi muslukta yıkadım. Tesisattan garip sesler geliyordu, su pas rengiydi. "Hazır buradayken bakmak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum. "Tesisat falan yani. Perde için pencereleri ölçebilirsiniz."

Gülümsedi. "Onun için kontratın imzalanmasını beklemek daha iyi olur. Bucky'nin tavırlarına bakılırsa taşınmam garanti değil. Bir şey söyleyeyim mi, o çocuk fazla zeki biri değil."

Aynı fikirdeyim ama bir kere olsun çenemi tutmamın daha politik olacağını düşündüm. Büyük odaya döndüm, çantamı bulup omzuma attım, cebimden anahtarları çıkardım. Ray benden önce çıktı, ben kapıyı kilitletken bir basamak aşağıda bekledi. Ardından indim, birlikte yürüyüp sokağa çıktık. Ben anahtarı büyük evin ön kapısındaki posta deliğinden içeri attım. Sokakta Ray aksi yöne yürürken, "Yardımanız için teşekkür ederim, Bucky'yle bir anlaşmaya varırsınız inşallah" dedim.

"Görüşürüz." Elini sallayıp uzaklaştı.

Eve vardığımda Henry'nin kapısı açıktı ve seslerden Nell, Charlie ve Lewis'in geldikleri anlaşılıyordu. Gün sona ermeden Kelime Bulmaca, pişti ve dama oynayacaklar, çocuklar gibi eğleneceklerdi.

Kendi kapımı açtığımda saat on bire gelmişti. Telesekreterin uyarı ışığı yanıp duruyordu. Düğmeye bastım. "Kinsey? Ben Lompoc'tan kuzenin Tasha. Beni arar mısın?" Bıraktığı numarayı not ettim. Beni beş dakika önce aramıştı.

Bu iyi bir şey değil, diye düşündüm.

Annem on sekizine geldiğinde anneannemle kavga edip varlıklı ailesinden ayrılmış ve bir postacıyla kaçmıştı. Babamla bir Santa Teresa yargıcı önünde nikâhlandıklarında yanında kızkardeşlerinden yalnızca Gin vardı. Annem ve Gin Teyzem aileden aforoz edilmişlerdi ve bu benim on beş yıl sonra doğuşuma kadar devam etmişti. Anababam çocukları olmasından umudu kesmişlerdi ama ben doğunca geri kalan kızkardeşlerle hafif bir ilişki kurulmuş, ancak teyzelerim bunu annelerinden saklamışlardı. Anneannem ile büyükbabam evlilik yıldönümlerini kutlamak için bir deniz gezisine çıktıklarında annemle babam Lompoc'a ziyarete gitmişlerdi. Ben o sırada dört yaşında olduğumdan bu ziyareti hatırlamıyorum. Bir yıl sonra yine böyle kaçamak bir buluşmaya giderken dağdan yuvarlanan bir kaya otomobilimizin ön camından girmiş ve babamı anında öldürmüştü. Denetimden çıkan araba devrilmiş, annem ağır yaralanmıştı. O da kısa bir süre sonra otomobilden çıkarılırken ölmüştü.

Ondan sonra beni Gin Teyze büyütüştü ve bildiğim kadarıyla aileyle başka bir ilişkiye girilmemişti. Gin Teyze hiç evlenmemişti ve beni bir kız çocuğunun nasıl yetiştirilmesi gerektiğiyle ilgili özel fikirlerine göre

büyütmüştü. Sonunda ben bazılarının sandığı kadar "sapık' olmasam bile epey garip bir insan olmuştum. Teyzemin on yıl önceki ölümünden bu yana da yalnızlığa artık alışmışım.

Bir yıl önce bir soruşturma sırasında "kayıp" akrabalarımın varlığını öğrenmişim ve şimdiye kadar onlardan uzak durmayı başarabilmişim. Onların bir ilişki istiyor olmaları beni bir zorunluluk altına sokamazdı. Bu konuda biraz aksilik ettiğimi kabul ediyorum ama ne yapayım ki bu elimde olan bir şey değildi. Otuz beş yaşındayım ve yetimliğimden memnunum. Ayrıca benim yaşında "evlat edinildiğinde" hayal kırıklığına uğrayıp seni bir kere daha reddetmeyeceklerinden nasıl emin olabilirsin ki?

Daha fazla aksilenmeme fırsat bırakmadan Tasha'nın numarasını çevirdim. Telefona o çıkınca kendimi tanıttım.

"Bu kadar çabuk aradığın için teşekkür ederim. Nasılsın?" dedi.

"İyiyim." Bir yandan da benden ne isteyebileceğini düşünüyordum. Onunla karşılaşmış değildim ama daha önceki telefon konuşmamızda bana miras avukatı olduğunu söylemişti. Bir özel detektife mi ihtiyacı vardı acaba?

"Bak, canım. Seni Lompoc'a gelip Şükran Gününde aramızda bulunman için aradım. Bütün aile burada olacak ve bunun tanışmak için iyi bir neden olacağını düşündüm."

Kalbim duracak gibi oldu. Aile toplantılarıyla hiç ilgilenmiyordum ama kibar olmaya karar verdim. Sesime sahte bir üzüntü havası vererek, "Teşekkür ederim ama işim var" dedim. "Çok iyi iki arkadaşım o gün evleniyorlar, ben de nedimelerden biriyim."

"Şükran Gününde mi evleniyorlar? Çok garip doğrusu."

"Başka boş günleri yoktu da."

"Peki o haftasonunun Cuma ya da Cumartesi'si gelsen?"

"Ah." Kafam duracak gibi oldu. "Bir işim vardı galiba... ama bir bakayım hele." Mesleki konularda çok esaslı bir yalancıyım. Ama özel alanda başkalarından farksızım. Boş olduğunu bile bile ajandamı önüme çektim. Bir an "Evet" deme olasılığını aklımdan geçirdimse de, içimden ilkel bir itiraz uluması yükseldi. "Hayır, maalesef doluyum" dedim.

"Kinsey, istememeni anlıyorum ve sana hepimizin çok üzülüğünü söylemek isterim. Annenle anneannem arasındaki kavga her neyse bunun seninle bir ilgisi yok. Biz eğer sen izin verirsen bunu düzeltmek istiyoruz." Gözlerimi tavana çevirdim. Ne kadar kaçınmak istesem de bu işi halletmek zorundaydım. "Bunu söylemeni takdir ediyorum, Tasha ama olacak iş değil bu. Sana başka ne söyleyebilirim bilemiyorum. Oraya özellikle bir tatilde gelmek fikri beni rahatsız ediyor."

"Sahi mi? Neden?"

"Nedenini bilemiyorum. Aileyle bir yakınlığım hiç olmadı, o yüzden bu özlediğim bir şey değil. Öyle işte."

"Kuzenlerinle tanışmak istemiyor musun?"

"Tasha, kabalık etmediğimi umarım ama şimdiye kadar birbirimiz olmadan da gayet iyi idare ettik."

"Bizden hoşlanmayacağından nasıl emin olabilirsin?"

"Hoşlanırdım herhalde" dedim. "Konu o değil."

"Öyleyse ne peki?"

"Bir kere ben kalabalık içinde rahat eden biri değilim ve zorlanmaya da hiç gelemem."

Bir sessizlik oldu. "Bunun Gin Teyze'mle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Gin Teyze mi? Hayır. Neden sordun?"

"Onun egzantrik biri olduğunu duymuştuk. Seni bize karşı çevirmiş olabileceğini düşünüyorum."

"Bunu nasıl yapabilirdi ki? Sizden hiç söz etmedi ki."

"Bu sence garip değil mi?"

"Garip elbette. Gin Teyze kuramlara pek düşküdü ama insani ilişkilerden pek hoşlanmazdı. Bu bir yakınma değil. Bana çok şey öğretti, çok değer verdiğim şeyler ama ben başka insanlara benzemem. Doğrusunu istersen şu noktada bağımsız olmayı tercih ederim."

"Saçma. Sana inanmıyorum. Hepimiz bağımsız olduğumuzu düşünmekten hoşlanırsın ama kimse yapayalnız yaşayamaz. Bu ailedir. Akrabalığı reddedemezsin. Bu bir yaşam gerçeğidir. İstesen de istemesen de bizden birisin sen de."

"Tasha, hazır sırası gelmişken bunu açık açık konuşalım. Öyle sıcak ve yapış yapış aile sahneleri hiçbir zaman olmayacak. Piyano başına toplanıp eski şarkıları söylemeyeceğiz."

"Biz öyle insanlar değiliz. Öyle şeyler yapmayız."

"Ben senden söz etmiyorum. Sana kendimi anlatmaya çalışıyorum."

"Bizden istediğin hiçbir şey yok mu?"

"Ne gibi?"

"Kızgınsın galiba?"

"Çelişkili diyelim. Kızgınlık bir iki kat daha aşağıdadır. Henüz ona gelmedim."

Bir an sustu. "Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim Tepkini anlıyorum, ama hıncını neden bizden çıkarıyorsun ki?"

Gin Teyze yetersiz kalmışsa bunun hesabını onunla görmeliydin."

Savunmaya geçtiğimi hissettim. "Gin Teyze 'yetersiz' değildi. Öyle bir şey söylemedim. Çocuk yetiştirme konusunda egzantrik fikirleri vardı ama elinden geleni yaptı."

"Seni sevdiğinden eminim. Onun yetersiz olduğunu söylemek istemedim."

"Sana bir şey söyleyeyim. Kusurları ne olursa olsun anneannemden çok şey yapmıştır. Ve herhalde bana gösterdiği analık kendi gördüğü analıktı."

"Demek aslında hincin anneanneme."

"Elbette! Bunu sana en başında söylemiştim. Bak, ben kendimi kurban olarak görmüyorum. Olan oldu bir kere. Ben de bunu kabullendim. Geri dönüp de olmamış gibi davranmaya çalışmak saçmalık olur."

"Geçmiş tabii ki değiştiremeyiz ama bundan sonra olacakları değiştirebiliriz" dedi Tasha. "Neyse, boş ver. Bunu söylediğimi unut. Seni kışkırtmak istemedim."

"Ben de senin gibiyim, daha fazla karışıklık olmasını istemiyorum."

"Ben anneannemi savunmaya çalışmıyorum. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Sizinle ilişki kurmalıydı. Bunu yapabiliirdi ama yapmadı, tamam mı? Geçmişte kalmış bir şey bu. Geçmiş zaman. Bizleri ilgilendirmiyor, neden bir kuşak öteye taşıyalım ki? Onu severim. Hoş bir insandır. Ama aynı zamanda aksi ve hasis bir kadındır ama canavar değildir."

"Ben canavar olduğunu söylemedim."

"O zaman neden geçmiş bırakmıyorsun? Haksızlığa uğradın. Bu bazı sorunlar yarattı ama hepsi geçmişte kaldı."

"Yalnızca ben yaşamım boyunca etkilendim ve bunu kanıtlayacak iki nikâh ölüsü var ardımda. Bunu da kabul etmeye hazırım. Ama onun içini rahat ettirmek için hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyorum."

"Kinsey... senin taşıdığın bu... hınç beni rahatsız ediyor. Sağlıklı bir şey değil bu."

"O hincin kaygısını da bana bırak artık. Sonunda öğrendiğim ne oldu biliyor musun? Kusursuz olmam gerekmediğini. İsteddiğimi hissedebilirim, istediğim kişi olabilirim ve bu seni rahatsız ediyorsa o zaman sorunu olan sensin, ben değil."

"İlle de alınmaya kararlısın, değil mi?"

"Bak yavrum, seni arayan ben değilim. Sen beni aradın. Mesele şu ki artık her şey için çok geç."

"O kadar kırgınsın ki."

"Kırgın değilim. Gerçekçiyim."

Daha başka ne söyleyebileceğini düşündüğünü hissediyordum. İçindeki o avukatlık sanki aleyhte bir tanıklım gibi kendisini beni kovalamaya yöneltiyordu. "Eh, buna daha fazla devam etmenin bir yararını göremiyorum" dedi.

"Doğru."

"Bu koşullar altında bir öğle yemeği yemenin de anlamı yok."

"Herhalde."

Tuttuğu soluğunu bıraktı. "Eh, senin için yapabileceğim bir şey olursa beni arayacağını umarım" dedi.

"Teşekkür ederim. Bunun ne olabileceğini bilemiyorum ama hatırlamaya çalışacağım."

Telefonu kapadığımda sırtım gerginlikten ıslanmıştı. Olanca sesimle bağırıp tepeden tırnağa şöyle bir sallandım. Sonra Tasha'nın bir daha arayacağından korkarak kendimi dışarı attım. Süpermarkete gidip süt, ekme ve tuvalet kâğıdı aldım. Dönüşte bankaya uğradım, bir çek yatırıp hesabımdan elli dolar çektim, VW'imin deposunu doldurdum, eve döndüm. Aldıklarımı yerleştirirken telefon çaldı. Elim titreyerek açtım. Ama arayan Bucky'ydı.

"Hey, Kinsey? Ben Bucky. Buraya gelsen iyi olur. Biri büyükbabamın dairesine girmiş. Durumu bir görmek istersin diye düşündüm."

3

O gün ikinci kez Bucky'nin zilini çaldım. Öğleden sonra güneşi otları kavurmaya başlamıştı. Kuru bitkilerin o kekremsi kokusu Kasım havasını dolduruyordu. Sağımda bir kemerle girilen küçük verandanın eski kırmızı kiremit çatısı görülüyordu. Santa Teresa'da eskiden kiremitler elle yapılırdı ve C şeklindeki kavis, işçinin kili bacağına dayamasıyla sağlanırdı. Şimdi bütün kiremitler S şeklinde olup makineden çıktığından, eski kiremitler epey bir paraya satılmaktadır. Bu gördüğüm de en az on on beş bin dolar ederdi. Soyguncular o çatlak muşambalı daireye gireceklerine bunları toplayıp götürseler daha kârlı çıkarlardı.

Kapıyı Babe açtı. Üstünü değiştirmiş, siyah tişörtü ile dar pantolonunu çıkarmış, bol bir pamuklu entari giymişti. Sütü çikolata renkli gözleri iri, yanakları çilliydi. Sanki bir dalgıç giysisi giymiş de fermuarını çekmiş gibi fazla kiloları eşit bir şekilde dağılmıştı.

"Ben Kinsey'im. Bucky telefon edip gelmemi söylemişti."

"Tamam. Tanıştığımıza memnun oldum. Daha önce görüşemedik, kusura bakmayın."

"Nasıl olsa karşılaşacağımızı tahmin etmiştim. Bucky arkada mı?"

Başını öne eğerek gözlerini gözlerimden kaçırdı. "O da, babası da. Chester eve geldiğimizden beri kıyameti kopartıyor. Bağırmalarına artık dayanamıyorum. Biz yapmadığımıza göre bize neden bağırıyor ki?"

"Polise haber verdiler mi?"

"Evet, polis de geliyor. Herhalde." Belki de kızın deneyimlerinde polisler geleceklerini söyleyip hiç gelmemişlerdi.

Sesi hafifti. Dudaklarını oynatmadan konuşmayı başarıyordu. Belki de vantrilok olmaya çalışıyordu, kimbilir. İçeri girmem için geri çekildi, daha önce Bucky'nin ardından gittiğim gibi onun da ardından yürüdüm. Lastik tabanlı terlikleri parke üzerinde emme sesi çıkarıyordu.

"Eve yeni geldiniz herhalde" dedim. Ensesine konuşuyor; yürüdükçe kalçalarının iki yana kaykılmasını seyrediyordum. Esaslı bir perhize girmesi gerekirdi.

"Az önce geldik. Colgate'e anneme gitmiştik. Chester bizden önce gelmiş. Tavan lambası almış, onu takmaya gitmiş. Yukarı çıkınca camın kırıldığını görmüş. Biri içeriyi altüst: etmiş."

"Bir şey almışlar mı?"

"İşte şimdi bunu anlamaya çalışıyorlar. Chester, Bucky'ye sizi yalnız bırakmasının doğru olmadığını söyledi."

"Beni mi? Ne aptalca bir şey. Ben neden ortalığı altüst edeyim ki? Ben öyle çalışmam."

"Bucky de öyle dedi ama Chester onu hiç dinlemez ki. Buraya döndüğümüzde sinir krizleri geçiriyordu. Bir an önce Ohio'ya dönse iyi olacak. Babam hiç bağırılmazdı, o yüzden buna alışkın değilim. Annem, babam kendisiyle öyle konuşmaya kalkışsa kafasını kırardı. Bucky'ye, Chester'in bana küfür etmekten vazgeçmesi gerektiğini söyledim. Bu tutumundan hiç hoşlanmıyorum."

"Bunu neden kendisine söylemiyorsunuz?"

"Söylemeye çalıştım ama bir yararı olmadı. Dört kere evlenmiş zaten ve onu neden boşadıklarını çok iyi anlıyorum. Sevgilileri son zamanlarda hep yirmi dört yaşında ve onlar bile bir iki üstbaş aldıktan sonra ondan bıkmıyorlar."

Kapısı ardına kadar açık olan garaj dairesine çıktık. Kapının yanındaki pencerenin camı kırık. İçeri giriş yöntemi gayet basitti. Dairenin bir tek kapısı vardı ve bütün diğer pencereleri yerden altı metre yüksekti. Hırsızların çoğu gün ortasında binaya merdiven dayama riskine girmezlerdi. Bunun da merdivenleri çıkıp camı kırdığı, sonra da aradan elini sokup sürgüyü çektiği belliydi. Levye falan gibi başka şey kullanmak gerekmemişti.

Chester sesimizi duymuş olmalı ki, hemen sahanlığa çıktı ve mümkün olduğu kadar göze çarpmamak için ahşap tırabzana yaslanan Babe'e bakmadı bile. Kayınpederi en azından o an kızı hedef yapmaktan vazgeçmiş görünüyordu.

Bucky'nin kime benzediği görülüyordu. Babası iriyarı, sarı saçları omuzlarına kadar inen bir adamdı. Boya mıydı acaba? Bakmamaya çalıştım ama o rengi bir Clairol reklamında gördüğüme emindim. Küçük mavi gözleri, sarı kirpikleri, kırılmış favorileri vardı. Yüzü iri, teni kırmızıydı. Fazlalığı olan on beş yirmi kiloyu saklamak için olacak gömleğini pantolonunun dışına sarkıtmıştı. Gençliğinde kendi amatörce melodilerini yazan ve bir rock orkestrasında çalışmış birine benziyordu. Beni şaşkırtan küpesi oldu. Tişörtünün yakası içinde kaybolmuş bir de dini bir madalyonu vardı, altın bir zincirin ucunda. Göğüs kolları kırılmıştı. Ona bakmak Bucky'nin geleceğini görmek gibiydi.

Elimi uzattım. "Kinsey Millhone, Bay Lee. Çok öfkeli olduğunuzu görüyorum."

El sıkışı baştan savmaydı. "O 'Bay Lee' palavrasını bırakıp bana Chester diyebilirsin. Seni doğduğuna pişman ederken birbirimize adlarımızla hitap etmemiz daha doğru olur. Hem de çok öfkeliyim. Bucky'nin senden ne istediğini bilmiyorum ama herhalde bu değildi."

Ters bir karşılık vermemek için kendimi tutup içeri baktım. Daire altüst olmuştu: Kutular boşaltılmış, kitaplar sağa sola saçılmış, şilte kaldırılmış, yastıklar ve çarşaf yere atılmıştı. Johnny'nin giyeceklerinin çoğu dolaptan alınmış yere yığılmıştı. Mutfakta dolap kapaklarının açık olduğunu, tencere ve tavaların yerlere atıldığını görüyordum. Ortalık harman yerine dönmüşse de, kırılan ya da zarar verilen bir şey yoktu. Örneğin şilte yarılmamıştı. Duvarlardan borular kopartılmamış, yiyecek kutuları açılmamıştı. Vandallar genellikle duvarlara kendi pislikleriyle yazılar yazarlardı ama burada o da yoktu. Bu daha çok büyük kent polisinin uyuşturucu ararken yarattığı dağınıklığı andırıyordu. Ama bunun nedeni neydi? Bir an için Bucky ile babasının değerli bir şeylerinin çalındığını iddia etmeleri için sahte bir olay yeri tanıklığı yapmak üzere, çağırıldığımı düşündüm.

Mutfaktan çıkan Bucky beni gördü. Bir an sanki; suçortağıymışız gibi birbirimize baktık. Suç işlemiş olmakla suçlanan bir insan, masum olsa bile sanki o işi yapmış gibi hisseder kendini. Bucky babasına döndü.

"Tuvalet rezervuarı çatlak. Ama bu eskiden olmuş da olabilir."

Chester parmağını uzattı. "Eğer yenisi takılacaksa parasını sen ödeyeceksin. Onu buraya getirmek senin fikrindi." Bana dönüp parmağını omzu üzerinden banyoya doğru salladı. "İçersini bir gör hele. ilaç dolabı sökülmüş..."

Ayrıntıları saymak kendisine zevk veriyormuş gibi hasarı sıralamaya devam etti. Herhalde başkalarına kötü davranışını haklı çıkarmak için hep böyle söylenmeyi âdet edinmişti. Siniri bulaşıcıydı ve ben de giderek öfkelenmekte olduğumu farkettim.

Birden sözünü kestim. "Hey, bunları ben yapmış değilim, Chester. İstedığın kadar söylenebilirsin ama ben çıktığımda burası böyle değildi. Kapıyı kilitledim ve anahtarı Bucky'nin dediği yere bıraktım. Ray Rawson buradaydı. Bana inanıyorsan ona sorabilirsin."

"Herkes masum zaten. Kimse bir şey yapmadı. Herkesini bir mazereti var."

"Baba, bunları o yapmadı."

"Sen bu işi bana bırak." Chester dönüp bana baktı. "Ray Rawson mu yaptı diyorsun yani?"

"Elbette ki, hayır. Buraya taşınmayı umuyorken neden böyle bir şey yapsın ki?" Sesim onun gibi yükseliyordu; kendimi denetim altına almalıydım.

"Öyleyse onunla konuş ve bildiklerini öğren."

"Neden bir şey bilsin ki? Buradan birlikte çıktık."

Bucky babasını mantığa davet edercesine araya girdi. "Büyükbabamın içine işeyeceği bir oturağı bile olmadığından burada alacak bir şey yoktu. Ayrıca, Temmuz'da öldü. Hırsızlar evde değerli bir şey olduğunu sanıyorlarsa neden şimdiye kadar beklediler ki?"

"Belki de serseri çocuklardı" dedim.

"Bildiğim kadarıyla bu mahallede serseriler yoktur."

"Doğru." Bizimki daha çok emeklilerin yaşadığı bir yerdi. Tabii bir serseri çetesi geçerken uğramış da olabilirdi. Böyle köhne bir yerin esaslı bir şeylerin saklandığı bir yer olduğunu düşünmüş olabiliirdi.

"Saçma!" diye Chester yüzünü buruşturdu. "Ben aşağı inip polisi bekleyeceğim. Siz iki uzman analizinizi bitirince ortalığı temizleyebilirsiniz."

Suratına ters ters baktım. "Ben bu boktan yeri temizleyecek değilim."

"Sana söylemedim. Bucky, sen ve Babe hemen işe koyulun."

"Polisi beklesen iyi edersin" dedim. Dönüp bana baktı. "Neden?"

"Burası suç yeridir de ondan. Polis parmakizi almak isteyebilir."

Chester'in yüzü kararır gibi oldu. "Saçma. Bu işte doğru olmayan bir şey var. Benden yana elini salladı. "Sen benimle gel."

Bucky'ye baktım. "Yerinde olsam hiçbir şeye el sürmezdim. Delilleri değiştirmek suçtur."

"Anladım" dedi.

Chester acele etmem için sabırsızlıkla elini salladı.

Aşağı inerken saate baktım. Biri çeyrek geçiyordu. Bu herifin azarlamasından bıkmıştım. Karşılığında para alırsan azarlanmaya ses etmem ama bedavasına da dayanmam doğrusu.

Chester mutfaka girince doğruca buzdolabına gitti. Bir kavanoz mayonez, hardal, sos şişesi, bir paket salam ve bir somun beyaz ekme aldı. Beni buraya yemek yemesini seyretmeye mi çağırmişti bu adam?

"Kabalık ettiysem özür dilerim ama bu olup bitenlerde hiç hoşlanmadım" dedi. Yüzüme bakmıyordu ve ben de odada başka biri mi var diye arkama bakmaktan kendimi güç tuttum. O buyurgan tavrını bırakmış, normal bir sesle konuşuyordu.

"Bir fikrin var mı?"

"Oraya az sonra geleceğim. Otur."

Hiç olmazsa dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Mutfak masası önüne bir iskemle çekip hayran hayran hazırlıklarını seyre koyuldum. Her nedense mesleğimde mutfaklarda oturup erkeklerin sandviç yapmalarını çok seyrederdim ve bunu kadınlardan iyi yaptıklarını söyleyebilirim. Erkekler korkusuzdurlar. Beslenmeyle pek ilgilenmezler ve paketin üzerinde yazılı; kimyasal maddelere hemen hemen hiç bakmazlar. Bir erkeğin ekmeğin kabuğunu ayırmasına ya da "sunuşun" estetiğine önem verdiğine bugüne kadar rastlamış değilim. O maydanoz parçasını ya da turp gülünü unutun gitsin. Erkekler için sandviç homurdanıp çiğneme operasyonundan başka bir şey değildir.

Chester ocağa bir çelik tava yerleştirdi, gazı açtı, birkaç saniye içinde cazırdamaya başlayan bir topak tereyağı attı "Bucky'yi büyükbabasının yanına yollamam hataydı" dedi "İkisinin birbirlerine bakacaklarını sanıyordum. Oysa aradan çok geçmeden Bucky o kızı kapıldı. Hoş, Babe'e bir şey diyor değilim... beyinsizin biri. Tıpkı Bucky gibi... Evlenmeleri hiç doğru değildi."

"Johnny seni uyarmadı mı?"

"Ne uyarması, herhalde teşvik bile etmiştir. Başıma dert saracak hiçbir şeyi kaçırmazdı."

Hikâyeyi kendi bildiği gibi anlatmasını bekledim. Bir süre yemek hazırlıklarıyla ilgilendi, konuşmaya ara verdi. Salam soluk pembeydi, bir yemek tabağı boyundaydı. Chester kenarındaki plastiği çıkarma zahmetine girmeden eti tavaya attı. O kızarıırken bir dilim ekmeğe mayonez, diğerine hardal sürdü. Acı sosu da hardallının üzerine benek benek damlattı.

Çocukken bana da aynı beyaz ekmekten verirlerdi ki, ekmeğin şu garip özellikleri vardı: Eğer suda ezersen hemen pişmeden önceki kıvamını alırdı; alışveriş torbasının altında kalan somun ezilirse bir garip olurdu ve çok garip şekilli sandviçler yapılırdı. İyi yanı da küçük topaklar yapıp bakmadığı zaman teyzenize fırlatılmasıydı. Bu küçük topaklardan biri saçlarının arasına girerse sinek sanıp eliyle vurur, yamyassı ederdi. Bir komşunun evinde pişirdiği beyaz ekmeği ilk yediğim günü hatırlıyorum. Ekmeğin selüloz bir sünger kadar kuru ve sertti. Boş bira şişesi kokuyordu ve elinize aldığınızda parmaklarınız kabuğunda iz bile bırakmıyordu.

Mutfağın havası şimdi kenarları kıvrıp kalktıkça, ortasındaki erimiş tereyağı ile bir kaseyi andıran salam kokuyordu. Koku duyularına bu yüklenme başımı döndürmüştü. "Onlardan bir tane de bana yaparsan sana dört yüz dolar veririm" dedi.

Chester yüzüne baktı ve ilk kez gülümsedi. "Ekmekli mi?"

"Aşçı sensin. Nasıl istersen."

Yemeğimizi yerken fırsattan istifade merakımı da tatmin etmek istedim. "Columbus'ta ne iş yaparsın?" Sandviçinin son lokmasını da aç bir köpek gibi yalayıp yuttuktan sonra yanıt vermeden önce ağzını kâğıt peçeteyle sildi. "Bexley'de küçük bir matbaam var. Ofset ve tipo. Broşürler, kartvizitler, mektup kâğıtları. Katlarım, yapıştırırım, cilt yaparım. Ben yokken işe bakması için birini tuttum. Eğer başarılı olursa işi ona satacağım. Artık başka şeyler yapma zamanım geldi. Emekli olmayacak kadar gencim ama geçimim sağlamak için çalışmaktan da bıktım."

"Ne yapacaksın şimdi? Buraya mı yerleşeceksin?"

Chester yanmış saman gibi kokan filtresiz bir Camel yaktı. "Henüz bilmiyorum. Bu kasabada geçti çocukluğum ama on sekiz yaşına gelince ayrıldım. Babam buraya 1945'te gelmiş, burasını o zaman almıştı. Şerif ya da cenaze kaldıracısı kendisi çıkartana kadar bu evde oturacağını söylendi. Hiç geçinemedik. Çok sertti. Şimdi bir çocuk tacizi tutturulmuş gidiyor, o günlerde böyle bir şey yoktu. Dayak yiyen çok tanıdığım var. Babalar çocuklarını döverlerdi o zaman. İşten gelirler, bir şişe bira içerler ve önlerine ilk çıkan çocuğu yere yatırırlandı. Ben tokat yedim, yumruk tekme yedim, duvarlara çarpıldım ve akla gelebilecek her küfürü işittim. Bir yaramazlık yaptığım zaman beni yere yıkılana kadar ayakta tutar ve itiraz ettiğim takdirde dilime acı biber sürerdi. Ondan da, bunu yapan babamdan da nefret ederdim ama yaşamın da böyle olduğunu sanırdım. Şimdi insan içinde çocuğuna bir fiske vursan soluğu hapiste alıyorsun. Çocuk alınıp başka bir aileye veriliyor ve bütün mahalle silaha sarılıyor."

"Eh, bazı şeyler iyiye doğru gidiyor sanırım."

"Çok doğru. Ben çocuklarıma böyle davranmamaya yemin etmişim ve bu yeminimi de tuttum. Onlara bir kere bile el kaldırmadım."

"Baban kalp krizinden mi öldü?"

Chester sigarasından bir nefes çekti, dilinden bir tütün parçası çıkardı. "Bahçede yığılıp kaldı. Doktor yağlı yiyeceklerden uzak durmasını söylemişti. Bir Cumartesi koca bir tabak jambonlu yumurta, kızarmış sosis, patates püresi yedi, dört fincan kahve ile bir de sigara içti. Sonra iskemlesini arkaya itip kendini pek iyi hissetmediğini söyleyerek evine gitmek için dışarı çıktı. Merdivenlere bile varamadı. 'Damar tıkanması' dediler. Otopside damarlarının içinde bir iplik geçeceği kadar yer kalmadığı ortaya çıktı."

"Herhalde ölümüyle bu eve girilmesi arasında bir ilişki görmüyorsunuzdur."

"Onun öldürüldüğünü sanmıyorum, eğer demek istediğin buysa ama yine de bir bağlantı olabilir. Dolaylı olarak." Sigarasının yanan ucuna baktı. "Babam hakkında birşeyler bilmen gerek. Tam bir paranoyaktı. Şifreler ve işaretli kapı vuruşları, 007 dümenleri. En başta savaş olmak üzere konuşmaktan hoşlanmadığı konular vardı. Arada sırada viskiyi fazla kaçırdığında ağzından birşeyler kaçırırdı ama hemen susuverirdi sonra."

"Sence bu ne demek oluyordu?"

"Oraya geliyorum zaten ama önce şunu söyleyeyim: Olayların bu gidişatı bana gerçekten garip geliyor. Yaşlı adam ölüyor ve işin burada bitmesi gerek. Ama Bucky bazı haklarını elde etmek fikrine kapılıyor ve bu da onları harekete geçiriyor."

"Kimi?"

"Devleti."

"Devleti" dedim.

Sesini alçaltarak öne eğildi. "Babamın federal ajanlardan kaçtığını tahmin ediyorum."

Yüzüne baktım. "Neden?"

"Söyleyeyim. Savaştan bu yana geçen o yıllar içinde bir kere bile hakkını aramadı: Ne yaralanma aylığı ne sağlık yardımı ne GI Yasası. Neden?"

"Bilemem."

İnanmadığımı görmesine rağmen kılını bile kıpırdatmadan gülümsedi. "İsteddiğini düşünebilirsin ama önce gerçeklere bir bak. Bir istek formu dolduruyoruz... verdiğimiz bilgilerin hepsi doğru... önce kaydı olmadığını söylüyorlar ki, tamamen yalan. Kaydı yok ne demek? Saçma. Elbette var. Ama bunu kabul ediyorlar mı? Hayır. O zaman Randolph'a telefon ediyorum, bütün dosyaların saklandığı Randolph Hava Merkezi'ne. Hepsini yeni baştan anlatıyorum. Yine aynı şeyle karşılaşıyorum. Bunun üzerine St. Louis'deki Milli Personel kayıt merkezini aradım. Adını bile duymadıklarını söylediler. Bunun üzerine Washington'a telefon ettim... Pentagon'a yani. Sıfır. Kayıt yok. Kafam duracak gibi olmuştu. Neler olup bittiğini ben de anlamıyordum. Ben yalnızca kavga çıkarmasını bilirim. Bu konuda çok ciddi olduğumuzu açıkça belirttim. Bektan bir üç yüz dolar ama umurumda bile değildi. Bu işin ardını bırakacak değildim. Adam vatanına hizmet etmişti ve insan gibi gömülmeye hakkı vardı. Ama hiç kimse bir şey bilmiyordu. Sonra da bu iş." Elini garaja doğru salladı.

"Bilemem anlatabildim mi?"

"Hayır."

"Eh, düşün öyleyse."

Bekledim. Nereye varmak istediği hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu.

Sigarasından derin bir nefes çekti. "Ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" Azami etkiyi yaratmak için durakladı.

"Neler bildiğimizi öğrenmek için adamları buraya yollamaları bu kadar zaman aldı."

Bu öylesine dolu bir cümleydi ki, neresinden başlayacağımı bilemedim. Bıkkın bir ifade vermemeye çalışarak, "Ne için?" diye sordum.

Sanki gerizekâli biriyle konuşuyormuş gibi, "Savaşta yaptıkları hakkında" dedi. "Bence babam askeri istihbarattaydı."

"Askeri istihbaratta pek çok insan çalışmıştır. Bundan ne çıkar ki?"

"Doğru. Ama o bu konuda bir tek kelime bile etmiş değildi. Neden biliyor musun? Bence çifte ajandı."

"Yeter tanrı aşkına. Casus mu yani?"

"Bir bakıma öyle. İstihbarat toplama. O yüzden dosyası mühürlü."

"Sen mühürlü olduğunu düşünüyorsun. Emekli Askerler Derneği'nden o nedenle bir yanıt alamıyorsun."

"Tam on ikiden vurdun." Parmağını gözüme doğru uzatıp göz kırptı, sanki gerekli zekâ puanlarını almışım gibi.

İfadesiz bir yüzle suratına baktım. Belge yokluğunun, devletin saklamasının bir kanıtı olduğunu iddia eden o UFO fanatiklerinden biriyle tartışır gibiydim. "Yani Almanlar hesabına çalıştı ya da bizim Almanya'daki casusumuzdu, bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Almanlar değil, Japonlar. Onlar için çalışmış olabilir ama emin değilim. Birmanya'daydı. O kadarını kabul etmişti."

"Bu bunca yıl sonra neden bu kadar önemli olsun ki?"

"Orasını sen bana söyle."

"Ben nereden bileyim ki? Chester, bu konuda fikir yürütmek istemiyorum. Babanı tanımadım bile. Neler yaptığını bilmeme imkân yok."

"Ben senden bir tahminde bulunmanı istemiyorum. Yalnızca tarafsız olmanı istiyorum. Neden Hava Kuvvetleri'nde olduğunu söylemesinler yoksa? Bana bir tek iyi bir neden söyle."

"Şu ana kadar Hava Kuvvetleri'nde olduğunu gösteren bir kanıtın yok elinde."

"Babam neden yalan söylesin ki? Böyle bir konuda kimse yalan söylemez. Sen durumu anlamıyorsun."

"Neden anlamayayım ki. Aslında orada olmadığını söylüyor değiller. Senin verdiği bilgilerden onu teşhis edemediklerini söylediler. En az yüz Johnny Lee olmalı. Hatta belki de daha çoktur."

"Aynı doğum tarihi ve Sosyal Sigorta numarası ile Haydi haydi. Bütün bu bilgiler bilgisayarda değil mi yani Yapacağın tek şey bilgiyi girmek. Düğmeye bas ve karşına çıkıversin. Şu halde neden inkâr ediyorlar ki?"

"Bu bilgilerin bilgisayarda olduğunu nereden biliyorsun? "

Konu bu değildi ama iddiacı havama girmiştik bir kere.

"Olmadığını sen nereden biliyorsun?"

Ciyak ciyak bağırmamak için kendimi güç tuttum, konuşmadan nefret ediyordum ama sıyrılanın yolunu bulamıyordum. "Haydi Chester, bu kadar yeter artık" dedim.

"Soruyu sen sordun. Ben yalnızca yanıtlıyorum."

"Unut gitsin. Sen nasıl istersen öyle olsun. Tamam, öyle olduğunu kabul edelim. Bu kırk küsur yıl önceydi. Adam öldü. Artık ne önemi var ki?"

"Belki önemsedikleri babam değil de, babamın elinde olan bir şey. Belki onlara ait bir şeyi almıştı. Şimdi de geri istiyorlardır."

"Beni çıldırtacaksın! Neyi geri istiyorlar?"

"Ne bileyim ben. Belgeler. Dosyalar. Benimki yalnızca bir sezgi."

Çaresizlikten o küçücük kafamı masaya yaslayıp ağlamak geçti içimden.

"Chester, çok anlamsız bir şey bu."

"Neden?"

"Eğer öyle bir durum varsa, şimdi neden dikkati oraya çeksinler? Neden senin üç yüz dolarını ödeyip çeneni kapatmasınlar? Ondan sonra da gelip o dediğin şeyi ararlardı... her neyse yani. Eğer onu bunca yıldır saklıyorsa ve onlar da bunu arıyorlar ve babanın izini şimdi bulmuşlarsa, neden üç yüz dolar gibi bir parayı ödemeyerek seni kuşkulandırsınlar?"

"Gömülme yardımıyla dört yüz elli dolar" dedi.

Hesabı tamam yapmıştı. "Dört yüz elli olsun. Aynı soru ona da geçerli."

"Devletin neyi neden yaptığını ben bilemem. Bu herifler zeki olsalardı onu yıllar önce bulurlardı. Bence o başvuru bizi açığa çıkardı."

Derin bir soluk aldım. "Çok acele hüküm veriyorsun."

Sigarasını küllüğe bastırdı. "Elbette. Önemli olan haklı olup olmadığım. Benim görüşüme göre onu sonunda buldular ve sonuca da bu oldu." Başını garaj dairesine doğru salladı. "Şimdi bir soru var... Aradıklarını buldular mı? Yoksa hâlâ bir yerlerde saklı mı? Bir şey daha söyleyeyim. Bu Rawson da onlardan biri olabilir."

Bu kere inleyip başımı ellerimin arasına aldım. Bu kadar saçmasapan konuşmadan boynum kaskatı kesilmişti. "Bak, bu ilginç bir varsayım ve ben de sana yolunda şans diliyorum. Ben yalnızca bir künnye ya da bir fotoğraf falan arıyordum. Sen bu işi bir casus çetesine çevirmek istiyorsun ki, o da benim işim değil. Sandviçe teşekkür ederim. Salamla harikalar yaratıyorsun."

Chester'in dikkati birden arkamda bir noktada yoğunlaştı. Kapı vuruldu. Ben korkuyla yerimden sıçradım. Chester ayağa kalktı. Alçak sesle, "Polis" dedi. "Normal davran."

Kapıya doğru yürürken ben de arkasından baktım. Normal davranmış. Neden normal davranmayacakmışım ki? Ben normal bir insandım.

Arka kapıda üniformalı polisin kendini tanıttığını duyuyordum. Chester adamı içeri aldı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu komşum Kinsey Millhone. Memur Wettig." Chester Bay İyi Yurttaş sesini kullanıyordu. Memurun göğsündeki adına baktım. P. Wettig. Paul, Peter, Phillip. Benim tanıdığım biri değildi. Bu mahallede hep Gutierrez ve Pettigrew dolaşırdı. Bütün kuşkulanma rağmen Chester'in casusluk kuramı beni etkilemiş olmalıydı ki, şimdi de Chester'in karakolu ararken telefonunun dinlendiğini; polis yerine bu sahtekârın gönderildiğini düşünmeye başlamıştım. Wettig kırk beş yaşlarında vardı ve üniformalı bir polisten çok bir kokteyl salonu şarkıcısına benziyordu. Siyah saçları uzundu ve arkada küçük bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı; ela gözler, kısa küt bir burun, yuvarlak bir çene. Bir seksen beş boy, 100 kilo. Üniforma gerçeğe benziyordu ama devriye gezmek için biraz yaşlı değil miydi?

"Merhaba. Nasılsınız?" diye adamla tokalaştım. "Gerald Pettigrew ile Maria Guiterrez'i göreceğimi sanmıştım."

Wettig'in yüz ifadesi de, sesi de gayet normaldi. "Onlar artık ayrıldılar. Pettigrew Trafik'te, Maria da ilçe şerifliğine geçti."

"Sahi mi, duymamıştım." Chester'e baktım. "Kalmak ister miydin?"

"Sen merak etme. Ben seni sonra ararım." Meran Wettig'e baktı. "Size daireyi göstereyim."

Chester'le memur arka kapıdan çıkınca ben hemen evin ön tarafına geçip pencereden baktım. Kaldırım kenarında siyahlı beyazlı bir devriye arabası duruyordu. Holde bir girintiye sokulmuş telefonu buldum. Santa Teresa Emniyet Müdürlüğü'nün numarasını çevirdim.

"Merhaba. Acaba Memur Wettig devriye nöbetinde mi?"

"Bir dakika." Kadın beni beklemeye aldı. Birkaç dakika sonra geldi. "Bugün saat üçe kadar. Bir mesaj bırakacak mısınız?"

"Hayır. Ben sonra yine ararım." Telefonu kapatınca kendimi tam bir salak gibi hissettim. Elbette bir memur Wettig vardı? Bana ne oluyordu böyle?

4

Bucky'den çıktıktan sonra eve gidip bir süre kestirip kendimi toparladım. Saat 16:57'de saçlarıma iki fırça atıp aşağı koştum.

Epey alçak olan bulutlar havayı erkenden karartmış, sokak ışıkları yanmıştı. Havanın serinlemiş olmasına rağmen Henry'nin arka kapısı açıktı. İçerden insanın iştahını kabartan kokuların yanısıra gürültülü kahkahalar geliyordu. Henry piyano çalıyordu. Tel kapıyı tıklattım. Lewis'in doğum-günü yemeği hazırlıkları çoktan başlamıştı. Ben armağan olarak bir antika dükkânından gümüş bir tıraş taşıyla bir fırça almıştım. Artık ister kullanır ister bir koleksiyon parçası olarak bir köşeye yerleştirip bakardı.

Lewis gümüşleri parlatıyordu. Ceketini çıkarmıştı ama kollarını sıvadiğı kolalı beyaz gömleği hâlâ üzerindeydi. Charlie Henry'nin önlüklerinden birini beline geçirmiş Lewis'in doğumgünü pastasının son süslerini tamamlıyordu. Henry, Charlie'nin, kulakları iyi işitmediği için çekindiğini söylemişti. Beş yıl önce doktora gidip baktırmış, doktor da kendisine kulaklık vermişti. Ama Charlie bir hafta sonra kulaklığı çıkartıp çekmecesine atmıştı. Kendini kulaklarına birer parmak sokulmuş gibi hissettiğini söylüyordu. Rezervuarı her çektiğinde kendini Niagara şelalesinde sanıyormuş. Saçlarını taraması çakıllı bir yolda yürüdüğü izlenimini veriyormuş. İşitmesi için insanların yüksek sesle konuşmalarında ne zarar varmış ki. Çoğunlukla elini sağ kulağına götürür ve sık sık "Ne?" derdi. Diğerleri de onun bu tavırlarına aldırılmaz olmuşlardı.

Üzerinde çalıştığı pasta bir yana çarpıldığı için düzeltmek için üstüne fazladan bir tabaka kaymak koyuyordu. Ben girince başını kaldırdı. "Doğum günü olanın pastayı yapmasına izin yok" dedi. "Pastayı Nell yaptı, ben de onun pek beceremediği süslemesini yapıyorum."

"Çok güzel kokuyor." Tencerelerden birinin kapağını kaldırıp güveci kokladım, içinde beyaz bir öbek vardı.

"Ne bu?"

"Ne?"

Lewis, "Patates salatası olarak başladı diye atıldı. "Ama Charlie saati kurmuş ve tabii ki duymamış, patatesler de püre oldu, biz de gerekli eklemeleri yapıp Charlie Pitt'in Ura Patates Püresi Salatası adını verdik. Ayrıca tavuk kızartım fırında fasulye, lahana, yumurta, dilimlenmiş hıyar ve domates var. Son seksen altı yıldır, yani iki yaşımdan beri her doğumgününde bunu yedim. Hepimizin özel bir şeyi vardır ve ailemiz kural yemeği kardeşlerin hazırlanmasıdır. Ama anlaşılabilir bazıları bu işi diğerlerinden daha iyi yapıyorlar." Sözü'nün burasında dönüp Charlie'ye baktı.

Ben de Charlie'ye döndüm. "Senin doğumgününde yapılır?"

"Ne dedin?"

Sesimi yükselterek soruyu tekrarladım.

"Sosis, fasulye, hıyar turşusu ve kızarmış patates. Annem sebze olmadığı için söylenirdi ama ben patates kızartmasında ısrar edince sonunda pes etti. Doğumgünü pastasını Henry'nin kekinden isterim, o da yapıp memleketin öteki ucuna kadar gönderir."

"Ya Henry?"

Charlie elini kulağına götürünce onun yerine Lewis yanıt verdi. "Köy jambonu, soslu gevrek, yeşil fasulye, bezelye. Charlie ise köfte, patates püresi, fasulye ve tepesinde kocaman bir parça çedar peyniri olan elmalı tart ister. Hiç aksatmaz."

William mutfağa girerken Lewis'in son sözünü duymuştu "Neyi aksatmaz?"

"Kinsey'e doğumgünü yemeklerimizi anlatıyordum."

William'a baktım, gülümsedim. "Seninki nedir?"

Lewis yine araya girdi. "William hep New England usulü ister ama biz kabul etmeyiz."

"Ama ben seviyorum."

"Sevmiyorsun. Kimse New England usulü güveci sevemez. Bizler de yemek zorunda kalacağımız için severmiş gibi davranıyorsun."

"Peki, sonunda neye fit olur?"

"Canımız o anda ne yapmak istiyorsa ona" diye keyifle söylendi Lewis.

Arka kapı vuruldu. Dönüp baktığımda Rosie'nin geldiğini gördüm. William'la birbirlerini gördükleri anda yüzleri aydınlandı. Aralarındaki sevgiyi öyle pek göstermezlerdi ama birbirlerine bağlılıkları hemen sezilirdi. William kadının bir tahtasının eksik olmasına aldırmaz, kadın da onun hastalık hastalığını normalmiş gibi kabul ederdi. Sonunda William hayali hastalıklarından daha az yakınır olmuş, Rosie'nin de o aksi tavırları azalmıştı.

Rosie bu gece koyu kırmızı bir çuval entari giymiş, sırtına mor ve mavili bir şal atmıştı, şalın canlı renkleri parlak kızıla boyadığı saçlarına dramatik bir hava veriyordu. Rosie rahat görünüyordu. Onu hep utangaç, yabancılar yanında huzursuz, arkadaşları arasında buyurgan biri olarak görürdüm. Erkeklerle flört eder, kadınlara güçlkle katlanır, çocukları görmezdi bile. Aynı zamanda lokanta personeline çok aksi davranır, onlara mümkün olan en az ücreti öderdi. William ile ben ona bu elisikiliğinden vazgeçmesi için sürekli ısrar eder dururduk. Bana gelince, mahalleye geldiğimden beri beni acımasızca hırpalamaktan bir gün bile geri kalmış değildi. Aslında kötü değildi ama önyargılıydı ve görüşlerini belirtmekten hiç kaçınmazdı. Yemeklerimi düzenli olarak lokantasında yemeğe başladığımdan beri ne sipariş edeceğimi hep kendisi söyler, benim canımın neyi çektiğine ya da neye ihtiyacım olduğuna aldırmaz bile etmezdi. Ben kendimi öyle hafife alınmayacak olarak görürdüm ama doğrusu Rosie'ye karşı çıkacak yüreğim yoktu. Diktatörlüğü karşısında tek savunmam pasif direnişti. Şimdiye kadar, benim güvenliğim için gerekli gördüğü anladığım kadarıyla birbirlerinin yerini alabilecekleri ne koca edinmiştim ne de bir köpek.

Şimdi evliliğin eşiğindeyken artık huzura kavuşmuş görünüyör, çevresine gülücükler dağıtıyordu. William'ın kardeşleri Rosie'yi bir an bile duraksamadan kabul etmişlerdi ikisini bir arada gördüğünde afallayan Henry dışında. Düşünü William'la kadın arasında bir birleşmeden çok Rosie'nin kabileyeye kabul töreni olarak görüyordum.

Henry yan odadan olanca sesiyle "Doğumgünün Kutlu Olsun"u okumaya başladı. Biz de kendisine katıldık ve yemekten önce bu bir saat böyle devam etti. Yemekten sonra Henry beni kenara çekti. "O soygun hikâyesi nedir?"

"Soygun olduğundan emin değilim. Chester haincesine bir komplodan kuşkuluyor ama ben pek inanmadım doğrusu. Eve biri girmiş... orasında herhangi bir kuşku yok. Ama bunun babasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Chester arada bir bağlantı olduğunu mu düşünüyor?"

"Her şeyi birbirine bağlı görüyor. Bence çok fazla sayıda kötü film görmüş. Johnny'nin İkinci Dünya Savaşında iki ajanlık yaptığını ve çalıntı belgelere sahip olduğunu sanıyor. Emekli Askerler Dairesi'ne

Sabah saat 6:14'e kadar deliksiz bir uyku çektim ve saat çalmadan birkaç saniye önce kendiliğimden uyandım. Yataktan fırladığım gibi koşmak için eşofmanımı giydim, ilkbahar ve yaz aylarında saat altıda koşarım ama kışın güneş yediden önce doğmaz. Güneş doğarken de yolda olmayı severim. Yirmi beş yaşımdan beri koşuyorum... Günde üç mil ve hastalık, yaralanma ya da bir tembellek krizi olmadığı zamanlar haftada altı gün. Yemek yemem düzensizdir ve yediğim şeyler de o kadar münasebetsizdir ki koşmak günahlarımın kefaretiyi ödemektir benim için. Günün o saatinde havaya bayılırım. Serin ve ıslaktır. Deniz, çam, okaliptüs ve biçilmiş ot kokar. Terimi atıp da evime dönerken güneş de çimenler üzerinde uzanmaya başlamış, çiyi sise dönüştürüyor olur. Koşmanın son anı kadar tatmin edici başka bir şey olamaz: Göğüs körük gibi iner kalkar, kalp atışları hızlıdır, yüzümden aşağı terler boşanır. Belimi kıvrarak bir iki hareket yaparken gerilimden, stresten ve Çifte Kaşarlı tostların etkilerinden kurtulmuş olmanın mutluluğuyla kendimden geçirim.

Eve dönünce duşumu alıp giyindim. Mısır gevreğimin son kaşığına yerken telefon çaldı. Saate baktım. Henüz 7:41'di ki, bu dünyanın benim işlerime burnunu sokmasını beklediğim bir saat değildi. İkinci çalışında açtım.

"Alo?"

"Benim. Chester. Umarım seni rahatsız etmedim."

"Etmedin. Ama bu saatte ne istiyorsun?"

"Az önce Cabana Bulvarı'nda koşarken gördüğüm miydin?"

"Evet. Bunu sormak için mi ettin, yoksa başka bir şey vardı?"

"Hayır hayır. Yalnızca merak ettim. Sana gösterme istediğim bir şey var. Dün gece bulduk."

"Neymiş o?"

"Bir gel de bak. Bucky babamın dairesini temizlerken buldu. Sen görene kadar kimsenin el sürmesine müsaade etmedim."

"Beş dakika sonra oradayım."

Tabağımı kaşığımı yıkadım, mısır gevreğiyle sütü kaldırdım, mutfak tezgâhı üzerinden ıslak bir sünger geçirdim. Yalnız yaşamının keyifli yanlarından biri de temizlediğin pisliğin kendi pisliğin olması.

Anahtarlarımı cebime attım, kapıyı çekip dışarı çıktım. Koştuğumdan bu yana mahalle uyanmaya başlamıştı.

Lewis yarım blok ilerde sabah yürüyüşünü yapıyordu. Moza Lowenstein kapısının önünü süpürüyordu, omuzunda bir papağan tünemiş olan bir adam köpeğini yürüyüşe çıkarmıştı.

Havanın serin ve güneşli olduğu, dün geceki odun ateşlerinin kokusunun hâlâ kaybolmadığı o kusursuz kış günlerinden biriydi. Bizim sokakta palmyeler ve yaprak dökmeyen ağaçlar geçen mevsimlerde hep sabit kalan şeylerdi.

Bucky'ye vardığımda büyük evin çevresini dolaşarak arka tarafa geçtim. Beton park yerinde karton kutular olduğuna göre Johnny'nin özel eşyaları konusunda harekete geçilmiş olmalıydı. Ahşap merdivenden yukarıdaki daireye çıktım. Aç kapıdan içerdeki konuşmalar duyuluyordu. Kapıdan girince durakladım. O kocaman kutular çıkınca mekân daha küçük ve sefil görünüyordu. Mobilyalar hâlâ yerli yerindeydi ama odada gözle görünmeyecek kadar küçülmüşlerdi sanki.

Bucky ile Chester giyim eşyaları boşaltılmış dolabın önünde duruyorlardı. Her ikisinin de üzerlerinde aynı tür kısa kollu naylon Hawaii gömlekleri vardı: Bucky'ninki neon yeşili, Chester'inki cırtlak mavi. Babe giyecekleri katlayıp eski bir sandığa yerleştirmekteydi. Her bir parça eşya kalktıkça askılıklar, sağ tarafında, yerde yığılıyordu. Üzerinde bir şort ve kısa bir bluz, ayağında terlikleri vardı. Tombul vücudunu kullandığı rahatlığa hayran olmamak elde değildi. Ben olsam o giysiler içinde donardım ama havanın farkında değilmiş gibiydi.

Beni gören Chester sırttı. "Geldin işte. Senden söz ediyorduk. Gel de şuna bak. Ve ne düşündüğünü söyle."

Bucky geri çekilerek bana dolabın arka duvarından söktüğü kaplamayı gösterdi. Boşluğa, betona gömülmüş bir kasa yerleştirilmişti. Kasa kapağı yaklaşık kırk santim eninde ve otuz santim yüksekliğindeydi. Kaplama gömme menteşeli olup gayet ustalıkla yerleştirilmişti ve dokununca açılan, mknatsız bir kilitle tutturulmuştu.

"Çok ilginç. Bunu nasıl buldun?" diye sordum.

Bucky kendinden pek memnun bir tavırla koyun gibi sırttı. "Dolabı boşalttıktan sonra süpürürken süpürge sopası arka duvara çarptı. Ses bir garip geldiğinden feneri alıp yakından baktım. Elimle vura vura buraya geldiğimden kapak birden açılıverdi."

Açıklığın önünde eğilip kirişler arasında bulunan boşluğa baktım. Kasanın ön yüzü etkileyiciydi ama bu bir aldatmaca da olabilirdi. Ev kasalarının çoğu yeterli zamanı ve uygun aletleri bulunan bir hırsıza dayanıklı değildir. Benim bu gördüğüm daha çok yangın kasasına benziyordu ki, bunlarda kalın Çelik duvar olarak görünen şey genelde ince bir madeni kılıf olup içi yalıtım malzemesiyle dolu olurdu. Böyle bir kasa kısa süreli ev yangınlarından korunurdu. Eski kasalarda yalıtım malzemesi çimento kadar temel bir madde bile olabilirdi.

Modern kasarlarda ise vermiş ülit mika falan gibi bir hırsızlık sanığının aletlerinden tespit edilebilen şeyler kullanılmaktaydı.

Daha dikkatle bakınca kasanın betona gömülü olmadığını farkettim. Beton kasanın gireceği bir yuva oluşturuyordu, hepsi o kadar.

"Bir çilingir çağırdık" dedi Chester. "Beklemeye tahammülüm yoktu, acil bir numarayı arayıp birini göndermelerini söyledim. Bütün aradığımız yanıtlar bu kapağın arkasında olabilir." Herhalde aklından haritalar ve şifreler, küçük bir telsiz, bir Luger tabanca ve görünmez mürekkeple yazılmış yayın saatleri geçiyordu.

"Kasa şifresini aradınız mı? Belki de bir kâğıda yazıp yakınlarda bir yere sıkıştırmıştır. Çoğu insan belleğine güvenmediği için böyle yapar."

"Onu düşündük ve aklımıza gelen her yere baktık. Ama sen de her şeyi didik didik etmiştin. Kilidin şifresi olabilecek bir şey görmüş müydün?"

Omuzlarımı silktilim. "Ben öyle bir şeye rastlamadım, ama doğum gününü ya da Sosyal Sigortalar numarasını kullanıyor olabilir."

"Bunu yapabilirler mi?" diye Bucky atıldı. "Yani sizi verdiğiniz sayılara göre şifre hazırlarlar mı?"

Yine omuzlarımı silktilim. "Bildiğim kadarıyla. Bu konuda uzman değilim ama hep böyle yapılabileceğini düşünmüştümdür."

"Çıkaralım mı?" diye sordu Chester.

"Olabilir. Çilingirin de herhalde geldiğinde yapacağı ilk şey budur."

Doğrulup dolaptan çıkarak Bucky ile Chester'e kasayı yerinden çıkartmaları için yer açtım. Epey oflayıp pufladıktan sonra kasayı çıkarıp odanın ortasına taşıdılar. Kasa yerinden çıktıktan sonra artık daha yakından bakabilirdik. Üçümüz de kutunun dış duvarlarını sanki uzaydan gelmiş bir nesneymiş gibi dikkatle gözden geçirdik. Kasa kırk santim derinliğindeydi, bej ve gri tonlarına boyanmıştı, altında lastik ayakları vardı. Eskiye benzemiyordu. Kadrandan birden yüze kadar numara vardı ki bu da bir milyon şifre kombinasyonu demekti. Yani denemeye çalışmanın hiçbir yararı olmazdı.

Babe işini bırakmış bizi seyrediyordu. "Belki de açıktır" dedi. Hep birden dönüp yüzüne baktık.

"Olabilir" dedi.

"Bir denemeye değer." Uzanıp kolu çevirmeye çalıştım ama boşuna. Kadranı her iki yana doğru çevirerek bir daha yokladım. Ama yine bir şey olmadı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Bucky.

"Bekleyeceğiz."

Kasa teknisyeni elinde kocaman kırmızı bir alet kutusuyla bir saat sonra geldi. Santa Teresa Çilingirler Odası'ndan Bergan Jones diye kendini tanıtip önce Chester'in, sonra Bucky ile benim ellerimizi sıktı. Babe yine eşyaları katlamaya başlamıştı, ama adamla tanıştırlınca utanarak başını salladı. Jones uzun boylu, kır saçlı, düşük omuzlu, açık ve parlak alınlı, kalın çerçeveli gözlüklüydü. Elli elli beş yaşlarında olmalıydı. Chester adamın zaten gördüğü kasayı göstererek, "Bize yardımcı olabileceğinizi umarım" dedi.

"Sorun değil. Ayda otuz kadar kasa açarım. Bu modeli biliyorum. Uzun sürmez sanırım."

Jones alet kutusunu açarken biz de hayranlıkla onu izlemeye koyulduk. Tavırlarında eski zamanın ev doktorlarını andıran bir şey vardı. İlk teşhisini koymuştu, ölümçül bir durum yoktu ve hepimiz rahatlamıştık. Şimdi sıra uygun tedaviye gelmişti. Jones koni şeklinde bir şey alıp kadrana geçirdi, iyice sıkıştırdı. Birkaç dakika içinde kadranı çıkartıp bir kenara koymuştu. Sonra alttaki halkayı tutan vidaları söküp halkayı da çıkardı. Ardından bir elektrikli matkap alıp kadranın örttüğü yere bir delik açtı.

"Öyle deecek misiniz?" diye sordu Babe. Sanki dinamit ya da nitrogliserin falan beklermiş de düşüncüklüğüne uğramış gibi çıkmıştı sesi.

Jones gülümsedi. "Bu bir ev yangın kasasıdır. Eğer hırsızlığa karşı korunmalı olsaydı, bu çeliğin ardında sert bir madde olurdu. Onu da delerdim ama bu yarım saatimi alırdı. M tiplerden çoğunda yaylı yedek kilitler vardır, yanlış bir noktaya dokunduğunuz anda devreye girerler. O zaman iş epey güçleşir ama bunda böyle bir şey söz konusu değil."

Adam delik açarken madenin çıkardığı gacırtı nedeniyle hiçbirimiz konuşmadık. Adamın ellerinin üstündeki kıllar sarı renkliydi, parmakları uzun, bilekleri inceydi. Sanki bizim henüz aklımıza gelmeyen bir şeyi biliyormuş gibi kendi kendini gülümsüyordu. Belki de işinden keyif alan bir insandı. Delik delinince kutusundan başka bir alet çıkardı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Oftalmoskop. Doktorunuzun gözlerinize bakarken kullandığı alet. Neler olduğunu anlamam için çarkları aydınlatmam gerek." Yeni açtığı deliğe oftalmoskopun camını dikkatle bakarken kadranın içine girmiş olan çubuğu hafifçe çevirdi. "Bu ana çarkı çevirir, o da üçüncü şifre çarkı. Üçüncü ikincisini, o da birincisini. Birinci çarkı hareket ettirmek için dört dönüş gerekir. Birinci çark kasanın tarafına en yakın olanıdır. İşte şimdi oldu. Mükemmel. Şimdi çeviri yönünü değiştirerek dönüş sayısını azaltacağız, çok geçmeden üçü de bir hizaya gelecek. O zaman kol, kilit üzerine düşecek ve kasa açılacak."

Bunu söylerken kasanın kolunu tutup çekti ve kasa kadranı açıldı. Chester, ben ve Bucky aynı anda "Ooo!" diye bağırдық, sanki havai fişek gösterisi seyrediyormuşuz gibi.

Babe, "Boşmuş" dedi.

"Aldılar demek!" diye söylendi Chester.

"Neyi aldılar?" diye sordu Babe. Ama kayınpederi yanıt vermeyerek kızın yüzüne ters ters baktı. Bergan Jones şifreyi yazıp aletlerini kaldırırken Bucky kasanın içine baktı, sonra oto tamircisi gibi sırtüstü yatıp içine bir fener tuttu. "Buraya bir şey yapıştirilmiş, baba."
Uzanıp baktım. Kasanın tavanına bej rengi bantla şişkince bir şey yapıştirilmişti.
Chester, Bucky'nin bacaları üstünden geçip çömeldi. "Nedir o? Çıkart da ver bakayım."
Bucky yapışkan bandın ucunu hafifçe tırnakladı, sonra bir yaranın üstünden çekermiş gibi dikkatle çekerek çıkardı. Banta yapışık iri bir demir anahtar vardı. Ucunda basit kesikleri olan eski tip demir bir anahtar. Bucky anahtarı kaldırdı. "Bunun ne anahtarı olduğunu bilen var mı?"
"Ben bilemem" dedim. Chester'e döndüm. "Sen biliyor musun?"
"Hayır ama şimdi hatırladım babam kilitlerle oynamaktan büyük zevk alırdı. Kapıdan kilidi çıkartır, egesiyle yeni bir anahtar yapardı."
"Ben öyle bir şey yaptığımı hiç görmedim" dedi Bucky.
"Ben çocukluğumdan sözediyorum. Ekonomik Bunalım günlerinde bir çilingirin yanında çalışmıştı. Eski kilitlerden bir de koleksiyonu vardı, yüz tane falan. Yıllardır görmedim ama."
Anahtarı elimde çevirdim. Süslü bir biçimi vardı, tutamağı deniz kabuğu biçimindeydi. Ön yüzünden tutulup bakıldığında bir soru işaretini andırıyordu. "Kilit ve anahtar deliği ilginç olacak" dedim. "Buralarda böyle bir şey hatırlıyor musun?"
Chester'in ağız kıvrıldı. "Hayır. Ya sizler, çocuklar? Siz şu anda burasını benden iyi tanırıyorsunuz."
Bucky başını salladı, Babe de omuzlarını silkti.
Jones hafifçe gülümseyerek alet kutusunu kilitledi. "Bahçe kapısı anahtarına benziyor. Hani büyük malikânelerimi demir kapılarındakiler falan gibi." Chester'e döndü. "Faturamı göndereyim mi?"
"Ben bir çek yazarım. Aşağı mutfağa gel, hallederiz. Artık babamın birkaç ay önce öldüğünü anlamışsındır sanırım. Hâlâ öteberisini düzene sokmaya çalışıyoruz. Kasa sürpriz oldu. İnsanlar ömeden bir iki satır bir şey bırakmalılar. Ne nedir falan. Her neyse, yardımınıza teşekkür ederiz."
"Benim işim bu."
İki adam gidince Bucky, Babe ve ben anahtara baktık. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Bucky.
"Kilitlerden anlayan bir dostum var" dedim. "Bu anahtarın uyacağı kilit hakkında bir fikri olabilir."
"Çok iyi olur. Yoksa bize bir yararı olmayacak."
Babe anahtarı alıp inceledi. "Belki de büyükbabam bunu beğendiği için saklamıştır. Çok güzel ve eski bir şey." Anahtara Bucky'ye, verdi, o da bana uzattı.
"Tamam ama yangın kasasına saklamaya ne gerek var? Bir çekmecedde de tutabilirdi. Bir zincire takıp boynuna asabilirdi."
"Eğer bir itirazınız yoksa ben bir uzmanıma göstereyim" dedim.
"Bence hava hoş" dedi Bucky.
Uzmanımın, el çantamda taşıdığım maymuncuk takımını bana vermiş olan hırsız olduğunu söylemeden anahtarı cebime indirdim.
Eve dönerken olaylar dizisini bir kere daha dikkatle düşünmekte olduğumu farkettim. Son yirmi dört saatin merakımı uyandırdığını itiraf etmek zorundaydım. Bu hâlâ mantıksız gelen Chester'in casusluk kuramıyla ilgili bir şey değildi. Beni rahatsız eden şeyler yaşlı adamın yaşamından su yüzüne çıkan yanıtsız sorulardı. Ben düzenden hoşlanırdım, yatağımın altında toz yumakları yoktur, evim öyle darmadağınık değildir.
Eve varır varmaz masamın başına oturdum, bir paket indeks kartı çıkartıp not almaya başladım. Yazdıkça ne çok şey hatırladığımı farkedip ben bile şaşırırdım. Konu tükenince kartları masamın ardında asılı duran mantar levhaya iğneledim. Sonra ayaklarımı masaya kaldırdım, döner koltuğuma yaslanıp hepsine birden baktım. Bir şey yerli yerine oturmuyordu ama ne olduğunu anlamadım. Kartların yerlerini değiştirip yeni diziye baktım. Okuduğum şeylerden birinde bir tuhafılık vardı. Birmanya. Chennault ile Amerikalı Gönüllüler Grubu. Gerçek parmaklarımın arasından kaçıyordu ama orada olduğunu biliyordum. Hizmet gördüğü birliği tespit etmeliydim. Acaba konu bu muydu, yoksa başka bir şey mi vardı? Johnny'nin kitaplarını karıştırırken bazı AGG pilotlarından ismen sözedildiğini görmüştüm. Bunlardan biri ya da birkaçı bugün hâlâ hayatta olmalıydı. Onlar Johnny'nin birliğini bulmanın bir yolunu gösteremezler miydi? Bu epey zahmetli bir işti ve herhalde ben koşup kovalayacak değildim, ama hiç olmazsa Chester'e doğru yönü gösterebilirdim. Kitapları bir kere daha gözden geçirecektim ama onun dışında parmağımı bile oynatmaya niyetim yoktu.
Hırsız dostuma telefon ettim ama telefon kapatılmıştı. Eh, o zaman daha sonra Santa Teresa Emniyeti'ni arardım. Ağır Suçlar Masası'ndan Detektif Halpern herhalde nerede olduğunu bilirdi.

5

Saat onda yine Bucky'nin evindeyim. Kapıyı tıklattım, birkaç dakika bekleyip de karşılık alamayınca arka tarafa yürüdüm. Karton kutular bir yana itilip yol temizlenmişti. Garajın soldaki kapısı açıktı, Buick görünürlerde yoktu. Belki üçü birden kahvaltıya gitmişlerdi. İki arabalık garajın diğer yarısı kutular, eski mobilyalar, aletler, bahçe araç gereci falanla aşılmaz bir dağa dönüşmüştü.

II. Dünya Savaşı kitaplarıyla dolu karton kutu en üstteydi. Kutuyu merdivenin yanına çekip içini araştırmaya koyuldum. Sonunda aradığımı kutunun dibinde, Robert Jackson tarafından yazılmış Fighter! The Story of Air Combat 1936-45 adlı kitapta buldum.

Amerikan Gönüllü Grubu 4 Temmuz 1942'da bağımsız savaşçı birlik kimliğini kaybedip Onuncu Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlı yeni Çin Hava Görev Gücü'nün bir parçası oldu. ÇHGG'nin komutanı Çin üniforması yerine Amerikan üniforması giyen ve tümgeneral rütbesini alan Claire ChenInaulfydu. Bu kadar zamandır her şeye rağmen Birmanya'da direnmiş olan AGG pilotları dağıldılar. Birkaçı Çin'de kalmayı seçti. Bunlar hâlâ savaş yorgunu P1 40'larla uçan yeni 23. Savaş Grubu'nun çekirdeğini oluşturdular.

Ardından birkaç ad sıralanıyordu: Charles Older, "Tex Hill, Ed Rector ve Gil Bright. Beni ilgilendiren nokta AGG pilotlarının Nisan ve Temmuz 1941 arasında Central Aircraft Manufacturing Company tarafından işe alınmalarıydı. Hepsisi de ABD askerleriydi ve bir yıllık kontratla CAMCO'ya bağlanmışlardı. Ancak Chester bana babasının iki yıl askerlikten Sonra 7 Ağustos 1944'teki dördüncü doğumgününe eriştiğini söylemişti. O kadar kesin konuştuğu için tarih belleğime yerleşmiş, ben de karta not etmişim. Oysa o sırada AGG kapatılmalı iki yıl oluyordu. Şu halde hangisi doğrudu? Johnny gerçekten AGG'de bulunmuş muydu? Daha da önemlisi, gerçekten askerlik yapmış mıydı? Chester tarihlerdeki bu tutarsızlığı kendi komplo kuramının doğrulanması olarak görecekti. Vereceği yanıtı tahmin edebiliyordum: "AGG yalnızca gerçeği örtmek için bir hikâyeydi. Bunu sana ben de söyleyebilirdim." Chester herhalde babasının paraşütle düşman hatları gerisine indiğini, hatta Japon başkomutanlığına erişebilmek için yalandan esir düştüğünü tahmin ediyordu. Diğer yandan, adam askerlik yapmamışsa, o zaman konu hakkında bilgili görünmek için bu kadar kitabı toplamış olmalıydı. Ve savaş hakkında konuşmaktan kaçınmasının nedeni de bu olabilirdi. Hizmet gördüğü birlikten birine rastlama olasılığı yüzünden konuşmak riskli olabilirdi. Ortaya bir devlet sırrı izlenimini atarak kendisini ele verecek ayrıntılara girmemeyi mazur göstermeye çalışmıştı belki de.

Arka avluda beton bloklar üzerinde duran Ford Fairlane'e baktım. Bütün bunlardan bana neydi? Adam ölmüştü. Oğlu ve torunu onu bir savaş kahramanı (ya da kırk yıldır sırrını gizlemeyi başarmış bir casus) olarak görmek istiyorlarsa, bu beni ilgilendirmezdi ki. Johnny'nin hikâyesindeki gedikleri bulmak için para ödemiyorlardı bana. Hatta herhangi bir şey yapmam için de para verdikleri yoktu. O halde neden kurcalayacaktım ki?

Ama kendi kendime, "çünkü benim yapıma aykırı da ondan" dedim. Gerçek konusunda ben küçük bir teriyer köpeğinden farksızım. Burnumu ille bir deliğe sokar ve içinde ne olduğunu anlayana kadar eşeler dururum. Kimi zaman ısırılırsam da bu tehlikeyi göze almaya her zaman hazırım.

On beş santimlik anahtarın kalçama battığını hissediyordum. Bacağımı uzatıp elimi blucinimin cebine soktum. Anahtarı çıkarıp elimde şöyle bir tarttım, parmağımı kararmış yüzeyine sürdüm. Kenarında kilidi üreten şirketin adı yazılıydı ama bu ışıkta pek seçemiyordum. Schlage, Weslock, Weiser ya da Yale gibi bildiğim kilit üreticilerinden biri değildi. Kasa Amsec markalı ve şifreli olduğundan onunla hiçbir ilişkisi düşünülemezdi.

Ayağa kalktım, anahtarı yine cebime soktum. Chester dönene kadar ne yapabileceğimi düşündüm. Yanlış hatırlıyor olabilirdi. Ben hikâyeyi Bucky'den dinlemiştim ve Bucky de tarihleri karıştırmış olabilirdi. Ray Rawson bana savaş başladıktan hemen sonra tersanede birlikte çalışmaya başladıklarını söylemişti ki, bu da 1942'de olacaktı. Johnny'yi "eski" günlerden tanıyan birinin aniden kapı önünde belirmesi de garibime gitmişti. Adamın açıklamasına rağmen işin içinde bir bir yeniği olup olmadığını merak ediyordum doğrusu.

Lexington oteli kumsalın yakınındaki aşağı State Caddesi'ne açılan bir yan sokaktaydı. Sarı tuğladan yapılmış, yorgun görünümlü beş katlı bir bina, altında dükkânlar. Binanın bir yanında şimşek biçiminde bir çatlak çatıdan temele kadar iniyor ve insanın aklına 1925 depremini getiriyordu. Lexington sözcüğünün harfleri binanın bir köşesinde yukardan aşağı iner| cazırtılı sarı neon lambalardı. Kapının üstünde • ODA SERVİSİ • TELEFON • HER ODADA RENKLİ TELEVİZYON yazıyordu. Girişin bir yanında bir Meksika lokantası, öteki yanında bir bar vardı. Her ikisinin de müzik dolapları havada yer kapmaya çalışıyordu. Linda Ronstadt ile Helen Reddy'nin sesleri birbiri üstüne biniyordu.

Pek yoksulca döşenmiş ve kireç kaymağı kokan lobiye girdim. Resepsiyona kadar uzanan eskimiş kırmızı halının iki yanına palmiye saksıları dizilmişti. Resepsiyon memuru görünürlerde yoktu. Masanın üzerindeki dahili telefonu açıp operatörden Ray Rawson'un odasını bağlamasını istedim. Telefon iki çalıştan sonra açılınca kendimi tanıttım. Dördüncü kattaki odasını nasıl bulacağımı tarif etti. "Merdivenden çık" dedi. "Asansörün buraya varması yıllar sürüyor."

Ciğerlerimin kapasitesini sınamak için basamakları ikişer ikişer çıktım. İkinci kat sahanlığına vardığımda soluğum kesilmiş, yavaşlamak zorunda kalmıştım. Son katı tirabzana tutunarak çıktım. Bir spor dalında formunda olmanın öteki üzerinde hiç etkisi yoktur. Bisiklet aletinde yirmi dakika dayanamayan koşucular, yere yığılmadan bir mil koşamayan yürücüler bilirim.

407 numaranın kapısını vurmada önce soluğumun yerine gelmesini bekledim. Kapıyı açan Ray'in elinde portatif bir elektrikli tıraş makinesi vardı. Çıplak ayakta, kadife pantolon ve tişört giymişti, saçları dökülmüş kafası aldığı duştan hâlâ ıslaktı. Utanırçasına gülümserken ön dişleri arasındaki boşluk kendisine bir masumiyet havası veriyordu. İçeri girmemi işaret etti. "Çok hızlıymışsın. Sen çıkmadan bu işi bitiririm sanmıştım. Hemen geliyorum."

Banyoya gidip kapıyı kapatınca makinenin gürültüsü de hafifledi.

Odası geniş ve sadeydi: Beyaz duvarlar, beyaz yatak örtüsü, kalın ahşap çubuklar üzerinde ardına kadar açılmış beyaz keten perdeler. Yalnızca iki pencere vardı ama ikisi de genişti ve binanın arkasındaki sokağa bakıyordu. Yerdeki gri halı nispeten temiz görünüyordu. Banyo kapısı kapanırken gördüğüm kadarıyla orası da beyaz seramik çiniyle kaplıydı. Ray tıraş losyonu kokusu yayarak odaya döndü.

Çevreme şöyle bir bakarak, "Hiç fena değil" dedim.

"Gecesi elli dolar. Bir yer bulana kadar haftalık indirim istedim. Bucky kiradan söz etmedi herhalde."

"Bana bir şey söylemedi. Eve hırsız girdiğini biliyor musun?"

"Ne? Bucky'lere mi? Ne zaman?"

Olayın bir özetini verdim ve yüzündeki gülümsemenin önce inanmazlık, sonra da kaygıyla silindiğini gördüm. "Çok kötü." Birden yüzümdeki ifadeyi farkettiler. "Hey, bir dakika. Bana neden öyle bakıyorsun? Umarım benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmüyorsundur."

"Sen gelene kadar bir sorun olmaması çok garip. Johnny öleli dört ay oluyor. Sen geçen hafta ortaya çıktın ve Chester'in başına birden birşeyler gelmeye başladı."

"Ben dün gece barda büyük ekran televizyonu seyrediyordum. İsteddiğine sorabilirsin."

"Oturabilir miyim?"

"Elbette. İyisini al, ben buna otururum."

Odada bir sert tahta bir de kumaş kaplı iki iskemle vardı; Ray ikincisini bana uzatıp ahşabına oturdu. Ellerini dizlerine dayadı, avuçları terliyormuş gibi kumaşa sürttü. "Ben herhalde Johnny'nin en eski ve en iyi arkadaşığıydım. Onun oğluna ya da torununa benden kötülük gelmez. Bana inanmalısın."

"Ben seni suçluyor değilim, Ray."

"Bana öyle geldi de."

"Eğer bunu yapanın sen olduğunu düşünseydim buraya gelmezdim. Polise gidip parmakızı aldırırdım."

"Parmakızı almadılar mı?"

"Chester herhangi bir şeyin çalındığından emin değil, polis olayı hırsızlık olarak görmüyor. Burada teknisyenler yalnızca büyük bir suç işlendiğinde parmakızı alırlar. Adi suçlarda değil." Parmakızı sürecinin biraz uzun ve polisin de işinin başından aşkın olduğunu söylememiştim. Normali üç haftaydı. Acil durumlarda parmakızı alınır, kâğıda geçirilir, kâğıt Sacramento'daki merkeze gönderilirdi. Ondan sonra bir iki günde sonuç alınırdı. Ama bu olayda bir zanlı bile yoktu. Belki de Ray dışında. Cebimdeki anahtarın katılığını hisserek adamın yüzüne baktım. Ancak şimdilik ondan haberi olmasını istemezdim. Aklında bir şey olan bir insana benziyordu ve ben de önce onun hikâyesini dinlemek istiyordum. "Ashland'da kim var?" diye sordum.

Saniyenin binde biri kadar bir süre duraksadı. "Orada ailem var" dedi.

"Johnny gerçekten asker miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Söylemiştim, yıllarca izini kaybettim."

"Sonra nasıl bağlantı kurdunuz?"

"Johnny beni aradı."

"Seni nerede bulacağını nasıl biliyordu?"

Sanki fotoğrafı çekiliyormuş gibi yüzünden bir sabırsızlık ifadesi geçti. "Adresim vardı elinde. Ne oluyoruz?"

Bu soruları yanıtlamak zorunda değilim. Bunlar seni hiç mi hiç ilgilendirmez."

"Bu işin esrarını çözmeye çalışıyorum."

"Eh, bunu git başka yerde yap."

"Chester, Johnny'nin İkinci Dünya Savaşı'nda casusluk yaptığını düşünüyor. Japonlar hesabına da çalışan ikili bir casus."

Ray gözlerini yuvarladı, başını salladı. "Bunu da nereden çıkarmış?"

"Anlatması uzun sürer. Babasının paranoyak olduğunu düşünüyor."

"Johnny paranoyaktı ama bunun Japonlarla bir ilgisi yoktu."

"Neydi peki?"

"Sana neden anlatayım ki? Senin bana güvenmediğin gibi benim de sana güvenmem için bir neden yok."

"Ben de dost olduğumuzu sanıyordum" dedim.

Anahtarı yavaşça cebimden çekip işığa tuttum. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Anahtara baktı. "Onu nereden buldun?"

"Bucky Johnny'nin dairesindeki kasada buldu. Daha önce görmüş muydun?"

"Hayır."

"Ya kasanın varlığını biliyor muydun?"

Başını salladı. Benim bu yaptığım da dış çekmekten farksızdı yani.

"İşin içinde ne olduğunu anlamadım" dedim.

"İşin içinde hiçbir şey yok."

"Yoksa neden anlatmıyorsun? Bir sakıncası olmaz nasıl olsa."

"Bak, eve kimin girdiğini biliyor olabilirim. Eğer düşündüğüm gidiyse o zaman biri beni izlemiş demektir.

Hepsi bu. Yanılıyor da olabilirim."

"Adam neyin peşindeydi?"

"İnsaf. Sen pes etmek nedir bilmez misin?"

"Bir fikrin olmalı ama."

"Yok diyorum sana."

"Elbette var" dedim. "Yoksa ta Ashland'dan buraya neden geldin ki?"

Telaşlı bir tavırla yerinden kalktı, pencere önüne gitti, ellerini ceplerine soktu. "Yeter artık. Bıkmaya başladım ama. Beni yanıt vermeye zorlayamazsın, onun için bırak peşimi."

Kalkıp yanına yürüdüm, yüzüne bakabilmek için duvara yaslandım. "Bak, sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Benim kafam böyle çalışır: Bence burada bir işlenmiş bir suç var. Parmağımla şakağıma vurduğum." "Kendi kendime düşünüyorum, tamam mı? Ya Johnny Hava Kuvvetleri'nde hiç bulunmadıysa? İşin burası beni rahatsız ediyor. Eğer asker değilse o zaman bütün tablo değişiyor. Çünkü o zaman o sırada nerede olduğunu düşünmeye başlıyorsun."

Ray'le gözgöze geldik. Bir şey söylemeye çalıştı ama sonra söylemese daha iyi olacakmış gibi göründü.

"Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bu şimdi aklıma geldi. Belki de cezaevinde yatıyordu. Belki bu Hava Kuvvetleri işi bu -AGG palavrası- yokluğunu açıklayacak kibarca bir mazeretti. O zaman savaş başlamıştı. Kocanın hapiste olduğunu söylemek yerine askerde olduğunu söylemek daha yurtseverce görünürdü." Bir süre bekledim ama Ray'den ses çıkmadı. Elimi kulağımın arkasına götürdüm. "Bir şey söyleyecek misin?"

Başını salladı. "Bu senin kuramın. İsteddiğini düşünmekte serbestsin."

"Bana yardımcı olmayacak mısın?"

"Hayır."

Dayandığım duvardan ayrıldım. "Eh, belki fikir değiştirirsin. Ben Johnny'den bir sokak ilerde oturuyorum, Albanil Sokağı'nda beş kapı ilerde. Hazır olduğun zaman gelirsin konuşuruz." Kapıya doğru yürüdüm.

"Anlamadığım bir şey var" dedi. "Bundan sana ne?"

Geri dönüp yüzüne baktım. "İçimde bir sezgi var ve ben de onun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bizim meslekte arasına böyle sınamalar yapmak iyidir."

Öğleyin kendime çifte kaşarlı bir tost ziyafeti çektikten sonra öğleden sonramı yeni Elmore Leonard romanıyla geçirdim. Kendi kendime yapacak iş olmadan böyle tembel tembel oturmanın ne kadar keyifli olduğunu söyleyip duruyorsam da, bu boşluk beni hafiften hafife rahatsız etmeye başlamıştı da. Genelde kendimi çalışkan biri olarak görmem, ama zamanımı boşa harcamaktan da hiç hoşlanmam. Evimi toparladım, bir iki çekmeceyi temizledim, yine kitabıma döndüm. Akşama doğru da ceketimi sırtıma geçirip köşeye bir iki lokma yemeye gittim. Eğer bir karar verebildiğim takdirde bir de sinemaya giderim diye düşünüyordum.

Sokak sakindi, evlerin yarısının önlerinde lambalar yanmıştı. Hava epey serindi ve hava her gün biraz daha erken kararmaya başlamıştı. Birinin pişen yemeğinin kokusunu alıyordum, gözlerimin önüne sıcakık görüntüler doluyordu Arada sırada bir işte takılıp kaldığım olur, işte o zaman bir ilişkinin eksikliğini hissedirim. Aşkta insanın yaşamına bir odaklanma duygusu getiren bir şey vardır. Nasıl yapıldığını hatırlasam herhalde seksten de şikâyet etmezdim. Ama bir daha sevişme fırsatı bulduğum takdirde her halde bir elkitabı edinmem gerekecek.

Rosie'nin lokantası hemen hemen boşsa da, ben oturduktan birkaç dakika sonra Babe ile Bucky'nin içeri girdiklerini gördüm. Ben el sallayınca kollarını birbirlerinin beline dolamış, kalçaları birbirininkine değerek oturduğum arka bölmeye yaklaştılar.

"Bucky, baban nerede?" diye sordum. "Ona rastlayacağımı umuyordum. Konuşmamız gerek."

"Çöpe eşya götürdü ama birazdan döner. Bize katılır mısın? Babam gelene kadar barda oturup saat altı haberlerini seyrederek diye düşünmüştük." Lokantanın solgun ışıkları altında neredeyse yakışıklı görünüyordu. Babe uzun bir blucin etek ve çizme giymiş, sırtına bir blucin ceket atmıştı.

"Teşekkür ederim ama hemen birşeyler yiyip sinemaya gidebilirim."

"Eh, fikir değiştirirsen biz oradayız." Bara doğru yollarına devam ettiler.

Bu arada Rosie mutfaktan çıkmıştı. Yanıma gelmeden önce iki bira doldurmasını seyrettim. Kalemle not defterini çıkarmış, yazmaya başlamıştı bile. "Senin için şahane bifteğim var" dedi mönü kartını elimden alırken. "Sosisli ve sarmısak turşulu domuz ciğeri parçaları. Yanında da elmalı lahanalar salatası."

"Çok iyi" dedim. Başka ne diyebilirdim ki.

"Birayla iyi gider. Şaraptan daha iyi. Şarap sarmısak turşusuyla gitmez."

"Herhalde."

Daha sonra hazımsızlık çekecektim ama yemeği iştahla yediğimi söylemeliyim. Lokanta dolmaya başlıyordu. Rosie'nin Yeri mahallenin spor düşkünlerinin en gözde toplantı yeri olmuş ve böylece sükûnet ve huzur arayan bizlerin keyfimizi kaçırmıştı- Eğer Rosie'yi sevmesem ve lokanta evime bu kadar yakın olmasa yeni bir yer bulacaktım. Bucky ile Babe'in bir masaya geçtiklerini gördüm. Birkaç dakika sonra Chester geldi ve üçü başbaşa verip ne ismarlayacaklarını kararlaştırdılar. O sırada içersi öyle gürültülü olmuştu ki, yanlarına gidip Johnny'nin geçmişi hakkında bir konuşmaya girmek pek akıllıca bir şey olmazdı.

Saat 18:35'te hesabımı ödeyip kendimi dışarı attım. Sinemaya gitme fikri çekiciliğini kaybetmişti, ama "kardeşler"le biraz çene çalma fırsatı her zaman vardı.

Eve dönünce arka verandaya gidip kapıyı tıklattım. Boğuk bir "Kim o?" sesi duyunca telörgüden başımı uzattım ve Nell'in fırının yanına bir iskemle çekmiş olduğunu gördüm. Beni görünce içeri girmem için el etti. Kapıyı açıp başımı uzattım. "Merhaba, Nell. Nasılsın?" Fırının kapağı açık, tepsileri çıkarılmıştı, büyük bir temizlik nazırlığı içinde olduğu belliydi. Tezgâhın üzerine serilen gazete kâğıdının üstünde deterjan kokan tepsiler sıralanmıştı.

"Gayet iyiyim. Gelsene Kinsey." Nell genellikle gür beyaz saçlarını başının arkasında gayet süslü taraklarla tuttururdu, ancak bugün eşarbyıla tam bir yaşlı Kükedisi'ne benziyordu.

"Çok çalışkansın" dedim. "Daha yeni geldin ve hemen işe koyuldun."

"Bir fırını söküp içini iyice temizlemedikçe rahat edemem. Henry ev işlerinde ustadır ama bir fırını da ancak kadın temizleyebilir. Cins ayrımcılık gibi gelecek ama gerçek bu."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Dostluğa ihtiyacım var." Nell pamuklu elbisesinin üstüne boyundan takmalı bir önlük geçirmiş, elbisesinin kollarını bileklerine sardığı kâğıt peçetelerle korumaya almıştı. İri bir kadındı, gençliğinde boyu herhalde bir seksene yakındı. Geniş omuzlu, iri göğüslü, iri elli ve ayaklıydı. Yüzü uzun kemikliydi, seyrek beyaz kaşları, elektrik mavis gözleri vardı. Yüzü kırış kırıştı.

Buzdolabının bütün rafları boşaltılmıştı, tezgâhların üzeri üstü kapalı çanaklar içinde kalmış yemekler, zeytin ve peynir kavanozları, çiğ sebzelerle doluydu. Buzdolabının çekmeceleri çıkarılmıştı, bir tanesi sabunlu suyla dolu evyenin içindeydi. Bazı maddeler çöp kutusuna atılmıştı.

Nell rafları sildiği bezi sıkıyordu. "Bu işi bitirince köpük şampuanla banyo yapacağım" dedi. "Sonra sabahlığımı, terliklerimi giyip biraz kitap okuyacağım. Bu günlerden birinde gözlerimin teslim bayrağı çekeceğini sandığım için mümkün olduğu kadar çok şey okumak istiyorum." Bir kavanozun kapağını açıp içine baktı, kokladı ama içindekinin ne olduğunu anlayamamıştı. "Tanrı aşkına, nedir bu?" Kavanozu ışığa tuttu. İçindeki sıvı şurup kıvamında ve parlak kırmızıydı.

"Sanırım Henry'nin yaptığı kirazlı pastanın şurubu" dedim. "Buzdolabını daha iki hafta önce temizlemişti."

Nell kavanozun kapağını kapattı. "O da öyle dedi. Ama buzdolabı temizliği benim özelliklerimden biridir.

Henry buzdolabının nasıl temizleneceğini 1912'de ben öğretmiştim. Onun sorunu yeteri kadar özenli olmamasıdır. Zaten çoğu değildir, çöpümüz konusunda ondan farklı değildir ya. Eh, madem buradayım, ortalığa çeki düzen vereyim bari."

"Senin işin oğlanlara evişi öğretmek miydi?"

"Hemen hemen. Annemin onumuzu da yetiştirip eğitmesine yardımcı olurdum. Babam öldükten sonra onun kendine gelmesini bekleyerek yanından ayrılmadım, bu da tam otuz yıl sürdü. Hatırladığım kadarıyla pek de iyi geçinemezlerdi ama babam ölünce çok üzülmüştü. Arkasından nasıl da yas tutmuştu ama. Daha sonraları bunu benim evden ayrılmamam için abarttığını anladım."

"On çocuk mu? Ben sizi beş kardeş sanıyordum. Sen, Charlie, Lewis, William ve Henry."

Kadın başını salladı. "Yaşayan beş kardeşiz bizler. Annemizin ailesi Tillmann'lara çekmişiz. Ailemizde annemin doğurduğu çocuklar arasında kesin bir ayırım vardı. Yarıları onun ailesine, yarıları babamın Pitts tarafına çekmişti. Hepimizin bir arada çekilmiş bir fotoğrafını görsen bunu hemen anlarsın. Babamın ailesine çekenlerin hepsi öldü. Durup düşününce pek zavallı bir genetik soy olduğunu anlarsın. Küçük kafalı, ufak tefek insanlardı onlar, bizim tarafın beynine de sahip değillerdi, fiziki dayanıklılığına da. Babamızın annesinin kızlık soyadı "Mauritz'di. Hepsisi esmer ve zayıftı. Babaannemiz ve benim iki ağabeyim gripten öldüler.

Kızkardeşim Alice'i de kaybettik. Küçük kafalı ve esmerdi, gribe tutulduğunun ertesi günü öldü. Dört kuzen ve bir hala. Bazen ikisi bir günde ölür ve çifte cenaze kalkardı. Kasım ile Mart arasındaki beş ayda o soyun hepsi silindi gitti. Annemin soyuna çekenler ayakta kaldık ve daha da kalmaya niyetliyiz. Annem yüz üç yaşında ölmüştü. Doksanına geldiğinde o kadar aksilenmişti ki, eğer kendini toparlamadığı takdirde viskisini kesmekle tehdit etmiştik. Günde yalnızca altı kaşık içerdi ama bunun yaşaması için kesinlikle gerekli olduğuna inanırdı. Şişeyi görebileceği ama erişemeyeceği bir rafa koymuştuk. Bunun üzerine sakinleşti ve daha on üç yıl kuzu gibi sakin yaşadı."

Nell buzdolabının kapısını kapayıp evyeye döndü, çekmecesini yıkamaya koyuldu. Evyenin altındaki dolabı açınca kaşlarını çattığını gördüm.

"Ne oldu?"

"Henry'nin fırın temizleyici deterjanı bitmiş."

"İstersen marketten bir koşu alıp geleyim. On dakika bile sürmez."

"Önemi yok. Telle temizlerim. Senin başka işin vardır."

"Hiç önemli değil. Sinemaya gitmeyi düşünmüştüm ama doğrusunu istersen onu da pek canım çekmiyordu."

"Sana zahmet olmayacağından emin misin?"

"Yemin ederim."

"Çok memnun olurum öyleyse. Sütümüz de az kalmıştı. Çocuklar bu gece sütlerini içtikten sonra kahvaltıya kalmayacak. Çok iyisin, Kinsey."

"Hemen gelirim. Nasıl süt istiyorsun? Yağsız mı?"

"Yarım yağlı olsun. Çocukları mümkün olduğu kadar yağdan uzak tutmaya çalışıyorum."

Çantamda otomobilin anahtarlarını bulduktan sonra omzuma asıp dışarı çıktım. İki kapı aşağıda park etmiştim. Albanil ve Bay sokakları köşesinde sağa dönüp Bucky'nin evi önünden geçtim. Herhalde bundan sonra sokaktan her geçişimde o eve bir kere bakacaktım. Şimdi de arkadaki garaj dairesine baktım. Üst katta ışık vardı, bir gölge camın önünden geçti.

Arabayı durdurup baktım. Lee'lerin evde olduklarını sanmıyordum. Son gördüğümde Rosie'de yemektedirler. Işıklar söndü, biri karanlık sahanlığa çıktı. Bu ilginçti işte. Hemen kaldırıma yanaşıp motoru kapadım, ışıkları söndürdüm. Dikiz aynasını arkamı görecek şekilde ayarladıktan sonra koltuğa iyice gömüldüm.

Sağ elinde ağır görünen bir torba taşıyan bir adam sokağa çıktı.

Başı önde, omuzları kalkık, bana doğru geliyordu. Bucky, Chester ya da Ray değildi. Kıvrıkcık kara saçlı bir adam. Koyu renkli giyinmişti ve yürürken ayaksesleri duyulmadığına göre ayağında lastik tabanlı ayakkabılar olmalıydı. Karşı kaldırıma geçti. Park edilmiş beyaz bir Ford Taurus'un önünde durdu, torbayı sol eline geçirip sürücü kapısını açtı. Otomobilin burnu aksi yöne bakıyordu. Bucky'nin evine baktım ama orası hâlâ karanlıktı ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Adam kapıyı açıp torbayı yandaki koltuğa attı, direksiyonun başına geçti, kapıyı çarparak kapadı. Dikiz aynasında kendisine baktığını, saçlarını düzelterek başına bir Stetson şapka geçirdiğini gördüm. Adam motorunu çalıştırıp ışıklarını yakarken koltuğuma iyice gömülmüştüm. Farları benim ön camlarımı yalayarak hareket etti. O köşeyi döner dönmez ben de hemen marşa bastım, bir U dönüşü yapıp farlarımı yaktım ve ondan altı saniye kadar sonra köşeyi döndüm. Castle Caddesi'ne doğru sağa dönerken arka lambalarını görmüştüm. Adam birkaç dakika sonra otoyola çıkmış, Colgate yönünde ilerlemeye başlamıştı. Ben de trafiğe iki araç arkasından girdim ve ayağımı gaz pedalından çekmedim.

6

Tek araçla izleme genelde boşuna zaman kaybetmektir. Özellikle insanın farlarının kovala aracın dikiz aynasında çok belirgin olduğu gündüz saatlerinde. Ancak adamın izlendiğini düşüneneğini sanmıyordum. Johnny'nin evinden çıkarken öyle çok dikkatli davranan bir tavrı yoktu ve izleneceğinin aklının ucundan geçtiğini tahmin etmiyordum. Böyle bir şeyi beni beklemediğim için en az adam kadar şaşkındım. Otoyolda varlığımın farkında olduğunu belli edecek hiçbir şey yapmadı, ne sık sık şerit değiştirdi ne de aniden bir çıkışa yöneldi. Yull State Caddesi'ndeki çıkış rampasına girince ben de arkasına geçtim. Direksiyonu sol elimle kullanırken sağ elimle bir kalem arandım. Hiç olmazsa görüş menzilineyken plakayı yazmalıydım. Plaka numarasından otomobilin kiralık olduğu anlaşılıyordu ki, bu plakanın kenarındaki Penny Kiralık Arabalar yazısından da zaten anlaşılmaktaydı. Numarayı bir alışveriş listesinin arkasına kaydettim. Daha sonra kiralık araba kayıtlarını kontrol edecek birini bulurdum nasıl olsa.

Beyaz Taurus on odalık Capri Moteli'nin mıcır dökülü avlusuna girdiğinde saat 19:17'ydi. Park yerinin çevresi direktten direğe Noel ağacı ışıkları asılıydı. Motel iki dizi yan bungalovdan oluşuyordu ve herbirinin bir yanında bir arabalık bir yer bırakılmıştı. Karanlık binaların dışının da boyasını, çarpılmış çerçevelerini gözlerden saklayacak kalın gölgelere bürünmüştü. Bungalovlardan çoğunda müşteri yoktu. Pencereleer karanlık, otomobil yerleri boştu. Bir tanesinin önünde küçük bir kamyonet vardı. Soldaki ilk iki tanesi doluydu. Taurus sağdaki ikincisinin park yerine girmişti.

Adam kapısını kilitleyip kırk mumluk ampulün kendi aydınlattığı küçük beton verandaya çıktı. Kapısını açıp inmesini bekledikten sonra VW'imi karşısındaki karanlık bungalovun parkına soktum, ışıklarımı söndürüp camı indirdim. Sessizliği yalnızca benim soğuyan motorumun takırtıları bozuyordu. Başımın üstünde yeşil bir Noel ağacı lambası da yeşil bir arı gibi vızıldayıp durmaktaydı. Karanlıkta öylece otururken evime dönene kadar orada ne kadar beklemek niyetinde olduğumu düşündüm. Zavallı Nell süpermarketin ne kadar uzakta olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ona on beş dakikada gidip geleceğimi söylemişim. Oysa aradan yarım saat geçmişti daha şimdiden. Midemde heyecan ve kaygı karışımı bir sancı vardı. Adam o torbaya ne doldurmuştu? Hırsızlık aletleri miydi yoksa? Bunun eve daha önce girmiş olan kişi olduğunu tahmin ediyor ama ne almaya geldiğini pek düşünmüyordum. Ray Rawson'un eve giren adamın kimliği konusunda bazı kuşkuları vardı ama bana bir şey söylememişti. Doğrusu şimdi kendisini biraz daha sıkıştırmadığıma pişmandım. Bu arada kısa bir süre beklemek yararlı olabilirdi. Eğer sabrım tükenecek olursa moteli sabaha arar bir punduna getirip o odada kimin kaldığını öğrenebilirdim.

Saatime bir daha baktım. 19:32 olmuştu. Adam on beş dakikadır içerdeydi. Geceyi geçirmeye mi hazırlanıyordu acaba? Burada saatlerce oturamazdım, gidip çevrede dolaşmayı, pencerelerden içeri bakmayı da anlamsız buluyordum. Adamın ortalığı gürültüye boğacak aksi bir köpeği olabilirdi. Zaten burası çocukları ve hayvanları alacak bir yere benziyordu. Aksi halde ancak tesadüfen müşteri bulabilirlerdi. Pes edip gitmeye hazırlanırken kulübenin verandasında bir hareket oldu. Adam yanında bir kadınla dışarı çıkmıştı ve Şimdi torbayı kadın taşıyordu. Adamın şapkası hâlâ başındaydı, timdeki valizi bagaja yerleştirdi, kadının verdiği torbayı da yanına attı. Sonra adam direksiyon başına geçti, öteki kapıdan kadının girmesine yardım etti. Motelden ayrılırken çıkış muamelesi yapmamaları dikkatimi çekmişti. Ya kısa süreliğine gidiyorlar ya da para vermeden kaçıyorlardı. Motoru, ben de onunla aynı anda çalıştırarak sesimi onun gürültüsüyle gizlemeyi başardım. Taurus geri geri çıkıp sokakta sağa dönene kadar farlarımı yakmadım. Sonra uygun bir mesafeden otoyola doğru giden otomobili izlemeye koyuldum. Bu gidişten hoşlanıyor değildim. Yolda fazla trafik yoktu ve adamı uzun bir süre izlemek zorunda kalırsam keşfedileceğim kuşkusuzdu. Neyse kuzey yönüne giden rampaya girdi ve ben arkasında yerimi aldığımda otoyolda varlığını gizleyecek kadar çok trafik vardı.

Taurus'un sürücüsü sağ şeritte kaldı ve sonunda hava ve üniversite çıkış rampasına girdi. Bagajda iki çantayla üniversitede gece kurslarına gidiyor olmayacaklarını tahmin ettim. Rampa dönerek sola iniyor ve altı şeride genişliyordu. Bir yan yoldan çıkan taksiyi görünce ayağımı pedaldan çektim ve taksinin aramıza girmesine izin verdim. Taurus sağ şeritte kalıp Rockpit'te sağa döndü ve ilk trafik işaretinde bir daha sağa döndü. Ben önce Taurus, sonra taksi havaalanına giderlerken geride kaldım.

Taurus sol şeride geçti, kısa süreli park yeri bilet gişesinin önünde yavaşladı. Makinenin kolu otomatik bir selam verircesine havaya kalktı. Bu arada taksi sağda kalmış, kaldırım kenarında bagajlarıyla iki yolcusunu indiriyordu. Taurus kısa süreli park alanına girmesini bekledikten sonra ben de bastım. Bilet makinesi takırdadı ve park bileti bir dil delikten uzandı. Biletimi alıp parka girdim.

Taurus solda birinci şeride girmişti, yola yakın olan sıraya park etmişti. Terminale doğru yürüyen çifti şöyle; görebildim. Hem valizi hem torbayı adam taşıyordu, ısınmak için üzerindeki yağmurluğa sıkı sıkı sarınmıştı. Gördüğüm ilk boş yere girdim, kapıyı kilitleyip peşlerine düştüm. Kadınla adam konuşuyorlardı ve ikisi de beni farketmiş görünmüyorlardı.

Hava artık iyice kararmış, terminal binası Noel ağacı altına konulan o minyatür evlerden biri gibi aydınlatılmıştı. Kaldırım kenarında iki memur taksiden inen iki yolcu bavullarına etiket takıyorlardı. Çift terminale girdi. Araba kiralık şirketlerine uğramadıklarını gördüm. Kaçıyorlar mıydı acaba? Biraz daha hızlı adımlarla yürümeye başladım. Santa Teresa Havaalanı'nın yalnızca altı kapısı vardır.

Sol taraftaki 1., 2., ve 3. kapılar Los Angeles, San Fransisco, San Jose, Fresno, Sacramento ve dört yüz millik daire içerisinde gidip gelen uçaklara ayrılmıştır. Büyük salonda United Airlines ile American aynı tezgâhı paylaşıyorlardı. Birbirine bağlı koltuklarda oturan yolculara şöyle bir baktım. Ama benim çiftten eser yoktu.

Giden yolculardan çoğu küçük lobiden görünen 5. kapıdan çıkmaktaydılar. Gecenin bu saatinde hava trafiği yoğun değildi ve yalnızca iki uçak kalkıyordu. Biri Los Angeles'e, diğeri Dallas/Forth Worth'a uğrayarak Palm Beach'e. Önümdeki 4 nolu kapı ise United'ın gelen uçakları içindi. Kemerli pencereler dış ışıklarla aydınlatılmış ve üzerinde bir metrelik koruyucu camla çevrili alçak bir tuğla duvarın ortasındaki küçük bir çimenliğe bakıyordu. Piste yaklaşan küçük bir uçak gördüm. Kapıya gidip avluya baktım. Beş altı kişi vardı: Küçük çocuklu bir kadın, üç kolej öğrencisi, köpekli yaşlı bir çift. Ama benim aradığım çift burada değildi. Büyük salondan öteki tarafa geçerken Stetson şapkeyi gördüm. Adam bir iki dergi alıyordu. Profilden görüyordum ama ışık çok iyiydi. Adam da sanki bana bir lütufta bulunuyormuş gibi şapkasını çıkartıp başını kaşdı, şapkeyi yeni bir açıyla yeniden kafasına yerleştirdi. Bir daha gerektiği zaman tanıyabilmek için yüzünü dikkatle inceledim. Elli beş altmış yaşlarında vardı, ince uzun bir yüz, küçük kara gözler. Epey gür, kır düşmüş bir bıyık. Sokak ışığında kara görünen kıvrıkcık saçları da kırçıldı. Üzerinde blucin, kalın bir yün ceket, ayağında kovboy, çizmeleri vardı. Topukları bir iki santim ekliyor olsa bile bir seksene yakındı boyu ve 75-80 kilo kadar vardı. Dergileri kolunun altına sıkıştırdı, bozukluk paraları cebine attı. Bana doğru dönerken kapının önünden çekildim.

Arkamda bir dizi telefon vardı. Çaresizlik içinde ilk telefonun önüne geçip altındaki rafa zincirle bağlı olan rehberi aldım. Adam arkamdaki gazeteciden çıkarken ben de Bucky'nin numarasını arıyordum. Adam şimdi sırtı, bana dönük olarak tezgâhın önünde duran kadının yanına yürüdü. Torba çanta kadının ayağı dibindeydi. Nereden çıkmıştı kadın? Herhalde tuvaletten. Bilet alacaklar kuyruğundaydı. Yağmurluğunu çıkarıp koluna almıştı. Önündeki yolcunun işi bitince tezgâha yürüdü, valizini terazinin üzerine koydu. Ayağıyla da torba çantasını yanına çekti.

Bilet memuru kadını selamladı, bir iki kelime konuştular. Memur bilgisayarında bir iki tuşa basarken kadın da tezgâhın üzerinden bir bagaj etiketi aldı, gereken yerlerini doldurup memura verdi. Memur bileti hazırlamıştı. Kadın parayı uzattı. Memur kadının doldurduğu etiketi valize bağladı, sonra valizi yürüyen banta koydu. Valiz alevlere doğru giden bir tabut gibi aralıktan geçti. Memur kadının bilet zarfını uzattı.

Kadın adama döndüğü zaman altı yedi aylık hamile olduğunu gördüm. Kızı mıydı acaba? Kadın erkekten gençti, otuz beşten fazla olamazdı. Kızıl saçlarını tepesi toplamıştı. Hamile elbisesi o açık mavi bol blucin kumaşında kısa kollu ve beli düşük modellerden biriydi. Elbisenin altına uzun kollu bol bir beyaz tişört giymişti. Ayrıca kırmızı mavi çizgili tayt ve kırmızı tenis ayakkabıları vardı. Elbiseyi daha önce bir bahçecilik katalogunda görmüştüm: Uyuşturucuyu, grup seksini bırakıp organik sebzelere, doğal elyaf giysilere dönen eski hippilerin gözde stiliydi.

Adam torba çantayı aldı, arkalarından gelen yolcuya vermek için yana çekildiler. Adam çantayı bıraktı, bir kenara konuşmaya koyuldular. Bunlar uçağa binmeye hazırlanan insanlardı, ben ne yapabiliyordum ki? Bir suç işlendiğini iddia edemezdim. Peki ama bu adamın Johnny Lee'nin evinde ne işi vardı? Bir pislik kokusu alacak kadar polislik yapmışım. Anlayabildiğim kadarıyla torba çanta eyalet sınırları dışına götürüyordu. Çiftin Santa Teresa'ya dönmeye niyetleri olup olmadığını ya da bir kaçış içinde olup olmadıklarını bilemiyordum.

Telefon defterine dönüp kendi kendime konuşarak sayfaları karıştırdım. Haydi haydi. Lawrence. Laymon. Parmağımı kutunun üzerinde kaydırdım. Leason. Leatherman. Leber. Hahre başlığı altında on beş ad. Ama Bay'de yalnızca bir tane. Bucyrus Lee. Bucky'nin adı Bucyrus muydu? Cebimde bir çeyrek bulup deliğe attım, numarayı çevirdim. Telefon ikinci çalıştı açıldı. "Alo. Bucky sen misin?"

"Ben Chester. Kim arıyor?"

"Kinsey..."

"Hah! Hemen buraya gel. Kıyamet kopuyor."

"Ne oldu?"

"Rosie'den döndüğümüzde Ray Rawson'u evin önünde sürünürken bulduk. Yüzü gözü kan içinde, eli basketbol eldiveni kadar şişmiş, iki parmağı kırık ve kimbilir daha nesi var. Biri yine eve girmiş ve mutfak dolabının altını parçalamış..."

Dahili sistemde American Airlines'ın uçağının kalkışı anons ediliyordu. "Bir dakika" dedim. Elimle almacı kapattım, anonsu kaçırmışım, ama Palm Beach'e giden uçak olmalıydı. Gözucuyla adamın torbayı aldığını gördüm, hamile kadınla terminalden çıkıp American Airlines'ın çıkış kapısına yürüdüler. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yine Chester'e döndüm. "Rawson iyi mi?"

"Evin önü polis otomobili dolu, ambulans da yolda. Pek iyi görünmüyor. O gürültü ne, sesini duyamıyorum." "Seni havaalanından arıyorum. Elinde bir torbayla evden çıkan birini gördüm, buraya kadar izledim. Adamlar bir kadın uçağa binmek üzereler. Buraya kadar izledim ama o çantayı bir gözden kaybedersek bir daha bana kimse inanmaz."

"Bekle. Bucky'yi alayım hemen geliyoruz. Biz gelene kadar adamı kaçıрма."

"Chester, uçağın kalkışı anons edildi. Evden ne alabileceğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Polisler gidene kadar oraya giremedik bile. Peki, havaalanı güvenliği? Onlar sana yardım edemez mi?"

"Ne havaalanı güvenliği? Görünürlerde bir tek polis bile yok. Burada tek başımayım."

"Bir şeyler yap, Allah aşkına!"

İmkânlarımı gözden geçirdim. "Bana bilet alma yetkisi ver, adamı izleyeyim."

"Nereye?"

"Uçak Dallas'a uğrayıp Palm Beach'e gidiyor. Karar vermen için iki dakikan kaldı."

"Tamam, sen bileti al sonra hesaplaşırız. Beni ilk fırsatta ara."

Telefonu kapadım. Bekleyen yolcular terminali boşaltmışlar, kapıda birikmeye başlamışlardı. Amerikan Airline bilet gişesine gittim. İki memurdan biri bir yolcuyla uğruyordu. Diğeri, "Buraya buyrun" dedi.

Kadının önüne geçtim. "Palm Beach uçağında yer var mı?" Çiftin Palm Beach'e mi yoksa Dallas'a mı gittiklerini bilmiyordum ama izlerini kaybetmemek için son durağa gittiklerini düşünmek zorundayım.

"Bakayım. Uçağın dolu olmadığını biliyorum." Kaşlarını çatıp önündeki bilgisayarın tuşlarına dokundu. "On yedi boş yerimiz var... beşi birinci sınıf."

"Ekonomi ne kadar?"

"Dört yüz seksen yedi dolar."

Eh, fena değildi. "Gidiş geliş, değil mi?"

"Yalnız gidiş."

"Bir gidiş dört yüz seksen yedi dolar mı?" Sesim sanki ergenliğe o anda erişmişim gibi incelmmişti.

"Evet, hanımefendi."

"Tamam" dedim. "Dönüşü açık bırakın, ne kadar kalacağımı bilemiyorum." Aslında çiftin nereye gittiğini bilmiyordum ki. Meksika'ya, Güney Amerika'ya ya da herhangi bir yere gidiyor olabilirlerdi. Her ne kadar pasaporta benzer bir şey görmemişsem de, o olasılığı gözardı edemezdim. Hamile kadının biletini kesen bu memur olmadığı için soru sormanın da bir anlamı yoktu. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkartıp tezgâhın üzerine bıraktım. Chester parayı ödemezse halim haraptı doğrusu.

"Pencere kenarı mı olsun?"

"Koridor olsun, önlerde." Belki de çift uçaktan ilk inenler arasında olurdu. Hemen arkalarından koşmaya hazır olmalıydım.

Kadın bir iki tuşa daha bastı. "Bagajınız var mı?"

"Yok." Kadına acele etmesi için bağırarak istardım ama bunun bir anlamı yoktu. Bilet makinesi çatırdadı, biletimi, biniş kartımı ve kredi kartı fişini çıkardı. İmzamı atarken ödediğim parayı görünce gözlerim yerinden fırladı. Nakit indirim falan olmadığından bilet bana 974 dolara mal olmuştu. Kafamdan hemen hesaba başladım. Kredi kartının limiti 2500 dolardı ve ben hâlâ yazın yaptığım alışverişin bakiyesini ödüyordum. Hesabıma göre ancak dört yüz dolarım kalmıştı. Neyse, aslında banka hesabımda param yok değildi ama gecenin bu saatinde almam imkânsızdı.

Bilet zarfımı aldım, kadına teşekkür edip 6 nolu kapıya gittim, çantamı ışın makinesinden geçen yürüyen bandın üzerine bıraktım. Johnny'nin anahtarını da arka cebimden çıkartıp çantaya sokmuşum. Detektörden kazasız belâsız geçip öteki taraftan çantamı aldım. Birinci mevki yolcuları ve çocuklu yolcular kapıdan geçip terminalden çıkmışlar, uçağa doğru yürüyorlardı. Sıra normal yolculara gelmişti. Kuyruk arkasında yerimi aldım. Stetson şapkalı adamı rahatça görebiliyordum.

Çift altı yolcu önümdeydi ve konuşmuyorlardı, kadın dergileri almış, erkek çantayı taşıyordu. Birbirlerine gergindiler, yüzlerinde hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Altı ay önce bir yakınlığı gösteren şişmiş karın dışında bir sevgi belirtisi de yoktu. Belki de bebek yüzünden evlenmek zorunda kalmışlardı. Açıklaması ne olursa olsun, aralarındaki duygusal ilişkinin sona erdiği belliydi.

Çift kapıya varınca adam çantayı uzatıp birşeyler söyledi. Kadın adamın yüzüne bakmadan bir karşılık verdi. İçine çekilmiş bir hali vardı, erkeğe karşı tavrı soğuktu. Erkek kadının omzuna elini attı, yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi ve kadının biniş kartını kapıdaki görevliye verip elindeki çantayla yürümesine baktı. Şimdi ne yapacaktım? Adam kadın gözden kaybolana kadar kapıda bekledi. Ben duraksayarak düşündüm. Adamı izleyebilirdim, ama en azından içinde ne olduğunu öğrenene kadar çanta benim için önemliydi. Ganimet kaybolduktan sonra bir daha nasıl bulabilirdim

Adam bana dönüp .çıkış kapısına doğru yürüdü. Bakışlarımı kaçıramadan bir an gözgöze geldik. Yüzüne bir bakıp alt dudağının kenarında başlayıp boynuna kadar inen beyaz çizgiyi belleğime kazıdım. Ya bir pencere camından içeri başını sokmuş ya da bir bıçak darbesi yemişti.

Kapıdaki görevli uzattığım bileti aldı, biniş kartının ucunu kopardı. Geri döneceksem bu son fırsatımdı. Önümdeki solgun ışıklı asfaltta kadının uçağın kapısından içeri girdiğini görüyordum. Derin bir soluk alarak piste çıktım, uçağın merdivenlerine doğru yürüdüm.

737'nin içinin aydınlık sıcaklığına girince birden daha mutlu oldum. Hamile kadın üç birinci sınıf yolcusu arasındaydı. Biniş kartımda İOD yazıyordu, herhalde uçağın sol kanadı üzerindeydi. Önümdeki yolcuların çantalarını yerleştirip, koltuklarına oturmalarını beklerken uçağın ilk birkaç gözlerimle taradım. Kadın sekiz sıra ilerde sağda pencere kenarındaydı. Bir pudriyer çıkartmış aynasına bakıyordu. Solgun yanaklarına birkaç bej nokta koyup iyice emdirdi.

Bagaj bölme kapaklarının çoğu açıktı. Önümdeki üniversite öğrencisinin bir divan boyunda bir çantayı bölmeye sokmasını bekledim. Sekizinci sıranın yanından geçerken torba çantanın, hamile kadının yağmurluğu üstünde ve iki çantanın arasında durduğunu gördüm. Cesaretim olsaydı onu oradan alıp koltuğumun altına sokar, vakit bulunca da açar bakardım. Hamile kadın benden yana bakarken normal bir tavırla bakışlarımı kaçırdım.

Yerimi bulup oturdum, askılı çantamı koltuğun altına ittim. Yanımdaki iki koltuk boştu. Buna pek sevinmişim, canım istediğinde kol dayayacak yerleri kaldırır, uzanıp bir güzel uyku çekerdim artık. O sırada hamile kadın kalktı, koridora çıkıp başının üstündeki bölmedeki çantasının cebinden bir kitap aldı. Arkasından hostes kapakları kapatarak uçak boyunca yürüdü.

Az sonra kapılar kapandı, hostes ön tarafa geçip emniyet kemerlerimizi nasıl bağlayıp nasıl açacağımızı ayrıntılarıyla anlattı. Uçakta hâlâ bunu bilmeyen kimsenin olup olmadığını bayağı merak ettim.

Hostes ondan sonra çarpışsaksak, ezilirsek, on bin metre yüksekten düşüp yanarsak ne yapacağımızı anlattı. Bence o tepeden sallanan oksijen maskesi pek işe yaramazdı ama hostes bunları anlattıkça rahatlıyor gibiydi. Sonra yolda ölüm fikrini aklımızdan uzaklaştırmak için havalanır havalanmaz içki servisine başlayacağını bildirdi.

Uçak ağır ağır piste çıktı, durakladı, sonra kararlı bir biçimde hızlandı. Çok geçmeden altımızdaki ışıklı binalar birer ışık noktasına dönüşmüştü.

7

Önümdeki koltuğun arkasındaki cebe baktım. Kusma torbası, güvenlik önlemlerini anlatan lamine karton, sıkıcı bir havayolları dergisi ve gökyüzünde Noel alışverişimi yapmak için yararlanabileceğim bir hediye katalogu. Uzun bir yolculuk olacaktı ve Leonard romanım yanımda değildi. Bakışlarım yine iki koltuk aşağıda ve sağda oturan hamile kadına kaydı. Bulduğum yerden yüzünün yalnızca bir parçasını görüyordum. Kızıl saçlarının o karışıklığı, elime fırçayı alıp uzun işe koyulma isteğini uyandırıyor içimde.

Bu işi yapmakta olduğuma hâlâ inanamıyordum. Durumumun bir bilançosunu çıkarmaya karar verdim. Giyecek olarak yalnızca sırtımdakiler vardı: iç çamaşırlarım, blucinim balıkçı yaka kazağım, ceketim,

çoraplarım ve de Reebokların yani. Ellerimi ceketimim ceplerine sokunca geçen haftaki sinema biletini, bozukluk para olarak iki çeyrek, bir tükenme kalem, bir de kâğıt kısırgacı buldum. Öteki cebimde buruşturulmuş bir kâğıt mendil vardı ki, çıkarıp burnumu bir sildim. Sonra çantamdaki öteberiyi birer birer çıkarıp yandaki koltuğa dizdim. Cüzdanımda California sürücü ehliyeti özel detektiflik ruhsatım, biri 2500 dolarlık (son yaptı masrafla düşürülecekti tabii) bir kredi kartı, süresinin geçtiğini farketmediğim ikinci bir kredi kartı vardı. Nakit olarak 10 dolar 52 sentin yanısıra bir de telefon kartım vardı. Ama kartım California dışında işe yaramazdı. Çek defterim neredeydi? Tabii, faturalarımı ödemek için çıkardığım yerde: evde masanın üstünde. Erdem zaten her zaman yararlı birşey değildi. Eğer borçlarımı ihmal etseydim çek defterim yanımda olur, varlığım üç dört yüz dolar artardı. Cüzdanımın iç gözünde maymuncuğum vardı ki, o da herhalde jet uçuşları yapmaya karar veren biri için yararlı bir aletti. Bunların dışında her zaman yanımda taşıdığım diş fırçam, pantolonum ve temiz külotum vardı. Ayrıca çakım, güneş gözlüğüm, tıraşım, dudak boyam, bir tirbuşon, Johnny'nin kasasından çıkan anahtar, Taurus'un plakasını yazdığım alışveriş listesi küçük bir kutu aspirin ve doğum kontrol haplarım. Anlaşılan kesinlikle hamile kalmayacaktım, eh bunun dışında da telaş edilecek ne vardı? Ne de olsa tatilideyim ve başka bir acele işim yoktu.

Yere inince ne yapacağım hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Tabii yol arkadaşımın ne yol seçeceğini görmeyi bekleyecektim. Eğer ülkeyi terk ediyorsa, pasaportum yanımda olmadığı için, yalnızca arkasından bakabilirdim. Sürücü ehliyetimle Meksika'ya gidebilirdim ama bunu yapmak istemezdim. Meksika cezaevleri konusunda çok hikâye dinlemiştim. Lehimde olan bir nokta da dönüş biletimin cebimde olmasıydı, böylece hemen uçağa binip geri dönebilecektim. Bu arada olacak en kötü şey aptal yerine konmuş olacağımdı ki, eh o da meslek yaşantım için örneği olmayan bir şey değildi.

Emniyet kemerlerinizi bağlayın yazısı söndüğü anda hemen kalkıp başımın üstündeki bagaj bölmesinde bir yastıkla bir battaniye arandım. Sonra uçağın arkasına gidip tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım, aynada kendime baktım, yerime dönerken bir Time dergisi aldım. Pilot dahili hoparlörden gayet güven verici bir sesle pilotça birşeyler söyledi: Uçuş yüksekliğimiz, hava durumu, rotamız, tahmini varış saatimiz falan. İçki arabası gelince üç dolarlık kötü bir şarap aldım. Dört yüz seksen yedi dolarlık kahvaltım bir domates, bir dal maydanoz ve bir kâğıt ağırlığı boyunda bir sandviçten ibaretti. Üstüne de yaldızlı kâğıda sarılı çikolatalı gofret. Beslenme saatimiz sona erince ışıklar hafifletildi. Yolcuların yarısı uykuyu seçerlerken öteki yarısı okuma ışıklarını açıp ya bir şey okudular ya da birtakım kırtasiye işlerine gömüldüler. Kırk beş dakika sonra hamile kadının yanımdan geçmekte olduğunu gördüm.

Döndüm, uçağın arkasındaki iki tuvalete doğru gitmekte olduğunu ilgiyle seyrettim. Hemen çevremdeki diğer yolculara baktım. Çoğu uyuyordu. Kimsenin bana dikkat ettiği yoktu. Kadın tuvalete girer girmez yerimden fırlayıp iki sıra öne gidip kadınıninkinin iki koltuk ötesine oturdum. Sanki önemli bir şey arıyormuş gibi önümdeki cebi karıştırdım. Çantayı indirerek zamanım (ya da cesaretim) yoktu. Kadın el çantasını da yanına aldığından içine bakamayacaktım. Onun önündeki koltuğa da baktım. Beni ilgilendiren bir şey yoktu. Geriye şimdi koltukta duran ciltli Danielle Steele romanını bırakmıştı. Kitabın kapak içine baktım ama oraya da adını yazmış değildi. Kitapta yerini işaret için biniş kartını kullanıyordu. Kartı alarak cebime indirdim ve kendi koltuğuma döndüm. Ardımdan kimse bağırmadı, parmağıyla beni işaret etmeye falan kalkışmadı.

Hamile kadın birkaç dakika sonra yine yanımdan geçip yerine döndü. Kitabını aldığını gördüm. Yerinde doğruldu, altındaki mindere baktı, sonra eğilip ayaklarının çevresini arandı. Başının üstünde bir soru işaretinin yükseldiğini görür gibiydim. Sonra omuzlarını silkti. Bir daha kalkıp yukardan bir yastıkla küçük bir battaniye aldı, ışığını söndürdü, arkasına yaslanıp battaniyeyi göğsüne örttü.

Kadının biniş kartını cebimden çıkarıp üzerindeki terminal bilgiyi belleğime kazıdım. Adı Laura Huckaby idi. Palm Beach'e gidiyordu.

Dallas/Fort Worth merkezi saat dilimi içinde olduğunda iki saat ilerdeydi. Havada üç küsur saat geçirdikten sonra havaalanına indiğimizde saat sabahın 1:45'iydi. İnmeden ki bir süre önce aktarma yapılacak uçaklara hangi kapılardan binileceği anons edilmişti. Ayrıca Palm Beach'e gidecek 5 sefer sayılı uçağın yerde bir saat on dakika kalacağını söyledi. Uçağa tekrar binmek için biniş kartlarımız gerekiyordu. Zavallı Laura Huckaby sayemde biniş kartsız kalmıştı. Onun hostesle bir konuşmaya girmesini ya da uçak havalanına kadar yerinde kalmasını bekliyordum.

Ama beklediğim gerçekleşmedi: Uçak durup da emniyet kemerlerinin açılacağı açıklanınca yağmurluğu ile çantasını aldı, kitabı çantanın dış cebine sıkıştırıp uçaktan çıkan yolcuların arasına karıştı. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama kendisini izlemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Gece yolculuk edenlerin o bitkin tavırlarıyla darmadağın bir halde piste çıktık. Ellerinde küçük valizler olan birkaç kişi çıkış kapılarına doğru yürürken çoğunluk bagaj bölümüne yollandı. Ben gözlerimi Laura Huckaby'den ayırmıyordum. Uyurken kızıl saçları yamyassı olmuş, kazağının arkası buruşmuştu. Yağmurluk yine kolundaydı. Yolda iki kere durup çantayı bir elinden diğerine aktardı. Nereye gidiyordu? Yoksa burasını Palm Beach mi sanıyordu?

Dallas/Fort Worth Havaalanı'nda soluk, bej renkler hakimdi, yer karoları toprak rengiydi. Sabahın o saatinde koridorlar sakindi. Bir grup Asyalı işadamı yanımdan elektrikli arabayla götürülürken yayaları uyarmak için

sürekli korna çalmıyordu. Tavandan yayılan ışık hepimizi sarılığa tutulmuşa döndürmüştü. Dükkânların çoğu kapalı ve karanlıktı. Bir lokantanın ve kitap, parlak renkli dergiler, gazeteler, Teksas izgara sosları, Tex-Mex yemek kitapları, Teksas armalı tişörtler satan bir hediyelik eşya dükkânının önünden geçtik. 508 nolu uçuşun bagaj yeri döner bir kapının ötesindeydi. Laura Huckaby kapıdan geçti ve sanki ne yöne gideceğini düşünüyormuş gibi durdu. Önce birini arıyor sandım ama hiç de öyle bir hali yoktu.

Kadının yanından geçip bavulların geleceği döner bandın başına geçtim. Uçaktan burada inmeye başından niyetli miydi? Bavulu buraya kadar mı, yoksa Palm Beach'e kadar mı alınmıştı? Sol tarafta bir dizi krom ve deri taklidi iskemle vardı. Duvara bir televizyon monte edilmişti ve başların çoğu o yana çevriliydi. Ekranda, kısa bir süre önce meydana gelen bir uçak kazasındaki yanık enkazdan dumanlar çıkıyor, muhabir kameraya dönük olarak konuşuyordu. Üzerinde devetüyü bir palto vardı, kar yağıyordu. Rüzgâr saçlarını havalandırıyordu, yanaklarını pembeleştirmişti. Ses pek duyulmuyordu ama hiçbirimiz konu hakkında herhangi bir kuşkuyla kapılmış değildik. Su çeşmesine gidip uzun uzun su içtim.

Gözümün ucuyla Laura Huckaby'nin duvardaki rehber baktığını gördüm. Burada çevredeki çeşitli otellere gitmek için servis çağırma talimatı veriliyordu. Telefonu dört numara tuşladı. Kısa bir konuşma yaptı. Telefonu kapamasını bekledim, sonra yürüyen merdivene giderken peşine düştüm. Sokak düzeyine inip camlı kapıdan geçerek çıktık.

Dışarda gece epey ayazdı. Suni ışıklara rağmen ortada herşeyi örten bir sıkıntı vardı. Sokak ile bina arasında çalışması yapılmış, kösele renkli cephe boyunca saç ekilmiş öbek öbek çimenlikler serpiştirilmişti. "Bedava Servis" bölgeye geçip sabırla beklemeye başladım. Laura Huckaby'le göz göze gelmemiştik. Yorgun ve dalgın görünüyor, diğer yolcularla pek ilgilenmiyordu. Bir ara gözlerini yumarak yumruk sırtına bastırdı. Yanımıza iki kişi daha gelmişti: Elinde bir ev çantasıyla bir elbise torbası olan işadamı gibi giyinmiş şişman bir adam ve kayak parkası giyinmiş ve sırtında bir çantasıyla genç kız. Bir iki otomobil ayaklarımızın çevresinde egzoztan rüzgar yaratacak hızla geçip gitti. Sabahın bu saatinde kent trafiği diye bir şey kalmamıştı ama yine de zaman zaman havalanan jetlerin gümbürtüsü geliyordu.

Yanımızdan servis minibüslerinden birkaçı geçtiyse de ne kadın ne de diğer ikisi ellerini kaldırıp durdurmadılar. Sonunda köşeden kırmızı bir araç görüldü. Arabanın bir yanında siyah harflerle The Desert Castle yazıyordu Bir de sembolik bir silueti vardı. Laura Huckaby elini sallayıp minibüsü durdurdu. Sürücü kadını görünce kaldırım kenarında durdu, işadaminin bagajına yardımcı olurken kadınla ben minibüse bindik. İşadamı da arkamızdan geldi. Genç kız yaklaşan arabalara bakarak yerde kalmıştı. Işıkları yanmayan aracın arkasına oturdum. Laura Huckaby öne geçti, sırtını yorgun bir tavırla arkasına dayadı. Sürücü yerine döndü, kapıyı kapattı, sonra listesini alıp arkaya döndü.

"Wheeler?"

"Burada" diye işadamı giysili adam kendini tanıttı.

"Hudson?"

Laura Huckaby'nin elini kaldırdığını görünce şaşırdım. Hudson mı? Bu da nereden çıkmıştı, ilginç bir gelişmeydi doğrusu. Hem gideceği yerden önce inmiş, hem de başka bir ad altında otel rezervasyonu yaptırmıştı. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu?

Sürücünün sorgu dolu bakışına karşılık olarak, "Ben biriyle buluşacağım" dedim.

Adam başını salladı, listeyi bir kenara bıraktı, minibüsü hareket ettirdi. Terminalin çevresinde birbirini kesen bir sürü karışık yoldan geçip sonunda açık araziye çıktık. Ortalık zifiri karanlıktı. Arasına karanlığın ortasından titrek bir serap gibi aydınlık bir bina çıkıveriyordu önümüze. Las Vegas'ın ana caddeleri gibi süslü ışıklarla donatılmış sıra sıra lokantaların önünden geçtik. Sonunda karşımıza büyük bir ticari otel çıktı: Adının hemen altında oda fiyatı -tek kişilik oda 69.95 \$- yazan o zevksiz yerlerden biri. Desert Castle'in kırmızı neon ışıklarının rengi soluyor, sonra birden canlanıyordu. Logosu kırmızı neon bir kulenin iki yanında yükselen iki palmye ağacıydı.

Yüksek palmyelerden oluşmuş bir vahanın ortasında, binanın üstündeki kule resminin bir sahtesi yapılmıştı. Sahte taşlardan kalenin önünde bir hendeği ve iner kalkar köprüsü bile vardı. Minibüs otelin yolcu indirme yerine girince Laura Huckaby'nin (namı diğer Hudson) sürücünün yardımıyla indirilmesini bekledim. Ortalıkta bell-boy falan görünmüyordu. İşadamı giyimli adam evrak çantasıyla elbise torbasını aldı. Üçümüz birden döner kapılardan geçip lobiye girdik, arkadaydım. Laura Huckaby'nin torba dışında başka bir şey yoktu. İçeriye "eski İngiltere" görünümü verilmeye çalışılıp Her şey kırmızı ve altın sarısıydı: ağır kadife perdeler, ahşap duvarına çakılmış madeni çubuklara asılı goblen parçalar falan vardı. Asansörlerin yanında bir ok tuvaletleri işaret ediyordu bunlar da Lordlar ve Leydiler diye adlandırılmışlardı. Resepsiyon masası önünde Laura Huckaby'nin dikkatini çekmek istemediğimden üçüncü sıraya girdim. Bu fiyatlarla iki gece kalabilirdim ama hiçbir ekstra yapmamaya dikkat etmeliydim, Kadının burada ne kadar kalacağını bilemiyordum. Kayıt defterini imzaladıktan sonra torbasını çekerek asansöre doğru yürüdüm. Boynumu iyice uzatıp yana çevirince asansörlerin ışıklı bir göstergesi olduğunu ve burada asansörün hangi katta durduğunu görebildiğimi farkettim. Kadın birinci asansöre bindi, kapılar kapanır kapanmaz, "Ben hemen geliyorum" diye kendi kendime mırıldandım ve o yana koştum. Kırmızı ışık kat kat yükselerek on ikinci katta durdu.

Önümdeki adam kaydını bitirip asansörlere doğru giderken yerime döndüm. Dekora bakınca resepsiyon memurunun en azından eski çağlar İngiltere'sindekiler gibi giyinmesini beklerdim. Ama kadının üzerinde normal, otel yöneticisi takımı vardı: Beyaz bluz, lacivert kruvaze ceket lacivert etek. Göğsünde adının Gece Memuru Vikki Big olduğu yazıyordu. Yirmi beş yaşlarındaydı ve herhalde yaşlı olduğu için gece vardiyasına alınmıştı. Bana doldurmam için bir kâğıt uzattı. Adımı adresimi verdim, kredi kartımı makineden geçirmesine baktım.

Kız makineden çıkan kâğıdı diğerine eklerken adrese baktı. "Bu gece de herkes California'dan geliyor" dedi. "öteki kadın da Santa Teresa'dan geliyordu."

"Biliyorum. Beraberiz. Kendisi eltim olur. Onun katında bir oda verebilir misiniz?"

"Bakalım." Kız o her yerde hazır ve nazır olan bilgisayarın tuşlarına dokundu, işgüzar bir ifadeyle ekrana baktı. Kimi zaman eğilip ben de bakmak isterim doğrusu. Vikki'nin yüzünden haberlerin iyi olmadığı anlaşılıyordu. "Kusura bakmayın ama kat dolu. Size sekizinci katta bir oda verebilirim."

"İyi" dedim. Sonradan aklıma gelmiş gibi, "O kaç numaradaydı?" diye sordum, sanki Vikki Biggs az önce de söylemiş de unutmuşum gibi.

Ama kız aptal değildi. Otel idaresinin yasak bölgesine girdiğim anlaşılıyordu. Üzütüsünü belirtmek istemiş gibi ağzını çarpıttı. "Oda numaralarını vermeme izin yok. Ama odanızdan telefon edebilirsiniz. Santrale adını verdiğinizde sizi hemen bağlar."

"Olur. Sorun değil. Daha sonra bakarım. Onun da benim kadar yorgun olduğunu biliyorum. Bu gece yolculukları felaket oluyor."

"Tahmin ederim. Buraya iş için mi, yoksa gezmek için mi geldiniz?"

"Eh, ikisinden de biraz sanırım."

Bayan Biggs oda anahtarımı bir zarfa sokup bana uzattı. "Hoş geldiniz."

Asansörde duman rengi aynada kendimi izlerken senfonik müzik çalıyordu. Aynadaki aksime, "İğrenç görünüyorsun" dedim. Sekizinci katta ışıklar loş, ortalık ölüm sessizliğindeydi. Hırsız gibi geniş halı kaplı koridorda ayaklarımın ucuna basarak yürüyüp kapımı açtım. Ortaçağ dekoru buraya kadar erişmemişti. On dördüncü yüzyıl İngiltere'sinden herhalde otelin eski sahibinden kalma Vahşi Batı'ya bir anda atlayıvermişim. Oda koyu turuncu ve kahverengilerle döşenmiş, duvarlara ahşabı andıran bir kâğıt kaplanmıştı. Yatak örtüsü üzerinde kaktüsler ve eyer resimleri, el işlemesi çeşitli sığır damgaları vardı. Kapının sağındaki çifte kapılı dolapta dört tahta askılık ve kısa madeni ayaklı bir metre boyunda bir ütü buldum. Dolabın karşısında aynalı bir tuvalet masası vardı, duvara bir saç kurutucusu asılmıştı. Bir sepet içinde küçük şampuan şişeleri, losyon, bir dikiş iğnesi ve iplik takımı ve küçük kutu içinde bir duş başlığı duruyordu. Banyoda küvet fiberglasstandı, plastik duş perdesinin üzerinde nallar ve çifte atan atlar resmedilmişti. Bir tuvalet, üç banyo havlusu, bir banyo paspası vardı.

Mini bar yoksa da, dört çeşit selofan kâğıtlı şekerle dolu bir kavanoz göze çarpmaktaydı. Ayrıca bir telefon, bir televizyon ve bir de saatli radyo odayı tamamlıyordu. Henry'yi arayıp Santa Teresa'daki son durumu öğrenecektim Bu arada perdeleri kapattım, üstümdelikleri çıkarıp sayıları pek de az olan askılıklarına astım: Temizliği elden bırakmamak için fırsat varken otel şampuanıyla külotumu bir güzel yıkadım. Aceleye gelirim ütüyle ya da saç kurutucusuyla bir anda kuruturdum. American Airlines'a telefon edince o gün geç saate kadar Dallas'tan Palm Beach'e uçak olmadığını öğrenince içim rahatladı: Laura gece bir yere gitmeyecek demektir.

Kapıya Rahatsız Etmeyin kartonunu asıp da çırılçıplak yatağa girdiğimde saat sabahın üç buçuğuydu. Hemen derin bir uykuya daldım. Laura Huckaby bir numara çekip de sekiz saat içinde otelden ayrılırsa bu iş burada biterdi. Ben de uçağa atladığım gibi evime dönerdim.

Öğle üzeri uyandım, ağızımdaki kötü tattan kurtulmak dişlerimi fırçaladım, duş yaptım, saçlarımı şampuanladım, külotum hâlâ kurumadığı için yedek külotumu ve giysilerimi giydim. Sonra bir kenardaki kahve makinesinde kahve ikisi portakallı ikisi vişneli dört şekerle güzel bir kahvaltı ettim. Perdeleri açınca sert Teksas güneşi neredeyse gözlerimi kör edecekti. Dışarda bir tek ağaç ya da çalı olmadan ufka dümdüz ve kupkuru bir arazi uzanıyordu. Çıkmaz sokağın ucundaki binanın cam cephesinden güneş yansıyordu Görünürde ondan başka bina da yoktu. Sağımda dört şeritli bir yol iki yönde de nereye gittiği belirsiz bir halde uzanmaktaydı. Otel kendisinden başka bir tek kiracının bulunduğu bir sanayi/ticaret sahasına yapılmış olmalıydı. Birden solumdan bir koşucu belirdi. Orta okul çağında çocuklardı sanırım, gelişim yaşında olup da ne yapacağını bilemeyen gövdelere sahip çocuklar. Uzun, kısa, bodur, çubuk gibi ince. Üzerlerinde mor ve yeşil gömlek vardı ama okulun adını okuyamayacağım kadar uzaktılar.

Perdeleri kapadım, gidip yatağa uzandım ve Henry'yi aradım. Telefona çıkınca, "Bil bakalım neredeyim" dedim.

"Cezaevinde."

Güldüm. "Dallas'tayım."

"Hiç şaşmadım. Sabah Chester'le konuştum, senin saçma-sapan bir iş için gittiğini söyledi."

"Bucky'den bir haber var mı? Dün gece ne çalınmış olduğunu tespit edebilmişler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Chester mutfak dolabının altındaki kaplamanın çıkarılmış olduğunu söyledi. Johnny dolabı taktırırken anlaşılan gizli bir bölme yaptırmış. Mekân belki de boştu ama eğer doluysa biri içindekini alıp götürmüştür."

"Kasadan başka bir de gizli bölme mi? Çok ilginç. Acaba saklayacak nesi vardı?"

"Chester savaş zamanından kalma belgeler olduğunu düşünüyor."

"Onu bana da söyledi. Gördüğüm adam elindeki torba çantayı karısı ya da kızı olan birine verdi, kadın da dün gece uçakla buraya getirdi. Adam uçakta değildi ama sanırım burada kusacaklar. Kadının bileti Palm Beach'eydi ama Dallas'da idi. Ben de ardından tabii."

"Tabii. Neden olmasın?"

Sesinin tonuna gülümsedim. "Her neyse, polise gidip moteli araştırmasını söyleyebilirsin. Chester'e bunu anlatacak fırsatım olmadı. Numarasını bilmiyorum ama sağdaki ilk birimdi. Eğer kaçmamışsa adam hâlâ orada olabilir."

"Not alıyorum" dedi Henry. "Polise bildiririm."

"Ya Ray? O da bu işe karışmış mı, ne düşünüyorlar?"

"Onun da bir ilgisi olmalı. Polis sorguya çekmeye çalıştı ama adamın ağzı birden mühürlendi sanki. Bir bildiği varsa söylemeye niyeti yok gibi."

"Biri onu, gizli bölme konusunda bildiklerini anlatması için epey hırpaladı sanırım."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Memurlardan biri St, Terry acil servisine götürmüş ama tedavisi biter bitmez Ray ortadan kaybolmuş, bir daha da kendisini gören olmamış."

"Bana bir iyilik yapar mısın? Lexington Oteli'ne git bakalım orada mı, 407 nolu oda. Önceden telefon etme. Telefonunu açmıyor olabilir..."

"Çok geç" diye Henry sözümü kesti. "Çoktan gitmiştir ve bir daha dönmeyecektir. Bucky bu sabah oraya gitti, odası temizlenmiş bile. Polis tanık olarak onu arıyor. Ya sen? Detektife ne gördüğünü anlatmamı ister misin?"

"Anlatabilirsin ama bir yararı olacağını sanmam. Neler olup bittiğini anladığım anda Santa Teresa polisini ben arayacağım. Buradaki polisin yetki alanına girmediği anda ne gibi bir suçtan sözettiğimizi de bilmiyorum."

"Darp diyebiliriz."

"Evet ama ya Ray Rawson bir daha ortaya çıkmadı. Çıksa bile kendisine saldıran insanı görmemiş olabilir ya da aleyhinde suçlamada bulunmak istemeyebilir. Sözde hırsızlık gelince, değil kimin yaptığını, ne çalındığını bile bilmiyorum"

"Adamı gördüğünü sanıyordum."

"Johnny'nin evinden çıktığını gördüm ama bir şey çalmadığına yemin edemem."

"Ya bu torba çantalı kadın?"

"O taşıdığı çantanın önemini bilmiyor olabilir. Ray'in dövülmesine de karışmış olamaz."

"Çalıntı mal almaktan suçlu bulunamaz mı?"

"Bir hırsızlık olduğunu bile söyleyemiyoruz ki" dedim. Ayrıca kadın bir şeyin farkında olmayabilir. Kocası eve eliyor. Kendisi bir yolculuğa çıkıyor. Adam giderken şunu da yanına al diyor."

"Ne yapmak niyetindesin?"

"Bilemiyorum. O çantaya bir bakmak isterdim. Belki de neler olup bittiğini anlatır."

"Kinsey..." diye Henry uyardı.

"Merak etme, Henry. Tehlikeye atılacak değilim."

"Böyle konuşmandan hiç hoşlanmıyorum. Senin nasıl bir insan olduğunu çok iyi bilirim. Nerede kalıyorsun? Telefon numaranı istiyorum."

Telefon ahizesinin üstündeki numarayı verdim. "Dallas havaalanı yakınlarında Desert Castle diye bir otel. 815 nolu oda. Kadın on ikinci katta."

"Planın nedir?"

"Planım falan yok. Kadını bekleyip ne yapacağına bakacağım. Bileti Palm Beach'e kadar, uçağa binerse ben de bineceğim sanırım."

Henry bir an düşündü. "Paran var mı? Para ister misin?"

"Nakit kırk dolarım ve bir de dönüş biletim var. Kredi kartımla idare ederim sanırım. Chester'i profesyonelliğimle etkilersin umarım. Bunca masrafı cepten yapmak istemem."

"Bu işten hoşlanmıyorum."

"Ben de deli oluyorum diyemem. Sana nerede olduğumu bildirmek istedim, hepsi bu."

"Bir suç işlememeye çalış."

"Teksas yasalarını bilseydim iyi olurdu."

8

Lobiye indim. Otelin havasını almak için çevrede şöyle bir dolaştım. Gün ışığında onca kırmızı kadife ve yıldız ortalığa boş bir sinema salonu hissi veriyordu. Kırmızı üniformalı biri beyaz, gürültülü bir elektrikli süpürgeyle halıların tozunu almaktaydı. Gece memurunun yerine resepsiyona hepsi de sağlıklı görünümlü,

lacivert giysili gençlerden oluşan bir grup gelmişti. Bunlardan hiçbiri bana yardım edemezdi. Bir şey soracak olsam isteğim ya idare amirine, ya da otel müdürüne iletilecek, o da bana hak ettiğim kuşkuyla davranacaktı, bilgi edinmek için zekâmı kullanmak zorundaydım ki, bu da herş zamanki sahtekârlıklar ve yalanlar demektir. Otel müşterilerinin çoğu bir tesisi kendi ihtiyaçtan çerçevesi içinde görür: Resepsiyon masası, lokantalar, hediyelik eşya mağazası, telefonlar, tuvaletler, toplantı salonları falan. Ben de bu ilk araştırmamda idari bölümün yerini tespitiye çalışıyordum. Sonunda camlı bir kapıdan geçip kalın tüylü serilmiş ve duvarları ahşap kaplamalı ve gizli ışıklı bir koridora girdim. Çeşitli bölüm başlarının büroları kapılarındaki parlak piring levhalarla belirtilmişti.

Otelin bu kısmında o ortaçağ ya da o ahır merakından eser yoktu. Cumartesi günü olduğuna göre satış müdürlerinin, güvenlik müdürlerinin cam duvarlı büroları karanlık, kapısı kilitliydi. Kapıda yazılı çalışma saatlerine göre Pazartesi dokuza kadar istediğim gibi dolaşacaktım. Otelde günde yirmi dört saat çalışan güvenlik görevlileri olmalıydı ama birini bile görmemişim. Satış müdürünün adı Jillian Brace güvenlik müdürünün adı Burnham J. Pauley idi. İdari bölme araştırmamı bitirip boş koridorun öteki ucundaki kapı çıktım.

Resepsiyona dönünce memurlardan birinin boşalmasını bekledim. Yanıma yaklaşan yirmi beş yaşlarında, sinekkaydı traşlı, mavi gözlü, tombul bir delikanlı oldu. Yakasındaki etikete bakılırsa adı Todd Luckenbill'di. Bay ve Bayan Luckenbill konuşmasının düzgün, tavırlarının kibar olması için ellerinden geleni yapmışlardı. Küpesi, burnunda halkası, gözle görünür yerlerinde dövmeleleri yoktu.

"Buyrun, ne arzu etmişiniz? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Olacağınızı umarım, Todd" dedim. "Şu anda ailevi bir iş için Dallas'tan geçiyorum, ama patronum gelecek bahara bir satış toplantısı yapabileceğimiz bir yer arıyordu. Burasını tavsiye ederim diye düşündüm ama nasıl bir paket servis sunduğunuzu bilmiyorum. Acaba beni satış müdürünüze götürebilir misiniz? Bugün burada mı acaba?"

Todd gülümsedi. "Satış müdürümüz bir hanım ve adı Jillian Brace'tir, ama haftasonları çalışmaz. Onu Pazartesi sabahı bulabilirsiniz. Genellikle saat dokuzda burada olur ve sizinle konuşmaktan memnun olacaktır."

"Çok iyi olurdu ama sabah altıda uçağım var. Acaba bana onun bir kartını verebilir miydiniz? Chicago'ya dönünce telefon ederim."

"Elbette. Bir dakika izin verirseniz hemen getiririm."

"Teşekkür ederim. Ha, bir şey daha var. Patronum güvenlik konusunda çok titizdir. Geçen yıl büyük otellerden birinde küçük bir sorun çıkmıştı, o yüzden güvenlik usullerini bilmeden bir şey programlamak istediğini biliyorum."

"Ne iştesiniz?"

"Yatırım bankacılığı. Epey yüksek düzeyde."

"O konuda Bay Pauley ile konuşmalısınız. Güvenlik müdürümüz. Onun kartını da ister misiniz?"

"Çok iyi olur, size zahmet olmayacaksa tabii."

"Önemli değil."

Delikanlı gittiğinde ben de kenardaki masanın üzerinden bir iki kartpostal aldım. Parlak resimlerde şarap kırmızısı loby iki ortaçağ habercisi kendilerinden uzun boruları öttürmekteydiler. Çevreme bakındım ama bu sabah ortalıkta ikisine de rastlayamadım. Todd birkaç dakika sonra birkaç kartla döndü. Kendisine teşekkür edip lobinin maun bir masa ve iki koltuk yerleştirilmiş köşesine yürüdüm.

Bir çekmece bulduğum kâğıda bir iki not aldım, sonra derin bir soluk alıp dahili telefonlardan birini açarak otel santralından Laura Huckaby'yi bağlamasını istedim. Operatör bir an duraksamadan sonra, "Ama kayıtlarda o adda biri yok" dedi.

"Yok mu? Çok garip. Ha, bir dakika. Bir de Hudson adına bakın."

Operatörden ses çıkmadı ama beni o adda bir müşteriye bağladığı belliydi. Bunun doğru kişi olduğunu umuyordum. Adı unutmamak için önümdeki kâğıda yazıp çevresine bir daire çektim.

Bir çalıştan sonra telaşlı bir kadın, "Farley?" dedi.

Farley mi? Kimdi bu? Santa Teresa havaalanında bıraktığı adam mı?

"Bayan Hudson? Ben Satış ve Pazarlama'dan Jillian Brace'in sekreteri Sara Fullerton. Nasılsınız?"

Telefonda iş yapmak isteyenlere öğretilen o sahte sıcak sesi kullanıyordum.

"İyiyim" dedi Laura arkasından ne geleceğini bekleyerek.

"Çok iyi. Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Bayan Hudson, bazı seçkin müşterilerimiz arasında bir anket yapıyoruz, sizce bir sakıncası yoksa bir iki soru sormak istiyordum. Acaba bir dakikanızı verebilir miydiniz?"

Laura pek ilgilenmişe benzemiyordu ama kabalık yapmak istemediği de belliydi. "Pekâlâ ama biraz çabuk olun. Bir telefon bekliyorum, hattı fazla meşgul etmek istemem."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Doğru müşteriyle konuşup konuşmadığım az sonra anlaşılacaktı. "Anlıyorum ve bize yardımcı olduğunuz için size teşekkür ederim. Kayıtlarımıza göre dün gece American Airlines'in 508 sefer sayılı uçağıyla California'da Santa Teresa'dan geldiniz, değil mi?"

Bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim, Bayan Hudson, bu doğru mu?"

Sesi ihtiyatlıydı. "Evet."

"Uçak saat bir kırk beşte indi, değil mi?"

"Evet."

"Telefon ettiğinizde otel servisini bulmakta güçlük çektiniz mi?"

"Hayır, telefonu açıp çağırdım."

"Servis hemen geldi mi?"

"On beş dakikada geldi ama bu da normal sanıyorum."

"Anlıyorum. Sürücümüz size yardımcı oldu mu?"

"Evet."

"Otel kayıt işlemlerini nasıl değerlendirirsiniz: Çok iyi, iyi, yeterli, kötü."

"Çok iyi diyebilirim. Yani bir sorun falan olmadı." Artık bayağı kapılmıştı bu işe, yanıtlarında tarafsız ama adil olmaya çalışıyordu.

"Bunu duyduğumuza çok memnun olduk. Otelimizde ne kadar kalacaksınız acaba?"

"Henüz bilemiyorum. En az bir gece daha kalacağım ama ondan sonrasını bilmiyorum. Öğrenince size haber vermeme ister misiniz?"

"Buna gerek yok. Burada istediğiniz kadar kalmanız bizi memnun kılacaktır. Oda numaranızı da doğrularsak bu kadarı yeter sanırım."

"1236'dayım."

"Çok iyi, o da kayıtlarımıza uygun. Eh, anketimiz bu kadar. Sabırlı davrandığınız için teşekkür ederim, Bayan Hudson. Eğer size bir yardımımız dokunacaksa bizi aramakta kaçınmayın lütfen."

Şimdi geriye kalan tek şey kadının odasına girmekti.

Lobiye ikinci kere turlayıp bu kere otelin arka kapısını aradım. Yük asansörleri, servis girişleri, Personel yazılı ya da yazısız bir kapı arıyordum. Bir kapı üzerinde Yalnız Personel yazıyordu. Onu açıp birkaç basamak inince Girmek Yasaktır yazılı bir başka kapıyla karşılaştım. Kapı kilitli olmadığına göre bu konuda çok titiz değildiler herhalde. İçeri girdim.

Her otelin kamuoyuna açık bir yüzü vardır: Temiz, parlak ahşap kaplamalı ve cilalı. Otelin asıl yönetimi ise hiç böyle gösterişli yürütülmez. Girdiğim koridorun çıplak beton duvarları ve kahverengi vinil karo döşenmiş bir zemini vardı. Hava burada daha sıcaktı ve makine, pişmiş yemek ve ıslak yerbezi kokuyordu. Yüksek tavan, borular, kaim kablolar, ısıtma kanallarıyla doluydu. Tabak çanak sesleri duyuyordum ama akustik yüzünden geldiği yeri kestiremiyordum

Her iki yöne de baktım. Solumda madeni geniş kepenkli kapılar açıktı, yükleme yerini görebiliyordum.

Kocaman kamyonlar yuvalarına girmişlerdi, köşelere yerleştirilmiş kameraların mekanik gözleri menzil içinden geçen herkesi görüyordu. Varlığımın bilinmesini istemediğimden öteki yöne doğruldum.

Koridorun ilerisine gidip de bir köşeyi dönünce bir labirent gibi birbirlerine açılan bir dizi mutfakla karşılaştım.

Önümdeki duvarın dibinde altı buz makinesi diziliydi. Yirmi tane tekerlekli tepsi arabası saydım. Yerler yeni silinmişti, parlıyor ve dezenfektan kokuyordu. Büyük paslanmaz çelik kazanların, çorba kazanlarının ve buharlar çıkaran sanayi tip bulaşık makinelerinin önünden geçtim. Zaman zaman beyaz önlüklü ve saçlarını bir filede toplamış biri merakla bana bakıyorsa da, kimse orada ne aradığımla ilgileniyor görünmüyordu.

Zenci bir kadın yeşil biber doğruyordu. Beyaz bir adam yemek tepsi arabalarından birinin üzerini yemekleri kapatmak için plastik folyo ile örtmekteydi. Oda boyunda dolaplar ve St. Terry Hastanesi morgundan daha büyük paslanmaz çelikten buzdolapları vardı. Beyaz önlüklü, saçları fileli plastik eldivenli çalışanlar kıvrırcık salataları yıkayıp paslanmaz çelikten tezgâhın üstüne yerleştirilmiş tabaklara yerleştiriyorlardı.

Başımı bir Milli Muhafız cephaneliği boyunda bir kilere soktum: Raflarda ketçap kolileri, hardal, zeytin, turşu kavanozları ve paketlenmiş ekmekler, çörekler, pastalar, kekler sıralıydı. Plastik kutular taze sebzelerle doluydu. Havada keskin kokular vardı, kat kat yemek ve temizlik malzemesi kokusu: Dilimlenmiş soğan, fokurdayan domates sosu, lahana, kereviz, limon, maya. Bu koku karmaşasında hiç hoş olmayan bir şey vardı ve koku alma duyumun beynimin çok eskilerden gelen bölümüne karmakarışık bir bilgi dizisi ilettiğinin farkındaydım. Mutfak bölümünün öteki tarafından dışarı çıkmak gerçekten rahatlatıcı oldu. Burada ısı da düşmüştü, ormana girmişim gibi tertemiz bir kokuya daldım. Ana koridoru bulup sağa döndüm.

Önümde çarşaf arabalarından bir tren vardı. Arabaların bez kenarları içlerindeki kirli çarşaf ve havlularla patlayacak gibi şişmişti. Önünden geçtiğim her odadan içeri başımı sokarak yürümeye başladım. Otel çamaşırhanesinin kapısı önünde durakladım: Burası duvarlara tutturulmuş ve çoğu benden yüksek çamaşır makineleriyle doluydu. Tavandaki raylı sistemin ucundaki sepetlerde yıkanmış çarşafalar görülüyordu. Bir yerden dev kurutma makinelerinin homurtusu geliyordu. Havada yoğun bir ıslak bez ve deterjan kokusu vardı. Önlüklü 'ki kadın, işlevlerinin otel çarşafalarını ütüyüp katlamak olduğu anlaşılan iki makineyi çalıştırmaktaydılar. Kadınlar robot gibi çalışıyorlar, makinenin iki kere katladığı çarşafaları alıp bir kere daha katlıyorlar ve bir kenara diziyorlardı. Makine durmadan yenilerini önlerine ittikçe yanlış bir şey yapmaları felaket doğururdu.

Adımlarımı ağırlaştırarak koridor boyunca yürümeye devam ettim. Bu kere bir yarım kapının önündeydim. Daracı girişi kaplayan bir tezgâh vardı ve üzerinde Personel Formaları yazıyordu. Eh, burası da personelin giydiği forma ve önlükleri dağıtıldığı yer olmalıydı. Kuru temizleme şirketlerinde olduğu gibi yüzlerce bir örnek forma temizlenmiş, ütülenmiş ve çelik bir askıya asılmıştı. Yarım kapıdan içeri uzandım, kimseler görünmüyordu.

"Kimse yok mu?" Yanıt gelmedi.

Kolu çevirip yarım kapıyı açtım, içeri girdim. Formaları şöyle bir gözden geçirdim. Takımlar kısa kırmızı bir etek ve üstüne giyilecek kırmızı bir bluzdan oluşuyordu. Boylarını kestirmek imkânsızdı. Herbiri üzerinde iliştilmiş bir kâğıtta sahiplerinin adları yazıyordu: Lucy, Guadalupe, Historia, Juanita, Leteesha, Mary, Gloria, Nettie. Rasgele üçünü seçip dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Korkuyla havaya sıçrarken az daha arkamda duran kırmızı formalı iriyarı bir kadına çarpacaktım. Beynim birden boşalmış gibiydi.

Kadının burnun delikleri sanki bir sahtekârlık kokusu almış gibi kabarmıştı. "O üniformalarla ne yapıyorsun?" Burnunun içini görüyordum ki hiç de hoş bir manzara değildi. Göğsündeki ad etiketinde Çamaşır Servisi Yöneticisi Bayan Spitz yazıyordu.

"Güzel bir soru, Bayan Spitz. Ben de sizi arıyordum. Satış ve Pazarlama'da Jillian Brace'in yardımcısıyım." Serbest elimi ceketimin cebinden bir kart çıkartıp kadına gösterdim.

Kartı elimden kaptı, gözlerini kısarak baktı. "Burda Burnham J. Pauley yazıyor. Burada neler oluyor?"

Kadının iri bir yüzü vardı ve yüzünün hatlarının herbiri kuşkuyla titredi.

"İyi ki sordunuz" dedim. "Şirket üniformaları değiştirmeyi düşünüyor. Güvenlik nedenleriyle. Bay Pauley Bayan Brace'ten sizdekilerden bir örnek görmek istediğini söyledi."

"Hayatımda bu kadar saçma şey duymadım. Bu üniformaları daha yeni aldığımızı Şirket çok iyi bilir. Ve bu normal bir şey değil ve ben de bundan bıktım artık. Son bölüm toplantımızda Bay Topkins'e de söyledim: Bu benim işimdir ve öyle de kalmasına da kararlıyım. Sen burada bekle bakayım. Ona şimdi telefon edeceğim. Şirketin işime karışmasını kabul edemem."

Kadının soluğu bile öfke kokuyordu. Yüzüme baktı. "Adın ne senin?"

"Vikki Biggs."

"Ad etiketin nerede?"

"Yukarda."

Kadın parmağını gözüme sokarcasına uzattı. "Sakın kıpırdayayım deme. Bu işin aslını öğrenmeye kararlıyım. Şirket buraya kimseyi gönderemez. Bayan Brace'in numarası kaç?"

"202" dedim. Gördünüz mü? Bu da insanın becerilerini korumasının faydalarından biridir işte. Böyle kriz durumlarında ağızını her açışta bir yalan çıkarır. Oysa deneyimsiz bir yalancının yapabileceği bir şey değildir bu.

Kadın insanı şaşırtan bir süratle içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. Ben üniformaları sol koluma geçirip kararlı adımlarla yürüdüm ve köşeyi dönünce koşmaya başladım. Merdiveni bulunca basamakları ikişer ikişer atlayarak yukarı yöneldim. Asansörlere binmeye cesaret edememiştim. Bayan Spitz'in Güvenliği aradığını, bütün kapıların tutulduğunu görür gibi oluyordum. Üçüncü kata vardığımda soluk falan kalmamıştı ama çıkmaya devam ettim. Altıncı katı geçerken bacaklarım yanıyor, dizkapaklarım yerlerinden fırlayacak gibi oluyordu. Sonunda sekizinci kata erişince artık tanıdık bir yerdeydim, köşeyi dönünce odama kavuşacaktım.

815 numaraya kendimi güç attım. Çalıntı üniformaları bir iskemlenin arkasına fırlatıp artık yapılmış olan yatağıma uzandım. Orada yatmış soluklanmaya çalışırken gülmekten de kendimi alamıyordum. Bayan Spitz hormon düzeylerini kont rol ettirse iyi olurdu. Eğer yönetime söylenecek olursa mutlak kovulurdu. Her an kapımın vurulup suçlamalarda bulunmasını, söylediğim yalanlar listesinin yüzüme karşı okunmasını bekliyordum.

Kalkıp kapıya gittim, güvenlik zincirini yuvasına taktım. Sonra üniformaları denemeye koyuldum. En iyisi ilk denediğimdi. Boy aynasında kendime baktım. Eteğin beli boldu ama bluzu üzerine indirince pek belli olmuyordu, bluzun boynundaki beyaz büzgülü kumaş düğmelenince bir oluşturuyordu. Bluzun kolları hafif kabarıktı. Rengi de fena sayılmazdı. Çıplak bacaklarım ve spor ayakkabılarımla banyoyu iki üç dakikada temizleyebilirdim. Yeniden blucinimi giyip üniformamı dolaba astım. Geri kalan iki tanesini ne yapacağımı bilemediğimden katlayıp masanın çekmecesine soktum. Otelden ayrılmadan önce onları saklayacak bir yer bulurdum artık.

Otelin içinde dolaşmaktan çekinerek öğle yemeğimi odamda yedim. Saat ikide bir keşif seferi için koridora çıktım. Yangın söndürme cihazını, iki acil çıkışı ve buz makinesi buldum. Asansörlerin karşısındaki bir sehpanın üzerinde dahili telefon vardı. Koridorun ucundaki servis bölmesinde çarşaf arabası arka arkaya yerleştirilmişti. Oraya girip malzemeleri bir gözden geçirdim. Ütüler ve ütü tahtaları, iki elektrikli süpürge. Ayrıca rafları neredeyse tavana kadar temiz çarşaf ve havlularla dolu büyük bir dolap. Tuvalet kâğıdı kolileri,

minyatür sabun ve diğer tuvalet eşyası dolu plastik kutular. Bu işten hoşlanmışım doğrusu. Bir kucak dolusu havlu bir alıp girmek için iyi bir mazeretti. Plastik bir Oda Temizliği Yapılır tabelası bulup onu da aldım. Yapabileceklerim sona erince hediyelik eşya dükkanından okuyacak bir kitapla bir kutu naneli şeker aldım. Sonra lobi'den Laura'nın odasını aradım. Telefona çıkınca da, "Özür dilerim, bir yanlışlık oldu" deyip kapadım. Uykudan uyandırmıştım galiba. Öğleden sonramı okuyarak ve uyuklayarak geçirdim. Akşam üzeri oda servisinden öğlenki yemeğinin tıpatıp aynısını sipariş ettim: Bir hamburger, kızarmış patates. Saat yediyi geçince üstümdekileri çıkardım, kırmızı üniformamı giydim. Spor ayakkabılarımla çıplak bacaklar pek hoşuma gitmemişti ama elden bir şey gelmezdi. Ceplerimi nane sekerleriyle doldurdum, çekmeceye sakladığım diğer iki üniformayı aldım. Yukarı çıkarken üniformaları servis bölmesinde bir yere sıkıştırdım. On ikinci kat da sekizinci kattan farksızdı ama servis odası aşağıdaki kadar dolu değildi. Bir toz beziyle bir elektrikli süpürge aldım, fişi koridordaki prize sokup Laura Huckaby'nin odasına doğru süpürmeye başladım. Elektrikli süpürge kullanmak insanı rahatlatan bir şeydir: O hafif homurtunun eşlik ettiği ağır ve tekrar eden hareketler. Duvarın duvara bir halı hiç bu kadar inceden inceye temizlenmiş değildi. Terlemeye başlamıştım ama yaptığım iş istediğim zaman dinlenmeye fırsat vermiyor değildi. Saat 7:36'da asansör kapıları açıldı ve bir yemek tepsisiyle bir kat garsonu göründü. Tepsiyi omuz hizasında gayet rahat bir hareketle taşıyarak 1236 numaranın kapısını vurdu. Ben de süpürgeyi o yana yönelttim ve adamı içeri almak için kapıyı açan kadını gördüm. Çıplak ayaklıydı ve geceliğinin üstüne geçirdiği otel sabahlığıyla çok iri görünüyordu. Giyinişinden yatmaya hazır olduğu anlaşılıyordu ki bu benim için iyi haberdirdi. Garson birkaç dakika sonra çıktı, bana bir şey söylemeden yanımdan geçti, varlığımın farkında bile değilmiş gibi asansöre girdi. Laura'nın bir ziyaretçisi olabileceği ya da bir yere çıkabileceğini düşünerek gözetlememe devam ettim. Halıyı süpürmekten bıkınca toz bezimi alıp dizlerimin üstüne çökerek yıllardır silinmediği anlaşılan süpürgeliklerin tozu almaya koyuldum. Erkek detektiflerin böyle bir şey yaptığa hayal edebilmek güçtür. Zaman zaman başımı Laura Huckaby'in kapısına dayıyorsam da, içerden ses gelmiyordu. Belki havlayarak kapıyı tırmıklasam beni içeri alırdı. Öteki müşteriler gelip gidiyorlardı ama bana dikkat eden yoktu.

Oda hizmetçisi olma konusunda öğrendiğim bir şey vardı, insanlar nadiren yüzünüze bakarlardı. Zaman zaman birinin bakışları yüzünüzde dolaşır ama bu yalnızca bir rastlantıydı daha sonra gerektiği takdirde kimse sizi üç beş kişi arasından teşhis edemezdi. Her ne kadar Teksas'ta bile bir hizmetçi kılıfına girmenin suç olmadığını tahmin ediyorsam da, bu benim lehime olan bir şeydi.

Saat sekizi çeyrek geçte elektrikli süpürgeyi yerine bıraktım, bir kucak dolusu havlu alıp 1236 numaranın kapışım tıklararak, gayet net ve çınlayan bir sesle, "Oda hizmetçisi" diye seslendim. Laura Huckaby zinciri açmadan kapıyı araladı. "Evet?"

Makyajı silinince kestane gözleri çok daha soluk görünüyordu. Daha önce sürdürdüğü fondöten silinince yüzündeki çiller ortaya çıkmıştı. Ayrıca çenesinde daha önce dikkat etmediğim gamzesi vardı.

Fazla ukala görünmek için kapı koluna bakarak konuştum. "Yatağı açmaya geldim."

"Bu otelde yatak açma servisi de mi var?" Fikir pek gülünç gelmiş gibiydi.

"Evet, hanımefendi."

Bir an duraksadı, sonra omuzlarını silkti. "Bir dakika" Kapıyı kapattı. Aradan bir dakika kadar geçtikten sonra zinciri çekip geçmem için yana çekildi.

Tetkik ediyor görünmeden ne kadar şey göreceğimi merak ediyordum. İnsanlar ne kadar görünüşlerine düşkün olabiliyorlardı? Yeniden makyaj yaptığının yemin edebilirdim. Yeni yıkanmış kızıl saçları hâlâ ıslaktı. Banyodan sıcak bir şampuan kokusu yayılıyordu. Temiz havluları lavabonun yanına bırakıp yatak odasına geçtim, perdeleri kapadım. Televizyon açık ama sesi kısılıydı. Oda anahtarını masanın üstüne bırakmıştı, hemen onu ele geçirme planları kurmaya başladım. Yatağın dağınıklığı yattığını gösteriyordu, telefonu da yanına çekmişti. Belki de beklediği telefon gelmişti. Görebildiğim kadarıyla çanta da ortalarda değildi. Kadın dergisini alıp bir iskemleye oturdu. Bacak bacak üstüne atarken çıplak etini gördüm. Sağ bileği ve dizine kadar olan kısımda kenarları yeşile dönüşmeye başlamış eski morluklar vardı. Yoksa elli küsur yaşındaki dostundan eşek sudan gelene kadar dayak mı yiyordu. Erkeğe o soğuk davranışının ve görünüşü konusundaki bu titizliğinin nedeni bu olabilirdi. Yemek tepsisi hâlâ masadaydı, buruşturulmuş keten peçete kirli tabakların üzerine atılmıştı. Her ne sipariş etmişse fazla bir şey yemediği görülüyordu. Ben işimi yapıyor olmama rağmen odada bulunmamdaki sıkılıyor gibiydi ki, bu da benim lehimeydi doğrusu. Arasına sıkılırcasına bakıyorsa da genelde ben yokmuşum gibi davranıyordu. Görünmezliğimden hoşlanmaya başlamıştım. Öyle rahatsız edici konuşmalar olmadan onu yakından gözlemleyebiliyordum. Çenesinin sağ yanındaki bir darbe morluğu muydu yoksa hayalimde ben mi öyle yaratıyordum? Ne biçim bir erkekle yaşıyordu? Herif duyduğum kadarıyla Ray Rawson'un canını çıkarmıştı, kadını da dövmüş olabilirdi. Yatak örtüsünü önce yarıya, sonra bir daha yarıya katlarken üniformam gayet becerikli hisirttiler çıkartmaktaydı. Örtüyü bir daha katlayıp bir köşeye kaldırdım. Battaniyeyi yarıya kadar açtım, yastıkları yumrukladım, kâğıda sarılı nane şekerlerinden birini komodine bıraktım.

Sonra tuvalet masasını topladım ve makyaj malzemesini kontrol ettim: Bir fondöten, pudra, allık. Küçük bir kutu içinde DermaSeal vardı: "Yüz pürüzlerini saklamak için su geçirmez kozmetik." Kadına gözucuyla

bakınca onun da bana bakmakta olduğunu gördüm. Arkamda içini karıştırmaya can attığım dolap vardı. Banyoya girdim, küvetin kenarına bıraktığı ıslak havluyu aldım, duş perdesini düzelttim, sanki temizlemişim gibi sifonu çektim. Sonra banyo dolabını açtım. İşte. Çanta oradaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi kadın. Canı gibiydi; belki de sınırı aştığımı düşündüm.

"Askılığa ihtiyacınız var mı, hanımefendi?"

"Ne? Hayır, yeteri kadar var."

Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum. Bu kadar sinirlenmesine gerek yoktu.

Dolap kapağını kapayıp kalan temiz havluları aldım Kadın ayağa kalkmış beni seyrediyordu. Bakışlarımı tepsiye yönelttim. "Yemeğiniz bittiyse tepsiyi de alabilirim."

Masaya baktı. "Lütfen."

Havluları bırakıp masaya yürüdüm, oda anahtarını alıp tepsinin üstüne bıraktım, üstünü buruşuk peçeteyle örttüm. Sonra kapıya gidip kalçamla açık tutarak tepsiyi yere bıraktım, dönüp havluları aldım.

Kadın bana doğru bir şey uzatarak kapıda duruyordu. Önce bir not verdiğini sandım. Sonra bahşiş vermekte olduğunu anladım. "Teşekkür ederim" diye mırıldanarak banknotu bakmadan cebime yerleştirdim. "İyi geceler" dedim.

"Teşekkür ederim."

Kapıdan çıkar çıkmaz paraya baktım. Vay canına! Tam beş dolar vermişti. On dakikalık iş için hiç fena sayılmazdı. Karşı kapıyı da vursa mıydım acaba? Bütün katı dolaşsam o geceki yatak paramı çıkarırdım.

Kadının oda anahtarını alıp tepsiyi olduğu yerde bıraktım. Tertemiz ettiğim koridorda hiç de hoş bir manzara oluşturmuyordu ama doğrusunu söylemek gerekirse onu kaldırmak benim işim değildi.

9

Odama döndüğümde saat dokuza çeyrek vardı. O kadar çalışmaktan, oda servisinin yağlı yiyeceklerinden ve üzerimden hâlâ atamadığım jet yolculuğu sarsıntısından ölü gibiydim. Üniformamı kollarından sıyrıp duşun altına girdim, sıcak suyu sanki bir çavlanmış gibi başımdan aşağı uzun uzun akıttım. Kurulandıktan sonra da otelin iki üniseks bornozundan birini sırtıma geçirdim. Yedek külotum şimdi kurumuştü ve havlu askısında nadir bulunan bir hayvanın postu gibi sallanıyordu. Banyodan giyinme yerine çıkınca telefonumdaki mesaj ışığının yanıp sönmekte olduğunu gördüm. Ben duştayken çalmış olmalıydı. Nerede olduğumu bir tek kişi bildiğine göre de Henry idi. Meğer ki, otel idaresi neler yaptığımı farketmiş olsun. Biraz da huzursuzlukla santralı aradım.

"Ben Bayan Millhone. Mesaj ışığım yanıyor."

"Bir mesajınız var, efendim. Saat sekiz elli birde Bay Pitts aradı. Aceleymiş. Hemen telefonunuzu bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Henry'nin numarasını çevirdim. Daha öteki tarafta telefonun çaldığını duymadan açtı. "Telefonun üstünde mi oturuyordun yoksa" dedi. "Neler oluyor?"

"Aradığına çok memnun oldum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ray Rawson'dan haber aldın mı?"

"Neden alayım ki? Onun gittiğini sanıyordum."

"Gitmişti ama döndü ve korkarım bazı aksilikler oldu. Bu sabah senin telefonundan az sonra Nell ile alışverişe çıktık. William ve Lewis, Rosie'nin oraya yemek hazırlığına gitmişler, Charlie de evde kalmıştı. Dinliyor musun?"

"Dinliyorum. Bu hikâyenin nereye varacağını bilmiyorum ama dinliyorum."

"Ray Rawson Chester'e gitmiş, Bucky de olup biteni anlatmış."

"Neyi yani? Kendisini döven adamı gördüğümü mü?"

"Sana iş verildiği dışında ne söylediğini bilemiyor. Bucky şehir dışında olduğunu biliyordu ama nereye gittiğini bilmiyordu. Ray doğru buraya gelmiş ve ben evde yokken Charlie'ye senin tehlikede olduğunla ilgili bir şeyler söylemiş."

"Tehlike mi? Bu ilginç işte. Ne tehlikesiymiş bu?"

"Charlie orasını pek anlayamamış. Bir anahtardan falan söz etmiş."

"Ha. Johnny'nin kasasındaki anahtar herhalde. Onu kilitleme ile ilgili bir dostuma gösterecektim. Ancak ne yazık ki uzmanlık dalı nedeniyle hapisteymiş şimdi."

"Anahtar nerede şimdi? Bucky, Ray'e son gördüğünde sende olduğunu söylemiş."

"Çok doğru. Çantamın içinde. Peki, senin sesindeki bu kaygı niye?" Henry'nin sesindeki kaygıyı hissetmemek imkânsızdı.

"Bunu sana söylemek zorunda kalmak istemezdim ama Ray kendisini senin yardıma ihtiyacın olduğuna ikna ettiği için Charlie de ona yerini söylemiş."

"Charlie benim yerimi nereden biliyordu?" Henry tam bir itirafta bulunmanın gerekliliğiyle içini çekti. "Otelin adını ve telefon numarasını telefonun yanındaki not defterine yazmıştım. Charlie'yi bilirsin. Genelde küp gibi sağırdır. Ama her nasılsa Ray'in iyi bir dost olduğunu ve senin onun bunu bilmesine aldırmayacağını düşünmüş. Hele de başın dertteyken."

"Eyvah! Oda numarasını da mı vermiş?"

"Maalesef" dedi Henry. Sesi öylesine suçluluk doluydu ki Ray'in bulunduğu yeri bilmesinden hiç hoşlanmadığım hakkında bir şey diyemedim.

"Adamın ta Dallas'a kadar gideceğini sanmam" diye devam etti Henry. "Ama herhalde telefon edecektir, bu yüzden şaşırmanı falan istemedim. Çok üzgünüm, Kinsey ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Aldırma, Henry. Beni uyardığın için teşekkür ederim."

"Charlie'nin boynunu kopartabilirim."

"Önün yalnızca yardımcı olmaya çalıştığından eminim. Her neyse, şimdilik bir zarar yok. Ben Ray Rawson'u tehdit olarak görmüyorum."

"Umarım öyledir. Bu bilgiyi öyle ortalıkta bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Saçmalama. Kimsenin böyle bir şeyi soracağı aklına gelemezdi. Ayrıca Rawson'un ortaya çıkması için de bir neden yoktu."

"Biliyorum ama yine de kardeşlerime bir şey söyleyebilirdim. Charlie'yi bir güzel azarladım ama aslında kendi kendime kızıyorum. Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Olan oldu bir kere. Senin bir kabahatin yok."

"Sen iyiliğinden böyle düşünüyorsun, ilk işim sana telefon etmek oldu. Ya o otelden çık ya da odanı değiştir. Herifin aniden kapının önünde belirmesini istemiyorum. Bu işte midemi bulandıran bir şey var."

"Seninle aynı fikirdeyim ama ne yapacağımı da bilemiyorum. Şu anda zaten pek ortalıkta görünmemeye çalışıyorum."

Henry'yi kırmızı alarmı geçirdiğimin farkındaydım. "Neden?" diye sordu.

"Şimdi bunlara girmek istemiyorum. Şu anda bunun akıllıca bir davranış olmadığını düşündüğümü söyleyelim."

"Bir tehlikeye atılmanı istemiyorum. Zaten o uçağa binmekle doğru bir şey yapmadın. Bu iş seni ilgilendirmez ve uzadıkça giderek daha da berbat bir hal alıyor."

Gülümsedim. "Chester beni görevlendirdi. Bu benim işim artık. Ayrıca, çok da eğlenceli. Koridorlarda saklanarak insanları gözetliyorum falan."

"Çok uzun kalma da. Düşün günü yaklaştı."

"Onu unutacak değilim herhalde. Orada olacağım. Söz"

"Sana bir yardımım olabilirse beni aramayı ihmal etme."

Telefonu kapattığında kapıya koşup zinciri yuvasına geçirdim. Dışarı "Rahatsız Etmeyin" tabelasını asmayı düşündüm ama bu herkese benim içerde olduğumu ilan etmekten başka bir işe yaramazdı. Sonra durumumu ciddi olarak düşünerek odayı arşınlamaya koyuldum. Rawson nerede olduğumu bildiğine göre,

nedenini bilmemekle birlikte kendimi garip bir risk altında görüyordum. Chester'in söylediklerine bakılırsa gayet kötü durumdaydı ve bu da yolculuğunu en azından büyük bir rahatsızlık içinde yapması demekti.

Ayrıca hâlâ Dallas'ta olduğumu bilemeyeceğinden buraya kadar gelmek kendisine biraz pahalıya patlayacaktı. Kuşkusuz, eğer Santa Teresa polisi kendisini sorguya çekmek için arıyorsa, o zaman şehirden ayrılması yanlış bir adım sayılmazdı. Aslında tehlikede olduğuma inanmıyordum ama bu olasılığı gözardı da edemezdim. Rawson'un olaylarla ilişkisi her ne olursa olsun, bana gerçeklen anlatmadığı açıkça belliydi. Odamı değiştirsem içim biraz daha rahat edecekti.

Diğer yandan odamı değiştirmeyi isteme fikri hoşuma gitmiyordu. Otel idaresi aptal değildi. Bayan Spitz'in benim iyi bir iş üstünde olmadığımı anlaması uzun sürmezdi. Otelciler şakacılar ve hırsızlardan hiç hoşlanmazlar. Kadın beni yakından görmüştü ve şu anda güvenlik personeli eşkâlim biliyor olmalıydılar. Bütün gerekli kişilere bilgi iletilmişti artık. Gece kâtipi Vikki Biggs, adımı hatırlıyorsa çok geçmeden kapım vurulacaktı. Diğer yandan idare durumu çözememişse o zaman aşağı inip dikkati üzerime çekmem aptallığın alası olurdu. Onun için oda değiştirmeyi aklımdan çıkarmalıydım.

Otelden ayrılmaya gelince, uçak ve otel masrafı olarak bin dolara yakın para harcamıştım. Chester'e gidip de Ray Rawson'un aniden karşıma çıkma olasılığı nedeniyle kadının peşini bıraktığımı söyleyemezdim.

Yapabileceğim en iyi şey odamda kalmaktı. Hele Laura Huckaby'nin oda anahtarı elimdeyken. Yine kendi elbisemi giyindim. Biri gece yarısı kapımı vurduğu takdirde hazırlıksız yakalanmak istemezdim.

Bedava sabunla şampuanları çantama doldurdum, diş macunumu da alınca artık gerektiği takdirde kaçmaya hazırdım.

Anahtarı çantamdan çıkarıp saklayacak daha güvenli bir yer bulabilir miyim diye düşündüm. Sabahleyin bir zarfa koyup Henry'ye postalardım. Bu arada odayı gözden geçirerek uygun bir saklama yeri arandım.

Aslında bu konuda kararsızdım. Acele kaçmam gerekirse bir de anahtarı almak için vakit kaybetmek istemiyordum. Çantamdan otelin verdiği bedava dikiş kutusunu çıkardım. Sonra ceketimi çıkartıp tersyüz ettim. Çakımla vatkanın altındaki dikişi kestim, anahtarı içine sokup yeniden diktim. Havaalanında metal detektöründen geçemezsem ceketini çıkarıp röntgen kutusundan öteki tarafa gönderebilirdim.

Üstümdekileri, hatta ayakkabılarımı çıkartmadan, yatıp üzerime battaniyeyi çektim.

Telefon sabah sekizde çaldığında vücuduma cereyan verilmiş gibi oldu. Kalp atışlarım bir anda elliden yüz kırka çıkarken boğazımdan bir çığlık koptu. Telefonu açtım. "Ne var?"

"Seni uyandırdım galiba. Özür dilerim. Ben Ray."

Ayaklarımı yere indirip uyanmak için yüzümü ovuşturdum.

"Anladım. Neredesin?"

"Aşağıda lobide. Seninle konuşmam gerek. Yukarı gelebilir miyim?"

"Hayır, gelemezsin. Burada ne işin var?"

"Seni arıyorum. Neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmen gerekir diye düşündüm."

"On beş dakika sonra aşağıdaki kahve salonunda buluşalım."

"Memnun olurum."

Yatağa uzanıp bir dakika kendime gelmeye çalıştım, bunun fazla bir yararı olmadı. İçim korkudan karmakarışık bir haldeydi. Sonunda kalkıp dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım. İki gün giyilmiş gibi kokan balıkçı yaka kazağımı katladım. Sonunda bir yenisini almak zorunda kalacaktım, üstümdekileri yıkanıp ütülenmesi için gönderecek olursam akşama kadar kırmızı üniformamla oturmak zorundaydım. Ve bu arada Laura Huckaby gidecek olursa kendisini Teksas boyunca bir otel kat hizmetçisi kılığında kovalamak zorunda kalırdım. Parfümün yıkanmamış giyecek kokusunu örteceğini umarak gerekli yerlerime otel losyonundan sürdüm.

Oda anahtarımı Laura'nın kini cebime indirip dikiz deliğinden dışarı baktım. Rawson en azından koridorda değildi. Asansörü bırakıp yangın merdiveninden inince lobinin üst tarafına çıktım.

Otelin kahve salonuna gelince kapıda durakladım Rawson anında farkedilmeyecek gibi değildi. Şişmiş, yeşilli morlu suratlı başkası yoktu zaten. Gözünün biri kapanmış dudağı yarılmış, burnu sarılıydı. Sağ elinin üç parmağı da bantlanmıştı. Kırık, çatlak ya da eksik dişlerinin ağrımından korunmak için olacak kahvesini kaşıkla içiyordu. Beyaz tişörtü o kadar yeniydi ki, katlama yerleri ta uzaktan belli oluyordu. Ya gömleklerini bir beden küçük alıyordu, ya da kasları benim sandığımdan daha gelişmişti. Kısa kolları ejder dövmesini gözler önüne sermişti.

Yanına gidip karşısına oturdum. "Ne zaman geldin?"

Masadaki iki mönü kartından birini bana uzattı. "Sabah yedi buçukta. Uçak sis yüzünden gecikti.

Havaalanında bir otomobil kiraladım. Gelir gelmez telefon etmek istedim ama santral bağlamayı reddedince saat sekizi bekledim." Yediği dayaktan gözleri kan çanağına dönmüştü ki, bu da aslında yumuşak olan yüz hatlarına şeytani bir ifade vermekteydi.

"Çok düşünceliymişsin" dedim. "Oda tuttun mu?"

"Evet. 1006." Yüzünden geçen belli belirsiz gülümseme birden soluverdi. "Bak, bana güvenmek için bir nedenin yok, biliyorum ama açık konuşma zamanı geldi."

"Bunu iki gün önce de yapabiliirdin..."

Garson kadın elinde kahve maşrapasıyla geldi. Sokak kedi ve köpeklerini evine alabilecek anaç tipte bir kadındı. Saclarına örttüğü file bir örümcek ağını andırıyordu. Sesinden hayat boyunca filtersiz sigara düşkünü olduğu anlaşılıyordu. Ray'e bakarak, "Ne oldu böyle?" dedi.

"Trafik kazası. Eğer bir aspirin bulabilirsen vasiyetnamemde sana birşeyler bırakım."

"Arka tarafa bir bakayım, herhalde bir şeyler bulurum." Sonra bana döndü. "Kahve ister misin? Buna ihtiyacın var gibi bir halin var senin de."

Uzattığım fincanımı tepeleme doldurdu. Maşrapayı bırakıp not defterini çıkardı. "Sipariş verecek misiniz, yoksa daha sonra mı?"

"Bu yeter" dedim kahveyi göstererek.

"Bir şeyler ye" dedi Ray. "Ben ısmarlıyorum. Hiç olmazsa bu kadar bir şey yapayım."

Kadına döndüm. "Öyleyse kahve, portakal suyu, jambon, sucuk, üç yumurta ve çavdar ekmeği."

Ray iki parmağını kaldırdı. "Aynısından bana da."

Kadın gittikten sonra dirseklerini masaya dayayarak bana doğru eğildi. Şampiyonluğunu bir gün önce rakibine kaptıran bir boksöre benziyordu. "Kızdığın için seni suçlayamam... ama doğru söylüyorum, Johnny'nin evine o ilk girişinden sonra bir daha geleceğini sanmıyordum. İş orada bitmiş diye düşününce de fazla konuşmaya gerek yoktu."

"Eve giren kimdi?"

"Oraya geleceğim. Ha, unutmadan sorayım. Bucky'nin Johnny'nin kasasından aldığı anahtar var ya?"

"Evet."

"Hâlâ sende mi?"

Bir an duraksadım, sonra hemen yalanımı kırıverdim. Ona neden güvenecektim ki? Şimdiye kadar bana bir şey söylemiş değildi. "Yanımda değil ama nerede olduğunu biliyorum. Neden sordun?"

"Onun önemli olması gerektiğini düşünüyorum. Yoksa Johnny neden kasasında saklasın, değil mi?"

"Nedenini bildiğini sanıyordum. Charlie'ye benim o yüzden tehlikede olduğumu söylemedin mi?"

"Tehlike mi? Asla. Ben öyle bir şey söylemedim. Onu da nereden çıkarmış ki?"

"Dün gece Henry ile konuştum. Charlie'yi benim nerede olduğumu söylemesi için ikna etmişsin. Tehlikede olduğumu söylemişsin ve Charlie de onun için sana bulunduğum yeri söylemiş."

Ray şaşkın şaşkın başını salladı. "Beni yanlış anlamış olmalı. Seni arıyordum ama tehlikeden falan söz etmiş değilim. Çok garip. Adamın kulakları duymuyor zaten. Karıştırmış olmalı."

"Neyse, onu boş ver şimdi. Başka şeylerden söz edelim."

Ray lokantanın kapısı önünde toplanan çocuk grubuna baktı. Bunlar dün koşarken gördüklerim olmalıydı. Bir yarışma falan için gelmiş olmalıydı. Gürültü düzeyi yükselince Ray sesini işittirmek için sesini yükseltti.

"Geçen gün oteldeki odamda beni çok şaşırttın."

"Johnny konusunda haklıydın. O hiç askerlik yapmadı. Dediğin gibi cezaevindeydi."

Haklı çıkmayı nasıl da severim. Haklı olduğumu duymak beni hemen neşelendirir. "Ya birbirinizi tanıdığınız? O da uydurma mıydı?"

"Genelde." Ray gülümseyince dişlerinden birinin eksik olduğunu gördüm. Elini morarmış yanağına bastırdı.

"Louisville'de tanıştık ama Jefferson Tersanesi'nde değil. 1942'de değildi. Daha önceydi. 1939, '40 falan.

İkimiz de sarhoştuk ve arkadaş olduk. Ben o zaman on dokuz yaşındaydım ve bir iki kere cezaevine girip çıkmıştım. Bir süre birlikte dolaştık. İkimiz de askere alınmadık. 4-F sınıfındaydık. Johnny'nin sakatlığının ne olduğunu unuttum. Fıtık falandı galiba. Benim kulak zarlarım patlattı. Her neyse, çok sıkılıyorduk ve bir şey yapmamız gerekiyordu, biz de hırsızlığa başladık. Depo, mağaza soygunu falan. Ama sonunda suçüstü yakalandık. Ben cezaevine gittim, o da Lexington'da eyalet islahevine. Beş yıllık cezasının yirmi iki ayını çekip şartlı olarak salıverilince ailesini California'ya taşıdı. Ve ondan sonra da bildiğim kadarıyla temiz yaşadı."

"Ya sen?"

Ray bakışlarını indirdi. "Johnny gittikten sonra kötü arkadaşlar edindim. Herkes beni çok akıllı sanırdı ama serserinin biriydim aslında. Yine bir hırsızlıkta enselendik, Ashland cezaevine gönderildim ve on beş ay daha yattım. Bir yıl sonra yine yakalandım. Esaslı avukat tutacak param yoktu. O günden sonra da girer çıkarım işte."

"Kırk yıldır cezaevinde misin yani?"

"Zaman zaman. O kadar uzun yatan insan sayısı az mıdır sanıyorsun? Daha erken kurtulabilirdim ama aklıma başıma toplayıncaya kadar hep hislerime kapıldım. Bende doktorların "içgüdü kontrol eksikliği" dedikleri şey var. Bunu içerdeyken öğrendim. O günlerde aklıma eseni yapardım. Ama kim öldürmedim."

"Eh, bu rahatlattı beni."

"Ama sonra cezaevinde birini öldürmek zorunda kaldım, kendimi savunurken."

"Ha" dedim.

Rawson devam etti. "Her neyse, kırklı yıllarda gazete ilanlarıyla arkadaş arayan Marla adında bir kadınla yaşamaya başladım. Bir keresinde kaçtığım sırada kadınla evlendim. Marla hamile kaldı ve yıllarca görmediğim bir kızımız oldu. Mahpuslara âşık olan kadınların sayısını bilsen şaşarsın."

"İnsanların yaptıkları hiçbir şeye şaşmam ben" dedim.

"Dışarda olduğum bir başka sefer tahliye şartlarımı çiğnedim. Her nasılsa Johnny'nin bundan kendini sorumlu tuttuğunu sanıyorum. Sanki o olmasaymış bu kadar çok suç işlemeyecekmişim gibi. Bu doğru değildi ama sanırım o hep buna inandı."

"Yani Johnny bu kadar yıldır bu suçluluk duygusuyla mı seninle ilişkisini sürdürdü diyorsun?"

"Genelde öyle. Ve belki de karısı dışında bir tek benim kendisinin hapse girdiğini bilmem yüzünden. Diğer herkese karşı sanki başka bir insanmış gibi davranırdı. Birmanya ile Claire Chennault hakkındaki o hikâyeler. Hepsini kitaplardan öğrenmişti. Çocukları onu kahraman sanırlardı ama öyle olduğunu iyi bilirdi. Benim yanımda kendi benliğine kavuşurdu. Bu arada ben silahlı soygundan yakalandım. Lewisburg ve Leavenworth'da yattım ama çoğunlukla da Atlanta'daydım Orası ayakta kalabilme güdülerinin sınıandığı yerdir. Castro'nun bize gönderdiği Kübalı suçluları hep oraya atarlar."

"Marla'ya ne oldu? Hâlâ evli misiniz?"

"Hayır. İslah olamadığım için sonunda beni boşadı. Hata benimdi. Marla iyi kadındı."

"Kırk yıl sonra özgürlüğüne kavuşmak epey garip olmalı."

Rawson omuzlarını silkti. "Beni dışarıya hazırlamak için geleni yaptılar. Altmışıma gelince cezaevi idaresi beni ağır işlerden uzaklaştırmaya başladı. Güvenlik düzeyimi düşürdükleri için arasına dışarı çıkabiliyordum. Ashland'daki açık cezaevine gönderildim. Otuz beş yıldır ilk kez görüyordum orasını. Hapse ilk girdiğim yaşlarda olan gençlerle beraberdim. Sonra birden "kendimi buldum". Sanki bir tabloyu uzaktan görmüş gibi. Bir yıl içinde kendimi toparladım, üniversiteye devam etmeye başladım. Sigarayı bıraktım, ağırlık kaldırmaya falan başladım. Şartlı tahliye komisyonu bu kere hiç güçlük çıkarmadı."

Ray susup çevredeki çocuklara baktı. Çocuklar masaları doldurmuşlar, mönüler elden ele geçiriliyor, kahkahaların ardı arkası kesilmiyordu. Ray başını salladı. "Benim katımda da çocuklar var. Koridorlardaki o gürültü, o koşuşturma. Sabaha kadar."

"Marla ile görüşüyor musun?"

"Arada sırada. Yine evlendi. Son duyduğumda Louiseville'de bir yerdeymiş. Bu iş biter bitmez gidip onu görmek isterim. Kızımı da. İyi bir baba olmadığımı biliyorum, ama bir denemek isterim. Annemi de görmek istiyorum."

Kulaklarıma inanamamıştım. "Annen hâlâ yaşıyor mu?"

"Tabii. Seksen beş yaşında ama çok sağlam."

"Beni ilgilendirmes ama sen kaç yaşındasın?"

"Altmış beş. Bir işim olsaydı emekli yaşına gelmiştim yani."

"Demek yakınlarda salıverildin."

"Üç hafta önce. Ashland'dan sonra altı ay açık bir cezaevinde tutuldum. Oradan çıkınca da doğruca kıyıya gittim. Johnny'ye Nisan'da yazdım ve çıkacağı tarihini bildirdim. 'Gel sana yardım ederim' dedi. Ben de bunu yaptım işte. Gerisi anlattığım gibi. Bucky'nin kapısını çalana kadar öldüğünü bilmiyordum."

"Johnny nasıl bir yardımdan söz ediyordu?"

Rawson omuzlarını salladı. "Kalacak bir yer. Bir iş. Birlikte yapabileceğimiz bir iş var diyordu. Ben içerdeyken hep çalıştım ama saatte kırk sent alıyordum ki o da gazoz, şeker, deodorana falan gidiyordu. Birikmiş bir param yoktu yani."

"Buraya nasıl geldin?"

"Annem ödünç verdi."

"Johnny'nin evine giren kim?"

"Adı Gilbert Hays, benim eski hücre arkadaşım. Birkaç yıl önce beraber yattık. Ben serseriye etkilemek için çenemi tutamadım işte. Nedenini sorma. Pisliğin biriydi." Suratını buruşturunca alt dudağındaki yarık açıldı, kan gelmeye başladı. Kâğıt bir peçete alıp ağzına bastırdı.

"Ona ne söyledin ki?"

"Bak, içerdeyiz, tamam mı? Birbirimize palavra sıkmaktan başka ne yapabiliriz ki? Bana sürekli hikâyeler uydururdu, ben de ona Johnny'den bahsettim. Ne kadar pinti biri olduğundan, parasını kuruş kuruş biriktirdiğinden söz ettim. Johnny açıkça bir şey söylememişti ama evde büyük paralar gizlediğini ima ederdi."

"Sen de onu soyacaktın demek?"

"Asla. Ona bunu yapmazdım. Yalnızca birbirimize palavra sıkıyorduk. Daha sonraları Hays'le bozuştuk. Johnny'nin parasını yürütebileceğini ve benim de bundan haberim bile olmayacağını düşünmüş olmalı."

"Johnny'nin adresini vermiş miydin?"

"California demiştim. Namussuz herif beni oraya kadar izlemiş olmalı."

"Senin salıverildiğini nasıl biliyordun?"

"Onu bilemiyorum işte. Benim şartlı tahliye memurumla konu4muş olabilir. Onu bir kere tehdit etmişim galiba. Her halde onlara peşine düşeceğimden korktuğunu falan söylemiştir. Hoş, bunu yapabilirim de."

"Onun olduğunu nereden anladın?"

"İlk önceleri anlamadım. Eve hırsız girdiğini duyunca bir dümen olduğunu anlamıştım ama aklıma Hays gelmemişti. Sonra düşününce başka bir şey olamayacağını aklım kesti. Johnny'den başkasına söz etmemiştim çünkü." Ray peçeteyi kanayan dudağından kaldırdı. "Dudağı nasıl?"

"Kan boşalıyor sayılmaz" dedim. "Biraz geriye dönebilir miyiz? Johnny'nin öldüğünü duyunca bir yerde saklı parası olduğundan nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Emin değildim ama olması gereken de buydu. Adam kalp krizinden ölüyor, daha önce birşeyler yapma fırsatı bulamamış yani. Bucky ile konuşurken beş parasız olduğunu anladım, şu halde para varsa, evde bir yerde gizli olmalıydı. Eğer orasını kiralayabilirsem rahat arayabilirdim."

"Bu arada Bucky'ye hiçbir şey söylemedin."

"Para konusunda mı? Ne münasebet. Neden biliyor musun? Ya yanılmışsam? Boş yere umutlandırmanın bir anlamı yoktu ki. Parayı bulursam payımı isterdim."

"Ailenin haberi olmayan bir para ve sen bulunca onlara vereceğini söylüyorsun, ha?"

Saf saf gülümsedi. "Küçük bir yüzde alırdım sanırım ama bunun ne zararı olurdu ki? Hiç beklemedikleri bir paraya kavuşacaklardı."

"Ve bu arada bu eski hücre arkadaşın seni Johnny'nin kapısına kadar izledi, öyle mi?"

"Benim tahminim öyle."

"Peki, dolap altındaki gizli bölmeyi nereden biliyordu?"

Ray yaralı elini kaldırdı. "Ben söyledim. Yoksa bütün parmaklarımı kıracaktı. Onu beklemediğim için gafil avlandım. Bir daha bekleyeceğim ama ve birimiz öleceğiz."

"Peki, sen gizli bölmeyi nereden biliyordun?"

Ray parmağıyla şakağına vurdu. "Johnny'nin kafasının nasıl çalıştığını bilirdim. Hani sen kitaplarını karıştırırken oraya gelmiştim ya? İşte o zaman bir keşif yapıyordum. Daha öncede böyle bir zula yeri kullanmıştı, ta eski günlerde... işe oradan başlamayı düşündüm ben de." Oturduğu yerde kıpırdadı.

"Yüzünden bana inanmadığını anlıyorum."

Haffiçe gülümsedim. "Sen çok kurnaz bir adamsın. Benin kadar rahat yalan söylüyorsun ama senin deneyimin daha fazla tabii."

Bir şey söyleyecek oldu ama garson kadın buharı tüten iki tabakla gelmişti. Meyve sularını, tereyağlı ekmekleri, reçelleri yerleştirdi. Cebinden iki küçük kâğıt poşet çıkartıp Ray'in tabağının yanına bıraktı. "Sana bunları getirdim."

Ray poşetlerden birini aldı. "Midol nedir?"

"Kramp falan içindir ama her derde devadır."

Kadın fincanlarımızı bir daha doldurup not defterini çıkararak yan masaya gitti. Ray poşetin birini açıp iki tableti portakal suyuna attı. Bir süre konuşmadan yemeğe gömüldük.

Rawson sonunda ağzını bir kâğıt peçeteyle sildi. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu çekişmeyi bırakalım ve bundan sonar olacakları düşünelim."

"Demek ortağız, ha?"

"Tabii. Neden olmasın. Gilbert Hays, Johnny'nin parasını aldı, ben de geri istiyorum. Yalnızca benim için değil. Bucky ile Chester için de. Seni Hays'in çaldığını geri alman için tutmadılar mı?"

"Herhalde" dedim.

Omuzlarını silktilti. "O halde? Planın nedir?"

"Bana neden soruyorsun ki? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu işten bir ücret alacak olan sensin. Ben yalnızca sana yardım ediyorum"

Yüzüne bakıp az önce anlattığı karmakarışık hikâyeyi sürdürdü. Bana doğruları anlattığına inanıyor değildim ama daha nasıl yalanlar söylediğini bilecek kadar tanımıyordum.

"Aslında bir planım var, yardıma ihtiyacım olabilir."

"Güzel. Anlat bakalım."

Laura'nın oda anahtarını çıkartıp masanın üstüne koydum. "Laura Huckaby'nin oda anahtarı bu."

Yüzü birden tüm ifadesini kaybetti, kaşları çatıldı. Öne eğildi. "Ne?"

"Çantalı kadın. Hudson adını kullanıyor şimdi, bu da onun odasının anahtarı."

10

Laura Huckaby'nin katındaki servis bölmesinden çarşaf arabalarından birini çıkarttım. Çalışmak üzere yine kırmızı üniformamı giymiştim. Raftan bir kucak dolusu temiz çarşaf havlu aldım, arabaya biraz da tuvalet kâğıdı, sabun, şampuan, daha önce de aşırıldığı Oda Hizmetçisi Çalışıyor tabelası koydum. Arabanın bir ucuna bağlı tabelaya bakınca odalardan hiçbirinin henüz yapılmadığını gördüm. Listede Bernadette Eileen yazıyordu ama onlar da henüz işaretlenmemişlerdi. Ben çalışırken birinin ortaya çıkması durumunda ne yapacağımı bilemiyordum. Hoş, kadınlar tuvalet lavaboları konusunda fazla sahiplenme saplantısında değillerse işlerini bir başkasının paylaşmasına ses çıkarmazlardı ya. Halı kaplı koridorda arabayı sürerken tekerlekler halının tüylerine dolanıyor, araba duvarlara çarpmamak için epey zorlanıyordum.

Ray Rawson'la hazırladığımız plan şuydu: Rawson lobideki telefonda Laura'nın odasını arayacak ve resepsiyon memuru olduğunu ve resepsiyona imzasını gerektiren bir paket geldiğini söyleyecekti. Ancak kendisi paydos etmek üzere olduğundan paket müdürün masası üstünde olacaktı. Eğer hemen aşağı gelirse öteki çalışanlardan biri gidip paketi getirirdi. Laura paketin yukarı gönderilmesini isterse bunun otel politikasına aykırı olduğunu söyleyecekti. Son günlerde birkaç paket yanlış odaya teslim edilmişti ve müdür de artık herkesin paketini gelip almasında ısrar ediyordu.

Bu işler olurken ben koridorda bekleyip kadının kaçta çıktığına bakacaktım. Asansör arkasından kapanır kapanmaz anahtarıyla 1236 numaraya girecektim. Laura inecek, resepsiyon memuru olmayan paketi boşuna arayacaktı. Karışıklık, sinirlenme ve özür dilemeler. Herkes paketten haberi olmadığını söyleyecekti. 'Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz. Paket ortaya çıkar çıkmaz hemen size haber vereceğiz.'

Kadın oradan ayrılıp asansöre binerken Rawson odasının telefonunu bir kere çaldıracaktı. Hâlâ oradaysam çıkmam için işaret olacaktı bu. Çantanın nerede olduğunu bildiğime göre içindekileri almam için on saniye yeterdi. Laura on ikinci katta asansörden indiğinde ben yangın merdiveninden sekizinci kata çıkıyor olacaktım. Orada kendi giysilerimi giyecek, askılı çantamı alıp Laura ne olduğunu anlamadan aşağı inecektim ve Rawson'la buluşup doğru havaalanına gidecektik. Hırsızlardan para çalmanın ahlaki yanı beni fazla rahatsız etmiyordu. Kalbimi öylesine çarptıran şey suçüstü yakalanmaktı.

Arabamı Laura'nın odasından iki kapı geriye yerleştirip saatime baktım. Rawson saat tam onda telefon edecekti. Saat ona iki vardı. Ben Laura Huckaby çıktığında meşgul görünmek için önümdeki havluları tekrar tekrar katlamaya başladım. Koridor çok sessiz olduğundan telefonun çalışını duydum. İki çalıştan sonra açıldı. Heyecandan midem burkuluyordu. En az beş dakikalık bir zamanım olacaktı ki, bu düşündüğümü yapmak için yeter de artardı bile.

Saate bir daha baktım: 10:08. Neden bu kadar uzun sürüyordu ki? Teslim alması için imzalaması gereken bir paketi merak edeceğini tahmin ederdim. Her ne olmuşa çıktığında saat onu on yedi geçiyordu. Ben tabelamı alıp işaretlemeye koyuldum. Kapıyı ardından kapattığı, anda beni gördü. "Merhaba, beni hatırladın mı?" dedi.

Başımı kaldırıp baktım. "Elbette, hanımefendi. Nasılsınız?" Tabelayı bırakıp aldığım bir havluyu ikiye katladım.

"Dün gece odamda anahtarımı görmüş müydün?" Yüzüne hafif bir makyaj yapmış, saçlarını atkuyruğu biçiminde toplayıp parlak yeşil şifon bir eşarla bağlamıştı.

"Hayır, efendim. Ama kaybolduysa resepsiyondan yedeğini alabilirsiniz." Bir havlu daha katlayıp diğerinin üstüne koydum.

"Öyle yaparım artık. Teşekkür ederim. İyi günler."

"Size de, efendim." Asansöre doğru yürüyen kadının ardından baktım. Koyu yeşil kadife bir etek üstüne beyaz balıkçı yaka kazak giymişti. Eteğin önü arkasından daha uzundu, karnının üstünde olan yanını çekiştirip durmaktaydı. Ayağında kırmızı tenis ayakkabıları vardı ve bugünkü farı koyu yeşildi. Eğer tahminlerim doğruysa ve kocasından dayak yiyorsa kendisini böyle örtme eğilimi anlaşılır bir şeydi. Elimi cebime sokup dün gece verdiği ve hâlâ katlı duran beş doları elledim. Doğrusu o kadar içtenlikli davranmamış olmasını isterdim. Yapmak üzere olduğum şey kendimi çok kötü hissetmeme yol açıyordu doğrusu.

Kadın köşeyi döndü. Havluları bırakıp anahtarı çıkarttım. Bir duraklama oldu. Sanki yarış tabancasının patlamasını bekler gibiydim. Asansörün geldiğini sonra kapıların kapandığını duydum. 1236 nolu odaya doğru yürümeye başlamıştım bile. Anahtarı kilide soktum, kapıyı açıp koluna Oda Hizmetçisi Çalışıyor kartını astım. Odanın ve banyonun boş olduğundan bir kere daha emin olduktan sonra giyinme bölmesinin ışığını yaktım.

Dün gecedden bu yana çeşitli tuvalet eşyası çıkarılıp tezgâhın üzerine sıralanmıştı. Dolap kapağını açtım. Torba çanta kadının el çantasıyla birlikte oradaydı. Dolaptan çıkartıp tezgâhın üstüne koydum, herhangi bir tuzak olasılığına karşın sağını solunu gözden geçirdim. Kalın bej rengi kanvastan yapılmış olup herhalde su geçirmezdi, koyu renkli meşin tutamakları ve bir kenarında cebi, iki ucunda da küçük eşyalar için iki bölme vardı. Çantanın fermuarını çekip içindekileri tek tek gözden geçirdim: Çoraplar, pamuklu pijama, temiz iç çamaşırı, külotlu çorap. İki taraftaki bölmeler de boştu. D15 cepte de bir şey yoktu. Belki de parayı çıkarıp başka bir yere koymuştu. Saate baktım: 10:19. Hâlâ üç dakikam vardı.

Çantayı bırakıp el çantasını aldım: Kentucky sürücü ehliyetnamesi, kredi kartları, yüz dolar kadar nakit para. Onu yerine bıraktım. Kaç paradan söz ediyorduk ve bu ne kadar tutardı? Parmaklarımın ucuna basarak dolap rafında elimi gezdirdim: O da boştu. Yağmurluğunun ve şimdi asılı olan kumaşından elbisesinin cepleri de. Musluğun altındaki dolaba baktım ama orada da su borularıyla bir vanadan başka şey yoktu. Duş bölmesine ve rezervuarın içine baktım. Sonra odaya dönüp bütün çekmeceleri tek tek açtım. Hepsisi de boştu. Televizyon dolabı da. Komodin de.

Telefon birden çaldı. Bir kere. Sonra sessizlik.

Kalbim kopacak gibi çarpmaya başladı. Laura Huckaby yukarı çıkıyordu. Fazla zamanım kalmamıştı. Diz çöküp yatağın altına baktım. Sonra örtüyü çektim, şiltenin kenarlarını kaldırdım. Yok. Öteki yatağın yanına geçtim, elimi şilteyle somya arasına soktum. Kalkıp yatağı düzelttim. Torba çantaya bir daha elimi daldırdım. Belki içinde ikinci bir fermuarlı göz vardı. Lanet olsun. Çantayı kaptığım gibi dışarı fırladım. Kapıya astığım tabelayı alıp havlu arabamın başına geçtim. Asansörün ping sesi duyuldu, kapılar açıldı. Çantayı çarşafların altına sıkıştırıp arabayı itmeye başladım.

Laura Huckaby hızlı adımlarla geçti yanımdan. Elinde bir anahtar olduğuna göre aşağı kadar boşuna inmiş sayılmazdı. Bu kere benden yana bakmadı bile. Odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Ben arabayı koridorun ucundaki bölmeye sokup çantayı aldım ve yangın merdivenine koştum. Basamakları ikişer ikişer atlıyordum. Laura Huckaby eğer bir şeyden kuşkulandıysa odasındaki en küçük bir dağınıklığı bile keşfetmesi uzun sürmezdi. Onun doğru dolaba gittiğini ve çantanın yok olduğunu görünce aptallığı için kendisine lanetler yağdırdığını görebiliyordum. Kandırdığını anlayacaktı. Gürültü kopartıp kopartmayacağı artık sinirlerinin sağlamlığına bağlıydı. Eğer büyük miktarda yasal nakit taşıyorsa belki de otelin kasasından yararlanmıştı. Belki de Ray Rawson çalınan malla ilgili yalan söylemişti.

Sekizinci kata varıp kapıyı açtım, 815 numaraya doğru yollandım. Takım elbiseli bir adam koridorda kapımın önünde duruyordu. Beni görünce döndü. Göğsünde adı yazılıydı. Çanta birden çok büyük göründü gözüme. Bir kat hizmetçisinin bu boyda bir çantayla ne işi vardı? Doğrucu servis odası yürüdüm. Soluk soluğaydım. Gözucuyla adamın kapıma bir daha vurduğunu gördüm. Sonra doğal bir tavırla iki yanına baktı, cebinden çıkardığı bir anahtarla odaya girdi. Tanrım, şimdi ne yapacaktım?

Çantayı servis odasında raflardan birine koyup üzerine temiz çarşafı yerleştirdim. Çarşaf ve ardından çanta yere yuvarlandı. Çantayı alıp kirli çarşafın konulduğu büyük torbaya soktum. Sonra dizüstü çöküp çarşafı yine katlamaya başladım. Adamın odamdan çıkmasını beklerken birşeyler yapmak zorundaydım. Başımı uzatıp baktım. Adam herhalde hâlâ içerde öteberimi karıştırıyordu. Askılı çantam dolaptaydı ve onu karıştırmamı istemezdim ama oteli ateşe vermek dışında adamı durdurmam imkânsızdı. O sırada yangın merdiveni kapısının açılıp kapandığını duydum. Tanrım, ne olur kat hizmetçilerinden biri olmasın diye dua ettim. Biri görüş alanıma girdi. Başımı kaldırdım. Dualarım karşılık bulmuştu. Gelen kat hizmetçisi değil, güvenlik görevlisiydi.

İçimden yükselen bir sıcaklığın yüzüme dolduğunu hissettim. Adam kırk kırk beş yaşlarında, kısa saçlı, gözlüklü, sinekkaydı tıraşlı ve şişmandı. Durduğu yerden benim bir yastık kılıfını katlamamı seyrediyordu.

Anlamsız bir biçimde gülümsedim. Kendimi korkuya kapılmış bir insan rolü oynuyormuşum gibi hissediyordum.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Çarşafı düzeltiyordum. Bayan Spitz stoku kontrol etmemi söylemişti." Ayağa kalktım. Sıradan bir kat hizmetçisi kılığında bile üzerimde dev gibi yükselip bana tepeden bakmasını istemiyordum.

Adam dikkatle süzdü beni. "Adın ne senin?"

"Kathy. Yeniyim. Henüz deneme aşamasında. Aslında Bernie ve Bernadette'e yardım ediyorum ama çarşafı düşürdüm işte." Yine gülümsemeye çalıştım ama sırtımdan öteye gidemedim.

Sözlerimin doğruluğunu tartarmış gibi bakıyordu yüzüme. Bakışları üniformamda dolaştı. "Ad etiketin nerede, Katy?"

Elimi göğsüme götürdüm. "Kaybettim. Yenisini alacağım."

"Bunu Bayan Spitz'e teyid ettirebilir miyim?"

"Elbette."

"Soyadın neydi?" Telsizini çıkarmış, parmağı düğmeye doğru gidiyordu.

"Beatty, Warren Beatty gibi. Eğer müdürü aramaya geldiyse 815 numarada. Aradığı kadın da aşağı indi." 815 nolu odaya doğru elimi uzattım. Elim titriyordu ama o bunu farketmedi sanırım. Arkasındaki koridora bakmak için dönmüştü.

"Bay Denton burada mı?"

"Evet. En azından o olduğunu sanıyorum. O kadını aradığı izlenimine kapıldım ama kadın az önce aşağı indi."

"Sorun neymiş?"

"Bana söylemedi."

Adam telsizi indirdi. "Ne kadar önce oldu bu iş?"

"Beş dakika. Ben asansörden inerken o bindi."

Adam gözlerini yüzümden ayırmadan telsizi kemerine taktı. Ayaklarıma, sonra yine yüzüme baktı.

"Ayakkabıların kurallara aykırı."

Ayaklarıma baktım. "Sahi mi? Kimse bana bir şey söylememişti."

"Bayan Spitz onları görürse hemen raporunu yazar."

Yüzüm kıpkırmızıydı. "Teşekkür ederim. Hemen değiştiririm."

Adam koridor boyunca yürüdü. Ben orada kazık çakmış gibi duruyordum, kaçmak istiyor ama dikkatini üzerime çekeceğimden korkuyordum. Adam kapımı tıklattı. Bir an son kapı iki parmak aralandı. Güvenlik görevlisi odamdaki adamla konuştu. Takım elbiseli adam dışarı çıkıp kapımı kapattı, iki adam asansörlere doğru yürüdüler. Asansör kapısının kapandığını duyunca çantayı sakladığım torbadan çıkardım, odama koşup zinciri yuvasına geçirdim. Kinsey Millhone ile göğsünde ad etiketi olmayan kat hizmetçisinin aynı kişi olduğunu anlamaları için kaç dakika geçecekti?

Hemen eğilip ayakkabılarımı çıkarttım. Kırmızı üniformayı başımın üstünden sıyırdım, eteğin fermuarını indirdim. Koltuğa dayanıp çoraplarımı giydim. Pantolonumu alıp tek ayak üstünde zıplayarak giyindim.

Balıkçı yaka kazağımı kafamdan geçirdim, ayaklarımı yine ayakkabılarıma sokup bağlamadan bıraktım.

Dolap kapağını açtım. Çantam hâlâ bıraktığım yerdeydi ama herifin içini karıştırdığı da bir bakışta belli oluyordu. Ceketimi askıdan alıp sırtıma geçirdim. Geride bir şey bırakmadığımdan emin olmak için odaya şöyle bir baktım. Üniformamın cebindeki beş dolar bahşişi hatırlayınca gidip onu da aldım. Sonra yerden aldığım kırmızı üniformayı top edip çantanın içine sokuşturdum. Odayı bir daha ararlarsa heriflere üniformayı bulma zevkini vermek istemiyordum

Kapıyı arkamdan kapattım ve sonra yangın merdivenine koştum.

Sekiz katı koşarak indim. Lobi kapısına gelince aralayıp baktım. Küçük bir grup işadamı toplanmış konuşuyorlardı. Masanın üzerine bir sürü kağıt yayılmıştı. Sola baktım. Biri elinde bir harita tutan kapıcıyla konuşmaktaydı. Bay Dert ile güvenlik görevlisinden eser yoktu. Ray Rawson'dan da. Bana dahili telefonun önünde bekleyeceğini söylemişti. Ortalık her ne kadar boşsa da, bu kadar gözler önünde o hoşuma gitmezdi.

Sağıma baktım. İki metre ötede bir dizi paralı telefon. ötesinde de "Lordlar" ve "Leydiler" vardı. Solumda da kahve salonu girişi. Merdiven boşluğunun güvenliğini bırakıp koridora çıktım ve tuvalete girdim. Beş bölmenin ikisinin kapıları kapalıysa da, eğilip bakınca içerde ayak görmedim. Sakatlar bölmesine girdim, klozet kapağının üstüne oturup ayakkabılarımı bağladım. Sonra çantanın içindekileri yere boşalttım. Önce çantayı iyice inceleyip parmaklarımla bütün ceplerini yokladım. Gizli bir bölme bulurum diye umuyordum ama dikişlerini bile tek tek yokladıysam da öyle bir şeye rastlamadım. Sonra yere boşalttığım giyecekleri tek tek araştırdım, kırmızı üniformamı, pamuklu pijamayı, iki çift taytı, tişörtleri, tamponları, iki sütyeni ve sayısız külot ve çorabı yine içine doldurdum.

Endişemin giderek arttığını hissediyordum. Üç eyalet boyunca bu çantayı içinde kovalamaya değer bir şey olduğu varsayımıyla izleyip durmuştum. Ve sonunda elimde yalnızca eski çamaşırlar vardı. Chester'e ne söyleyecektim? Ta Dallas'a kadar uçakla bunlar için geldiğimi söyleyince öfkesinden küplere binecekti.

Adamın bir çift külot için beni ülkenin öteki ucuna gönderecek parası yoktu. Yasaları çiğnemiştım. Cezaeviyle flört ediyordum. Hem detektiflik ruhsatımı hem de geçim kaynağımı tehlikeye atmıştım. Hepsini çantaya tıktım. Neyse ki, külot bana uyacak gibiydi ve temiz bir taneye de ihtiyacım vardı. Ama birden duraksadım. Herhalde hiç de iyi bir fikir değildi. Eğer hırsızlıktan tutuklanırsam delilinin kıçımın üstünde olmaması daha iyi olurdu.

İlgisiz biri gibi görünmeye çalışarak bölmeden çıktım. Çantayı bırakmaya gönlüm razı olmamıştı. Onun benim cezaevine biletim değil de hâlâ paha biçilmez bir nesne olduğu fikrimden vazgeçmiş değildim. Lobide dahili telefonun asılı olduğu yere baktım ama Ray'den hâlâ eser yoktu. Paralı Peronlardan birinin önüne yerleştim. Bozukluk para aramak için ceplerimi boşalttım: Sinema bileti, tükenmez kalem, beş dolarlık bahşışım, iki çeyrek ve kıstırkaç. Çeyreklerden telefona atıp Chester'i aradım ve ücretini telefon kredi kartına yazdırdım. Çeyreğimi geri aldım. Chester'in memnun olduğunu hiç sanmıyordum. Evde olmadığını umuyordum ama adam üçüncü çalışta telefonu açtı. "Alo?"

"Alo, Chester. Ben Kinsey."

"Biraz yüksek sesle konuşamaz mısınız? Duyamıyorum. Kim dediniz?"

Ağızlığı elimle örtüp sırtımı lobiye çevirdim. "Ben Kinsey" diye fısıldadım. "Çantayı aldım ama içinde önemli bir şey yok."

Ölüm sessizliği. "Şaka ediyorsun."

"Hayır, şaka falan etmiyorum. Mal ya başka yere nakledildi ya da çalacak bir şey yoktu."

"Bir şey çaldılar diyorum sana! Mutfak dolabının döşemesini sökmüşler. Babam herhalde orada para saklıyordu."

"Sen hiç babanda para gördün mü?"

"Görmedim ama bu olmadığı anlamına gelmez."

"Bu yalnızca bir varsayım. Belki de herif eve girdi ama bir şey bulamadı. Çanta boştu belki de." Rafa dizdiğim şeylerin yerlerini değiştirdim, çeyrekleri beş dolarlıktaki Lincoln'un yüzüne koydum. Lincoln en iyi Pazarlık giysileri içindeyken çeyreğin üzerindeki George Washington çıplak görünüyordu. George'u saunada saçları arkasına taranmışken yakalamış olmalıydı.

Chester sıkıntılı bir sesle, "Anlamadığım bir şey var" dedi "Bunu söylemek için beni neden aradın ki?"

"Son durumu öğrenmen iyi olur diye düşünmüştüm. Dürüst olmak istiyorum."

"Dürüstlük bu mu? O kadar parayı boşa mı harcadım yani? Ben bir sonuç bekliyordum."

"Bir dakika. Şu ana kadar sen zırnık harcamış değilsin, ben harcadım. Sen bana ödeyeceksin." Tükenmez kalemin kapağını çıkartıp Lincoln'a bir bıyık oturttum.

"Ne ödeyecek misim? Tatil paranı mı? Unut gitsin sen kaşındın."

"Haydi haydi. Bir karar verdik ama sonradan yanlış bir karar olduğu anlaşıldı."

"O zaman neden ödeme yapacaktım? Senin beceriksizliğinin cezasını ben çekemem."

"Chester, inan bana alacağım parayı hak ediyorum. Yaptığım şeylerin yarısı bile ruhsatımın iptal edilmesine yeter. Bu eyalette çalışmama izin yok zaten." İki çeyreği beş dolarlık banknotun iki kenarına oturttum.

"Bu senin sorunun, benim değil. Eğer sonunu bilmediğin bir şeyin ardından gittiğini bilseydim asla razı gelmezdim."

"Ben de. Bu bir riskti. Giderken ben de senden fazla bir şey bilmiyordum." Sakinleşmek için banknotun üstüne müstehcen bir sözcük yazdım. Herife bağırılmamak için elimden ancak bu kadarı gelirdi.

"Kovuldun!" diye bağırdı. Ve telefonu suratıma kapattı.

Ben de telefona yüzümü buruşturup gözlerimi havaya çevirdim. Sonra rehberi alıp American Airlines'ın numarasını aradım. Bu kadar zahmeti boşuna çekmişim ve Dallas'ta kalmamın bir yararı olamazdı. Yanlış bir şey yapmıştım. Zaten daha ilk başta güdülerimle hareket ettiğimin farkındaydım. Elimdeki bilgilere göre hareket ediyordum ve yanlış bir karar vermişsem şimdi onu düzeltecek bir şey yapamazdım. Chester'i kim suçlayabilirdi ki?

Beş dolarlık banknotu alıp ince ayrıntılarına daha yakından baktım. Kâğıt paraların üstünde gölgeli yazı ve rakamlar, dantel gibi süslemeler ve resmi mühürler vardır. Bu garipti işte. Henry Morgenthau ne zamandan beri Maliye Bakanıydı? Ve imzası öyle güçlkle okunan bu Julian'nın, Lincoln'un portresinin sağında "Seri 1934 A" yazıyordu. Cüzdanımdan çıkardığım beşlik ise 1981 Buchanan-Ree serisiydi. Bir dolarlıklar 1981 Buchanan-Regan, 1981-A Ortega-Regan ve bir iki tane de yeni 1985 Ortega-Baker'di. Bir onluk ve bir yirmilik de bunlardandı. Eğer yanılmıyorsam Laura'nın verdiği beş dolarlık bahşış banknotu 1934'te kalmaydı. Bu da onun eski banknotları harcadığını gösterir miydi? Herhalde rastlantıyla böyle bir banknot taşıyor olamazdı.

Rehberi bıraktım. Artık geri dönmeyi unutabilirdim. Belki de her şey kaybolmuş değildi. Çantayı alıp yürümeye başlarken lobiye gözlerimle taradım. Beş işadamı birbirlerine doğru eğilmişler bir raporun sayfalarını inceliyorlardı. Bu tip gruplarda hep olduğu gibi biri diğerlerinin dikkatlerini üzerine toplamıştı. Arkamda aniden bir kapı açıldı ve arkama dönmeden biri dirseğimden yakalayıp beni merdiven boşluğuna çekti.

"Hangi cehennemdeydin?"

Şaşkınlıkla arkama döndüm. Bereli yüzü yüzümden bir karış ötede olan Ray. Burnundan bandı çıkarmıştı ama burun delikleri hâlâ tıkalıydı. Teninden bir ilaç kokusu geliyordu, acil servislerde rastlanan o alkol, yapışkan bant ve dikiş malzemesiyle karışık tıraş losyonu kokusu. Beni alçılı eliyle tutuyordu.

"Nerede miydin? Sen neredeydin onu söyle!" Seslerimiz ciyak ciyak bağırarak bir kuş sürüsü gibi merdiven boşluğunda yankılanıyordu. İkimiz de yukarı bakıp seslerimizi alçaktık. Ray beni son basamakların duvarla birleştiği aralığa soktu.

"Herifler senin peşindeler. Eli telsizli biri beni sorguya çekti. Dahili telefonun yanında beklerken yanıma yaklaşıp 'büroya kadar gelmemi' rica etti. Ne yapabiliydim ki? Senin kim olduğunu biliyor ve burada ne işin olduğunu öğrenmek istiyor."

"Sana neden sormuş peki?"

"Garson kadın bizi beraber gördüğünü söylemiş olmalı. Eh, beni bulmak da o kadar güç değildi. Hele bu suratla. Senin özel detektif olduğunu ve açıklamaya yetkili olmadığım bir işin üzerinde çalıştığını söyledim."

"Seni polis mi sandı?"

"Tanık koruma programıyla başka bir eyalete götürülmekte olduğumu söyledim. Bütün bunlar çok gizliymiş, ölüm kalım sorunuymuş gibi konuştum."

"Sana inanmış olamazlar. Ellerinden nasıl kaçtın?"

"Bana aldırış ettikleri yok. Bir an önce oteli terketmemi istiyorlar. Odama çıkıp eşyalarımı alacağımı söyledim. Beni asansöre kadar götürdüler. Onlar gider gitmez de ben buraya geldim. Çanta o mu? Ver bakayım."

Çantayı çekip ellerinden uzaklaştırdım. "Bana bak, gerçeği söylediğine Kitabı Mukaddes üzerine yemin eder misin? Uyuşturucu, elmas ya da çalıntı belge değil de, yalnızca kirli para arıyoruz, öyle mi?"

"Para. Yemin ederim. Buldun mu?"

"Hiçbir şey bulmadım. Kaç paradan söz ediyoruz peki?"

"Sekiz bin dolar ama şimdi biraz azalmış olabilir."

"Hepsi bu mu?"

"Beş paran yoksa sekiz bin dolar büyük paradır ve de beş param yok."

"Ben sanki daha fazla bir miktar sözkonusuymuş gibi düşünmüştüm."

Seslerimiz yine yankılanmaya başlamıştı. Parmağını dudaklarına götürdü.

"Para nereden geldi?" diye fısıldadım.

"Sonra anlatırım. Hele buradan çıkmanın bir yolum bulalım da."

"Bunun altında bir servis koridoru var ama buradan inilmez."

"Ya yukarı kattan?"

"Sanmıyorum." Ray yukarı çıkmaya başladı. Kolunu tuttum. "Bir dakika. Yavaş ol. Bir plan yapmamız gerek."

"Otel güvenliği bizi yakalamadan parayı bulmalıyız" dedi. "Kadın belki parayı müdüriyete bırakmıştır."

"Bunu yapamazdı. Otele kaydını yaptırırken ben arkasındaydım. Herhangi bir eşyasını kasaya bırakmadı."

"Para nerede öyleyse? Kadın parayı gözünün önünden ayırmayacaktır. Sakladığı yeri bulursak alırsın, kaçarız."

"Ben alırım demek, aman ne hoş? Sen neden almıyorsun?"

"Öylesine söyledim işte."

"Para odasında değil, çünkü orayı aradım."

"O zaman yanında taşıyor olmalı."

"Olamaz. Söyledim ya. Ah!" İnsanın beyininde bir fikir kıvılcımı yandığında ensesinde hissettiği o patlamayı hissettim. "Bir dakika. Buldum galiba. Nerede olduğunu biliyorum sanırım. Benimle gel."

Laura Huckaby'nin kapısını tıklattım. Bir bekleme süresi geçti. Herhalde dikiz deliğinden bakıyordu. Ray kapının solunda duvara yaslanmıştı. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı. "Gilbert'in benim tahliye tarihimi nasıl öğrendiğini biliyorum" dedi. "Ama zorunlu olmadıkça sana söylemek istememiştim."

"Sus" diye mırıldandım. Sorunun ne olduğunu anlamıyordum. Beni yalnız göndermek için bin tane mazeret sıralamış, yukarı çıkmak istememişti. Ama ben ısrar etmişim. Eğer yakalanırsak sanki otelden çıkıyormuşuz gibi yapardık. Ayrıca Chester'le o konuşmamdan sonra sorumluluğu tek başıma almak istemiyordum. Laura kapıyı yine zinciri çıkarmadan bir parmak araladı.

Çantayı kaldırıp gösterdim. "Merhaba, benim. Mesaim bitti. Bunu koridorda buldum."

"Benim mi o?"

"Galiba. Dün gece dolabınızda değil miydi?"

"Oraya nasıl gitmiş?"

"Bilemem. Geçerken gördüm ve haber vereyim dedim. Sizin mi, değil mi?"

Kadın bir an çantaya baktı. "Bir dakika, gidip bakayım." Kapının zincirini çekmeden aralık bıraktı, dolaba gitti. Ray ile bakiştik. Kadının çantayı bulmayacağını biliyor ama oyunu sonuna kadar oynuyordum. Laura şaşkın bir ifadeyle döndü, "benimki sanırım." Bana güvenmek istemediği anlaşılıyordu, ama elinden ne gelirdi ki?

Kendi görüş açısından anlaşılabilir olaylarla karşılaşmaktaydı. Kayıp anahtar, ortadan yok o paket ve şimdi de gezintiye çıkmış bir çanta.

"Burada bırakayım isterseniz?"

"Hayır, gerek yok." Kapıyı kapatıp zinciri çıkardı. Sonra ancak çantanın geçeceği kadar açtı ve elini uzattı. Ben elimi kapının kenarını tutup kapatmasını önledim.

Hareketim kadını şaşırtmıştı. Sinirli bir sesle, "Ne oluyor?" diye söylendi.

Ben güven verici olduğumu umduğum bir gülümsemeyle "İçeri girebilir miyim? Konuşmamız gerek" dedim. Kapıyı ittim.

"Çekil oradan" diyerek kapıyı o da yüzüme itti.

Ancak o sırada Ray de işe karışmıştı ve kadın sessiz bir mücadeleden sonra yenilgiyi kabul etti. Bir şeylerin çok aksi gittiğini anlamıştı.

Odaya girince, "Adım Kinsey Millhone" dedim. "Bu da arkadaşım Ray."

Kadın Ray'in şişmiş ve bereler içindeki yüzünü görünce bir adım geriledi. "Neler oluyor?"

"Para konusunda bir toplantı" dedim. "Yalnızca sizinle ben ve onun arasında."

Kadın acele adımlarla komodine gidip telefonu kaldırdı. Ama "0" a basmadan Ray koşup telefonu kapattı.

"Sakin olun. Sizinle konuşmak istiyoruz." Kadının elinden almaya alıp yerine oturttu.

"Siz kimsiniz? Neler oluyor burada?"

"Sizi California'dan buraya kadar izledik" dedim. "Arkadaşınız Gilbert para çaldı ve Ray de onu geri istiyor."

Kadının bakışları bana, sonra da Ray'e çevrildi, yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. "Sen Ray Rawson'sun."

"Evet."

Kadın sanki adamın yüzüne bir tokat indirecekmiş irkilerek kaldırdı. Ray hemen atik davranıp kolunu kaldırarak hamleyi savuşturdu. Sağlam eliyle kadını bileğinden yakaladı. "Bir daha böyle bir şey yapayım deme sakın."

"Çek o pis ellerini üzerimden!"

"Parayı ver, çekip gidelim."

"Para senin değil, Gilbert'in."

Ray başını salladı. "Ne yazık ki, hayır. Para benim ve Johnny Lee adında birinin. Johnny dört ay önce öldü, ben de onun payını oğluna ve torununa veriyorum. Gilbert bizi soymaya kalkıştı."

"Doğru değil bu, serseri! Para onun ve bunu sen de çok iyi biliyorsun! İhbar eden sendin. Kardeşi senin yüzünden öldü."

"Palavra. O öyle mi anlattı?"

"Evet. Bana esaslı bir soygun hazırladığınızı söyledi. Sen polise ihbar etmişsin ve çıkan çatışmada Donnie ölmüş."

"Bir dakika" dedim. "Neler oluyor burada?"

Ray bana aldırımıyordu bile. "Sana yalan söylemiş, yavrum. Gilbert seni kandırmış. Herhalde ona yardım etmen için. Gerçeği bilseydin yardım etmezdin herhalde."

"Sersem herif! Bana bunu yapacağını, gerçeği kendi çıkarına değiştirmeye çalışacağını da söylemişti."

"Gerçeği istiyor musun? Anlatayım öyleyse. Neler olduğunu bilmek istiyor musun?"

Kadın sanki duymak istemiyormuş gibi elleriyle kulaklarını örttü.

"Senden duymak istemiyorum. Gilbert bana olanları anlattı."

Ben elimi kaldırdım. "Biriniz susup da bana neler döndüğünü anlatır mısınız? Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz" dedi Ray. Dönüp kadına baktı, bakışları birbirine kilitlendi. Ray bana döndü. "Bu benim kızım. Kendisini yıllardır görmemişim."

Kadın adamın üstüne atladı, göğsünü "Aşağılık adam" diyerek ağlamaya başladı.

Birinden ötekine baktım. Ağzım bir karış açılmadı a ben açılmış gibi hissediyordum.

Ray kızını kollan arasına aldı. "Biliyorum, yavrum, biliyorum" diye mırıldanarak saçlarını okşadı.

Laura'nın gözyaşlarının dinmesi beş dakika sürdü. Yüzünü babasının omzuna gömmüştü, kocaman karnıyla garip bir manzara oluşturuyordu. Ray de yaralı yanağını kızının saçlarına dayamıştı. Her ikisi bu fiziki yakınlaşmaya alışkın değillerdi ve bana kalırsa bu geçici an ikisi için de bir çözüm olmayacaktı. Eğer ayrılıkları bir yaşamboyu sürmüştü öyle kolay kolay biraraya gelemezlerdi. Bu arada ben de kuzenim Tasha ile anneannemden uzaklığımı aklıma getirmemeye çalışıyordum.

Pencereye gidip çıplak Teksas kırlarına baktım. Ben de kendimi o kadar çorak hissediyordum. California'da o gibi burada da çölden toprak kapmanın tek yolu ithal suyun bol kullanımıydı. En azından Ray'in neden buraya gelmek istemediğini artık anlamıştım. Kızıyla karşılaşacağı andan korkuyordu, hele de Gilbert Hays'in onu nasıl kullandığını öğrendikten sonra. Yaşamın en dokunaklı anları neden çoğunlukla en üzücü anlarıdır ki?

Arkamda ağlama sona eriyor gibiydi. Aralarındaki tartışmaya kibarlık edip kulak vermedim. Döndüğümde yataklardan biri üstünde yanyana oturuyorlardı. Laura'nın gözyaşları yüzündeki kat kat boyanın arasından yol açmış, eski morluklar ortaya çıkarmıştı. Kısa bir süre önce gözünün morardığı belliydi. Çenesinde de

çevresi sarmaya başlamış yeşil bir leke vardı. Her ikisinin yüzündeki hasarı aynı adamın yapmış olması garipti doğrusu.

Ray kızın yüzüne baktı, gözleri acıyla "Bunları o mu yaptı? Eğer o yaptıysa yemin ediyorum onu öldüreceğim."

"Öyle değildi."

"Öyle değilmiş. Palavra."

Kadının gözleri yine sulandı. Ben gidip kutudan birkaç kâğıt mendil aldım. Ray mendilleri alıp kızına geçirdi. Sonra burnunu sümkürdü, sonra öfkeyle bana baktı. "Sen kat hizmetçisi değilsin. Yatağı açmasını bile becerememişsin" dedi.

"Ben özel detektifim."

"Bu otelin yatak açma servisi olamayacağını biliyordum. Sezgilerime güvenmeliydim."

"Çok doğru" diyerek öteki yatağa oturdum. "Şimdi biriniz bana olanları anlatacak mısınız?"

Ray beklentili bir bakışla bana döndü. "Bir dakika. Anlaşmamız nedir?"

"Anlaşma mı?"

"Paranın nerede olduğunu bilmiyorum. Burada bir yerde sanıyordum."

"Para, ha. Kızına sorsana."

"Bana mı? Para bende değil. Siz ne diyorsunuz öyle?"

"Para sende yavrum." Uzanıp Laura'nın karnına vurdum. Çıkan ses sıcak ana etine vurulunca çıkacak sese hiç benzemiyordu.

Kadın elime bir tokat vurdu. "Yapma!"

Ray şaşırmişti. "Karnında mı? Yani kışından mı sokmuş?"

"Pek değil. Karnındaki şiş sahte."

"Bunu nasıl anladın?"

"Çantada tampon var. Hamile olsaydı tampona ihtiyacı olmazdı. Kızların bileceği bir şey."

"Ben hamileyim. Size ne oluyor böyle? Bebek Ocak ayında doğacak. Ayın on altısında."

"O zaman eteğini kaldır da bakalım nasıl tekmeliyor."

"Bunu yapmak zorunda değilim. Böyle bir şeyi istediğine inanmıyorum."

"Ray, para üzerinde diyorum sana. Uçağa da öyle soktu. Çantada sekiz bin dolar olsaydı güvenlik görevlileri açtığı zaman soru sormadan bırakmazlardı."

"Saçma. Eyalet sınırından para geçirmek yasak değildir. "

"Para çalıntıysa yasaktır."

"Haydi haydi, hanımlar. Lütfen."

Yumruğumu sıktım. "Karnına bir yumruk indirmemi ister misin? İyi bir test olur."

"Tanrı aşkına! Bu seni ilgilendiren bir şey değil!"

"Öyle bir ilgilendirir ki. Chester parayı bulmam için tuttu beni, ben de buldum."

Kadın sözcüklerin üstüne basa basa, "Para-bende-yok!" dedi.

Yumruğumu geri çektim.

"Pekâlâ! Lanet olsun! Önden bağlanan kanvas bir içinde. Artık için rahat etmiştir umarım."

Sanki yalanları söyleyen benmişim gibi öfkeliydi. "Çok iyi, şimdi rengini görelim bakalım, doğrusu çok merak ediyorum."

"Ray, lütfen şuna benden uzak durmasını söyler misin!"

Ray bana baktı. "Yeter artık. Bu kadarı da saçma oluyor. Hikâyeyi dinlemek istiyordun."

"Elbette."

"O zaman bu saçmalıkları bırak da dinle." Kızına dönerek, "Sen başla. Gilbert'in neler anlattığını merak ediyorum. Bir de ötekilere ihanet ettiğimi söylüyor, ha?"

"Önce yüzümü yıkayayım, kendimi çok kötü hissediyorum." Kadının burnu kızarmış, gözleri şişmişti. Kalkıp banyoya gitti.

"Kızın ha? Bana söyleyebilirdin" dedim.

Ray halının üstüne pislemiş bir köpek gibi gözlerini indirdi.

Laura dönünce yatağa oturdu, Ray da kalkıp iskemleye. Kadının makyajı silinince teninin bütün kusurları ortaya çıkmıştı. Ray'e bakarken bakışları titriyordu. Bir kâğıt mendil alıp o parmağının çevresinde bükmeye koyuldu. Sahneye çıkınca birden isteksizleşmiş gibiydi. "Gilbert 1941'de bir banka soygunu yapıldığını anlattı."

"Doğru."

Ray'in yüzüne baktım. "Doğru."

"Beş kişiymişsiniz. Sen, Gilbert, kardeşi Donnie, o adını söylediğin adam..."

"Johnny Lee" dedi Ray.

"Tamam. O ve bir de McDermid adında biri."

"Aslında altı kişiydik. İki McDermid vardı: Frank ve Barrell."

Kadın kendisini ilgilendirmediği anlaşılan bu açıklamayı omuzlarını silkerek karşıladı. "Gilbert, senin ihbarın üzerine polisin soygun sırasında baskın yaptığını söylüyor. Silahlı çatışma çıkmış ve kardeşi Donnie ölmüş. McDermid ile bir de polis ölmüş. Para ortadan kaybolmuş ama Gilbert seninle Johnny'nin nerede saklandığını bildiğinden emindi. Johnny iki yıl yatmış, çıkınca ortadan kaybolmuş. Gilbert onu bulamayınca tahliye olmanı beklemiş ve seni izlemiş. Gilbert yalnızca kendi payını aldı. Herhalde bir de kardeşinin payını. Senle Johnny parayı yıllarca kullandığınız için kalanının kendisine ait olduğuna inanıyor."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyim?" dedim Laura'ya.

"Elbette."

"Sana Ray'in cezaevinden ne zaman çıkacağını söyleyen annendi, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Evet. Gilbert geçmişte olanları anlattığı için çok kızmıştım. Yani insanın babasının bütün hayatını hapiste geçirmesi kötü bir şey ama bir de arkadaşlarına ihanet ettiğini öğrenmek? Bu adiliğin de adisiydi."

"Yavrum, bak ne diyeceğim. Gilbert'le ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum ama bana erişmek için sana yaklaşmış olacağı hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu bilemezsin."

"Ama duruma bak hele. Mantıksız değil ki. İlk başta beni sormadı mı? Belki ismen sormamıştır ama ağzından laf almaya çalışmıştır. Ailen, baban, üvey baban falan."

"Sorduysa ne olmuş ki? Herkes ilk başta böyle sorar."

"Ama sana garip gelmedi mi? Kırk küsur yıl önce bir soyguna karışmış olması 'tesadüftü', ha?"

"Hayır. Gilbert Paul'u işinden tanıyordu... Üvey babam" diye bana döndü. "Paul 'Rawson' adını bir ara söylemiş olmalı."

"Öyle olsun bakalım" dedi Ray buz gibi bir sesle. "Üvey baban demek oturup benden söz ediyor."

"Ne fark eder ki? Nasıl olursa olsun senden söz edildi işte. Ray'in yüzünde sabırsızca bir ifade vardı, kızına bir an bile inanmamıştı ama elini "öyle olsun, devam et bakalım" der gibilerinden salladı.

"Eğer böyle davranmaya devam edersen anlatmam" dedi Laura. "Sen anlatmamı istedin ve ben de bildiklerimi anlatıyorum, tamam mı?"

"Tamam. Haklısın. Özür dilerim. Peki, sana bir soru sorayım..."

"Ben bütün ayrıntıları biliyorum demedim."

"Bunu anlıyorum. Yalnızca işin mantığını soruyorum. Gilbert'in hikâyesi doğruysa ben nasıl oluyor da kırk yıl içerde yattım, ha? Eğer ihbar etmiş olsaydım anlaşma yapardım. Bir gün bile yatmazdım. Ya da suçumu kabul eder ve kimsede kuşkulandırmamak için birkaç yıl yatar çıkardım."

Laura bir an sustu. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştığını görüyordum. "Bilemiyorum" dedi. "O konuya hiç girmedim."

"Eh, şimdi düşün öyleyse."

"Gilbert'in fazla yatmadığını biliyorum" dedi Laura.

"Evet ama daha on yedi yaşındaydı. Henüz çocuk sayılıyordu bu ilk suçuydu. Johnny ihbar edenin genç McDermid olduğuna inanırdı: Darrell. Frank böyle bir şey yapmayacak kadar sağlamdı. Sonunda mahkemede aleyhimize tanıklık eden Darrell oldu ve bir yıldan az yattı. Gilbert'in beni suçlaması ağgözlülüğünden. Malın tümünü götürmek istiyor. Ha, sırası gelmişken sorayım: Evli misiniz?"

"Beraber yaşıyoruz."

"Beraber yaşıyorsunuz demek. Çok güzel. Bir yıl mı oldu, yoksa daha fazla mı?"

"Öyle bir şey işte."

"Onun nasıl biri olduğunu anlamadın mı?"

Laura cevap vermedi. Vücudundaki berelere bakılırsa Gilbert hakkında bildikleri hiç de az değildi. "Onun yalan söylediğini sanmıyorum. Yalan söyleyen sensin."

"Neden kararını benim anlatacaklarımı dinledikten sonra vermiyorsun?"

Ben elimi kaldırdım. "Ray, bundan sonra duyacaklarım beni şaşırtacak mı?"

Koyun gibi baktı yüzüme. "Neden?"

"Çünkü hikâyenin kaç versiyonu var diye merak etmeye başladım. Bu üçüncü oluyor."

"Bu sonuncusu. Yemin ederim."

Laura'ya baktım.

"Bu adam yalandan başka bir şey bilmez"

"Yalan söylemedim" dedi Ray. "Yalnızca bir iki şeyi eksik söyledim, o kadar."

"Polislerle silahlı çatışma. Başka ne sakladın, ha? merak ediyorum doğrusu."

"Alay etmesen de olur."

"Sen de yalanı kes öyleyse! Gilbert'in eski hücre arkadaşın olduğunu söylemiştin."

"Sana bir şey söylemek zorundaydım. Kolay bir iş olmadığını kabul edersen sanırım. Ağzımı kırk yıl kapalı tuttum. Johnny'yle karşılıklı, kimseye sır vermeyeceğimize yemin etmiştik. Ama işe bak ki, o bana çok önemli bilgileri vermeden öldü."

"Ben biraz rahat edeceğim" dedim. Yastıkları örtünün altından alıp yatağın arkasına dayadım, ayakkabılarımı çıkartıp yerleştim. Bu hikâye uzun sürecek gibiydi.

"Rahat mısın?" dedi Ray.

"Hem de nasıl."

"Bu planı Johnny kurdu ve beni de kandırdı. Bunun için biraz geçmişe dönmek gerekir."

"Eğer bir değişiklik olarak doğru konuşacaksan ben dinlemeye hazırım" dedim.

Ray ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. "Ne kadar geri gitmem gerektiğini düşünüyorum. Şunu deneyelim 1937 kışında Ohio Nehri taşmıştı. Ocak ayında falan yağmurlar başladı ve nehir yükseldi.

Sonunda Ohio Nehri vadisinde on iki bin dönüm kadar arazi su altında kaldı. O sıralarda Johnny Lexington'daki eyalet islahevindeydi. Islahevindekiler ayaklandılar. Kaçan altmış kişi arasında Johnny Lee de vardı Louiseville'e kadar gitti ve o karışıklık içinde izini kaybetti. Baskınla mücadele edenlere katıldı." Susup önce Laura'ya sonra bana baktı. "Sabırlı olun. Bu işin nasıl başladığını böyle anlayacaksınız."

"Bana göre hava hoş" dedi Laura.

Ray bana baktı.

"Devam et" dedim.

"Tamam. Her neyse, kente binlerce gönüllü akın etmişti. Kimse kimseye bir şey sormuyordu. Johnny'nin bana anlattığına göre yardıma koştuğun takdirde kimse kim olduğunla ya da nereden geldiğinle ilgilenmiyordu. O da batı taraflarında bir kayıkla dam üstlerinden insanları topluyordu. Pek çok yerde sular ikinci kata kadar, trafik ışıklarına kadar çıkmıştı. Johnny dört fiçı ve birkaç tahta sandıktan bir kayık yapmış ve sokağın ortasında kürek çekiyordu. Çok da keyifli anlar yaşamaktaydı. Sular çekildikten sonra da temizlemeye yardım için orada kaldı ki bu soygun işini de o zaman planladı.

Pek çok bina çökmüştü. Sular haftalar sonra çekilince onarım ekipleri ortaya çıkmıştı. Johnny akıllıydı. Eli her şeye yatkındı. Onlara inşaatlarda çalıştığını söyleyince hemen çalıştırmaya başladılar. Bir gün bir bodrumu dolaşırken bir bankaya altından bakmakta olduğunu farketti. Elektrik günlerdir kesik olduğundan lağım boruları patlamış, sular binanın temelini basmıştı. Onu duvardaki bir çatlağı onarmaya göndermişlerdi. O da bir profesyoneli kandırmayacak uydurma bir iş yaptı. Ama kendisini kontrol edecek kimse yoktu. Çatlağı şöyle hafifçe sıvadığı halde, ilgililere duvarı onardığını söyledi. Hatta sahte imzalı bir de denetleme raporu yazdı.

Birbirimizle tanıştığımızda... ki dört yıl falan sonraydı sanırım. O sıralarda büyük kasa odaları yapılmaya başlanmıştı. Ben uzman değilim, bütün bunları ondan öğrendim. İlgilendiği kasa odası da Ekonomik Bunalım sırasında yapılmıştı, o yüzden ne kadar derme çatma olduğunu tahmin edebilirsiniz. Eğer zamanın ve yeterli araç gerecin varsa girilmeyecek bir yer değildi yani. Johnny bu işin hep aklının gerisinde olduğunu ama zamanı gelince yardıma ihtiyacı olacağını söylerdi. İşte benim işe karışmam böyle oldu.

Johnny bir beton matkabıyla temelde çalışmaya başladı. Geceleri ve haftasonları yandaki binanın bodrumundan işini yapıyordu, iş belki bir ay sürmüştü ama sonunda odasının döşemesine erişmişti. Günümüzde bunlar teknoloji ile yapılan işlerdir ama o günlerde bir banka işi ancak ölesiye çalışmanın sonucuydu. Sabit beceri gerekirdi. Johnny alarm sisteminin zemini delmenin güç olduğunu biliyordu. O nedenle bu işin uzmanlarını bulmak gerekiyordu. Johnny bir ara bir çilingirin yanında çalıştığından kilitletler hakkında her şeyi ezbere bilirdi ama alarm tesisatını sökmek için bir uzmana gerek vardı. Ben cezaevinde tanıştığımız birine güvenebileceğimizi düşündüm. Donnie Hays'di adamın, adı, o da kardeşi Gilbert'i getirdi. Laura'nın dediği gibi Donnie öldü ve bütün bu işleri başıma o Gilbert açtı." Yaralı ve sargılı elini kaldırıp gösterdi.

Laura'nın bakışlarının değiştiğini farkettim. Yüzüne baktı. Ray Rawson'un yüzünü o hale getirenin Gilbert olduğunu daha önce düşünmemiş olduğu anlaşılıyordu.

"Johnny McDermid kuzenleri buldu. Sanırım Lexington'da yattığı sırada tanışmışlardı. Donnie Hays alarm sisteminin üstesinden geldi, meşaleler ve balyozlarla işe giriştik ve çok geçmeden kasa dairesine girdik.

Johnny kiralık kasaları matkapla delirken biz de içindekileri boşaltıyorduk."

"Bir dakika. Farley kimdi? Ve o işe nasıl karıştı?" diye atıldım.

"Gilbert'in yeğeni" dedi Laura. "Üçümüz birlikte geldik."

"Anladım. Sözü nü kestiğim için özür dilerim. Devam et."

"Her neyse tam bir ekip çalışması yapıyorduk: Kasalardaki mücevherleri çıkarıp torbalara dolduruyor, sonra delikten uzatıp sokakta bekleyen arabaya gönderiyorduk. Her şey yolunda giderken birden polisler görününce kıyamet koptu. Silahlar çekildi, çatışmada Frank McDermid ve Donnie Hays ve bir de polis öldü. Ben o günlerde çok saldırgandım ve polislere mermiyi ben sıkıyordum. Gilbert yakalandı, Darrell McDermid de. Daha sonraları Darrell'in bir kazada öldüğünü duydum ama gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

"Johnny ile sen yakalanmamış mıydınız?" diye sordum.

Ray başını salladı. "Hemen yakalanmadık. İkimiz de kaçtık ama yakalanmamızın yalnızca bir zaman sorunu olduğunu biliyorduk. Polisler bizi enselemeden o kadar parayı saklamak zorundaydık. Ayrılmaya karar verdik. Johnny parayı saklayacak esaslı bir yer bildiğini ama bunu ancak birimizin bilmesinin daha doğru olacağını söyledi. Ona canımı emanet edebildim. İkimiz de serbest kalana kadar paraya el sürmeyeceğimize

yemin etti. Ayrıldık ve sonunda yakalandığımızda ikimiz de beş parasızdık. Polisten yediği dayağın haddi hesabı yoktu ama paranın ne olduğu hakkında ağızından tek kelime alamadılar. İşin komik yanı, polisten dayak yediği için sonunda yakayı sıyırdı.

Bu arada bizi ihbar edenin Darrell olduğundan kuşkulanıyorduk. Dediğim gibi yakalandıktan sonra mahkemede aleyhimize tanıklık etmişti. İhbar edenin kendisi olmadığına, kardeşi Frank olduğuna yemin etti. Johnny ile ben yirmi beşer yıla mahkûm olduk ama Johnny temyizde beraat etti. Ben Atlanta'da cezaevinde yatarken o ailesine döndü. Johnny daha sonra kendisini ve hâlâ Kentucky'de yaşayan annemi geçindirecek kadar para aldı zuladan."

"Bir dakika. Sekiz bin dolar olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bana kaç para aldığını ve o günden sonra ne kadar harcadığını söylemişti. Kalanın ne kadar olduğunu hesaplamak güç değildi."

"Paranın gerisi nerede?" ,

"İlk saklandığı yerde, nerede olacak."

Yüzüne baktım. "Herhalde bana paranın nerede saklı olduğunu açıklamadan öldüğünü söylemiyorsun."

Ray huzursuzca omuzlarını silkti. "Aynen öyle."

12

Laura sanki bayılacakmış gibi inleyerek öne eğildi. Başını bacakları arasına sokmaya çalışıp ama kocaman karnı kendisine engel oluyordu Yastıkların üzerine yanlamasına yaslanıp ağrıyan bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekti. "Ne oldu?" diye sordu Ray.

"Tanrım, daha fazla olacağını ve senin saklı olduğu yeri bileceğini sanıyordum." Kadın yine ağlamaya başlamıştı.

Ray gidip kızının yanına oturdu. "İyi misin?"

Laura başını salladı.

Benim canım sıkılmıştı. "Laura'nın bir şeyi yok" dedim. Kaba bir sesle konuşuyordum ama onun da ne yapmakta olduğunun farkındaydım ve bu çocuk gibi ağlamalar da hiç hoş değildi. Ray kızının sırtını beceriksiz hareketlerle okşadı ve kaygısını iletmeyi başardı. "Haydi, toparla kendini. Bana ne olduğunu söyle de sana yardımcı olmaya çalışayım. Ağlama haydi."

"Özür dilerim Ray ama ağızını tutsan iyi edersin" dedim. "Laura şu anda Gilbert'e ihanet etmekle meşgul, oysa sözüm ona onu seviyor. Sevmediklerine ne yapacağını bilemeyiz. Bizler gibilere yani, eğer anlamadıysan."

Ray kaşlarını çatarak kızına baktı. "Doğru mu bu? Ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Kazığı bize atarak" dedim. Ama boşuna konuşuyordum, beni dinleyen yoktu ki.

Kadına bir tomar kâğıt mendil daha verdim, sümükürme ameliyesini bir daha tekrarladı. Mendili gözlerine bastırınca yaşların ardını kesti. Bölük pörçük bir açıklamaya girdi ama beceremeyince derleyip toparlaması bana kaldı.

"Laura ile güçbirliği yaptılar" dedim. "Parayı alıp sıvışmak niyetinde. Tabii benimki yalnızca bir tahmin."

"Farley ile parayı yürütmeyi mi planladınız?" diye sordu Sakin görünmeye çalışıyordu ama ciddi olarak telaşlandığını görebiliyordum. Kızının başının ne kadar belada olduğunu bilecek kadar tanıyordu Gilbert'i. Laura yine gözlerinden yaşlar boşanarak başını salladı.

"Ah, yavrum. Keşke ne yapmak istediğini bilseydim. Bu hiç de iyi bir plan değil."

"Başka çarem yok. Farley beni seviyor. Yardım edeceğini söyledi. Gilbert'in beni dövdüğünü biliyor. Beni öldürmeden ondan kaçmalıyım."

"Anlıyorum yavrum ama Gilbert manyağın biridir. Bundan hiç hoşlanmayacaktır. Eğer öğrenirse intikam için neler yapacağını düşünmek bile istemem. Gel konuşalım biraz. Belki de seni bu işten kurtarmanın bir çaresini buluruz."

"Biz" diye konuşması pek hoşuma gitmişti doğrusu.

Laura içini çekerek doğruldu. Makyajı silinince gözleri yüzünde bir santim kadar yukarı kaçmış gibiydi. Burnu tıkanmış, sesi hafiflemişti. Teni lekeli bir pembeydi, kestane gözleri kızıl saçlarıyla daha da belirginleşiyordu. Koyu yeşil kadife eteği buruşmuş, beyaz balıkçı kazağının yakası fondöteniyle lekelenmişti. "Ne düşündüğümü bilemiyorum. Aklımda yalnızca kaçmak vardı." Kolunu sıvadı. "Şuna bakın. Her tarafım mosmor. Senden beter durumdayım ve bu aylardır böyle devam ediyor."

"Ondan kurtulman gerek. Neden bunlara katlandın ki?"

"Başka seçeneğim yoktu. Dayak yiyen kadınların sığınma evlerine gittim. İki kere arkadaşlarımla yanında saklandım. Ama her seferinde beni bulup geri getirdi. Şimdi de artık kimseye fazla yaklaşmamama dikkat ediyor. Her dakikamın hesabını vermek zorundayım. Çalışmama izin vermiyor. Beş kuruşum yok. Bu işi duyunca bunun elime geçecek tek fırsat olacağını anladım. Yeterli param olsaydı ondan kaçmanın yolunu bulurum diye düşündüm..."

"O zaman parayı al" dedi Ray. "Para senindir. Kinsey halini söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Ona sorabilirsin. Aptallaştım..."

"Pek 'aptallaştı' diyemem ama birden sesi kesilmişse benziyordu" dedim.

"Senin bu işe karıştığın haberim yoktu" diye devam etti.

"Ne farkedirdi?" Laura burnunu sildi. Babasını şaşırtmış olduğu gerçeği kendisini rahatlatmış gibiydi.

"Hiç gelmezdim. Sekiz bin doları sana bırakırdım. Para senin diyorum. Al git. Benden sana bir armağan."

"Ben o parayı istemiyorum."

"Ama başka çarem yok demiştin."

"Var."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Farley'le konuşacağım. Bir şey düşünürüz."

"Delilik etme, Laura. Daha önce parayı almaya hazırdın. Şimdi neden fikir değiştirdin?"

"Parayı almak için arkadaşlarına ihanet ettiğine inandığım için. Bunu hakettiğini düşünüyordum. Yaptıklarından sonra onu hak etmemiştim."

Bu melodramdan artık iyice sıkılmıştı. "Neden parayı aranızda paylaşıp bu tartışmaya bir son vermiyorsunuz?"

Ray başını salladı. "Paylaşmamıza gerek yok. Sekiz bin doların tümü onun olsun. Ben Louisville'e dönüp gerisini arayabilirim."

"Kırk yıl sonra parayı bulma şansın ne olur ki?"

"Fazla olmaz herhalde ama Laura'nın kaçabilmek için yeterli parası olduğunu bilmek beni rahatlatacaktır."

"Ray, ben bu işi hallederim dedim ve dediğimi yapacağım da" dedi Laura.

"Neden benim bir şey yapmama fırsat vermiyorsun ki?"

"Artık çok geç."

Ray şaşkın bir tavırla bana döndü. "Onunla sen konuş, anlat ona. Neden böyle düşündüğünü ben anlamıyorum doğrusu."

"Bak durum şöyle, Ray" dedim. "Bu konuda bana güvenebilirsin. Kızın senden sevgi bekliyor. Onayını istiyor. Bütün yaşamı boyunca kendisine çekti oldukları için af dilemeni istiyor. Seninle bir ilişkisi olsun istemiyor. Özellikle de senin yardımını. Senden yardım almaktansa ölmeyi tercih eder."

"Neden?"

"Çünkü sana herhangi bir şey borçlu olmak istemiyorum da ondan."

Ray kızına baktı. "Bu söyledikleri doğru mu?"

"Bilemiyorum. Herhalde." Laura yine susup gözlerini sildi, burnunu sildi. "Daha çok para olduğunu sanıyorum. Milyonlar var sanıyordum."

"Hiçbir zaman milyonlar olmadı. Gilbert öyle mi dedi?"

"Ne bileyim ben? Yıllardır hep paradan söz etti durdu. Belki de aradan yıllar geçince para da gözünde büyüdü. Sekiz bin dolar benim işime yaramaz. Ben yabancı bir ülkeye gidip bir yere yerleşmeyi düşünüyordum. Sekiz bin dolar ne kadar dayanır ki?"

"Yeteri kadar dayanır. Başka bir eyalet git. Adını değiştir, git iş bul. Sekiz bin dolar hiç olmazsa yerleşmene yarar."

Laura'nın yüzünden umutsuzluk akıyordu. "Nereye gidersem gideyim o beni bulur, bundan adım gibi eminim, Farley'le bir şansım olduğunu sanıyordum ama artık çok korkuyorum."

"Bu arada Farley nerede?"

"Santa Teresa'da, Gilbert'in yanında. Gilbert'in anlamasını istemedik."

Elimi kaldırdım. "Bir dakika. Kafam karıştı, ilk plan neydi?"

"Santa Teresa'dan ayrıldığı zaman mı? Gilbert'in iki arkadaşının beklediği Palm Beach'e gidecektim. Beni gözden uzak tutmaması için görevlendirdiği bir arkadaşı. Gilbert paranın bir an önce California'dan çıkmasını istiyordu ama üçümüzün birlikte yola çıkması göze batır diye düşünüyordu. Üstelik Farley'le onun pasaportlarını beklemeleri gerekiyordu. Benim pasaportum olduğu için onları orada bekleyecektim ve sonra uçakla Rio'ya gidecektik."

"Demek Farley, Gilbert'le yalnız kaldı, ha? Bu iyi bir fikir değil doğrusu. Farley'i tanımıyorum ama Gilbert'i atlatacak kadar kurnaz olacağını sanıyorum."

"Bu çok doğru işte, yavrum. Gilbert, hele ihanete uğradığını düşünürse tımarhanelik olur" dedi Ray. "Bana yaptığını bak. Sen bu iş burada bitti mi sanıyorsun?"

"Ne yapabilirim ki? Olan oldu bir kere. Parayı alıp kaçtım. Buraya ayak bastığım anda parayı saydım. O kadar az olduğunu görünce az daha ölecektim."

"Biraz geri git" dedim. "Farley sana ne zaman gelecekti?"

"İlk fırsatta. Pasaport bürosuna telefon ettiler, memur pasaportların postalandığını söyledi. Farley nerede olduğumu biliyor, sokak telefonundan arayacaktı."

"Hiç aramadı mı?"

"Bir kere aradı. Bu sabah. Gilbert'in çıkmasını beklemiş. Sekiz bin doları söyleyince korktu sanırım. Bir şey düşünüp saat sonra bir daha arayacağını söyledi."

"Aramadı mı?" diye sordu Ray.

Laura başını salladı.

"Ama Gilbert, Palm Beach'de uçaktan çıkmadığını biliyordur" dedim. "Arkadaşı kendisine telefon edip uçaktan y inmediğini söylememiş mi?"

"Söylemiş ama Gilbert nerede olduğumu bilemez."

"Çok ince düşünülmiş plan" dedim. "Peki, ya Farley? Gilbert'in ondan kuşkulandığını hiç sanmam."

"Yani sence durumu anladı mı?"

"Elbette!" diye Ray atıldı. "Bu parayı ele geçirmek için kırk yıl bekledi. Gilbert psikopattır. Sense bir amatörsün. Oyununu anlamadığını mı sanıyorsun?"

"Ama Dallas çok büyük bir yer. Beni asla bulamaz. Otelin parasını nakit ödedim ve takma bir ad kullanıyorum."

"Farley nerede olduğunu biliyor."

"Elbette ama ona güveniyorum."

Ray gözlerini kapattı. "Bir an önce buradan gidersen iyi edersin."

"Ama nereye gidebilirim ki?"

"Nereye olursa. Buradan uzaklaş da."

"Ya Farley? O nereye gittiğimi bilemeyecek."

"Zaten önemli olan da bu" dedim. "Ray'le aynı fikirdeyim. Şimdi onu düşünemezsin. Gilbert ile arana mümkün olduğu kadar mesafe koymalısın."

"Hayır, bunu yapamam. Farley'e burada olacağımı söyledim ve burada kalacağım."

"Hapı yuttuk" dedim.

"Gilbert Süpermen değildir. Röntgen gözleri falan yoktur."

"Doğru." Çantamdan uçak biletimi çıkarttım, komodinin dolabından da rehberi arandım. "Eh, bu küçük sorunu nasıl çözeceğinizi bilemiyorum ama ben gidiyorum."

"Bizi terk mi edecesin?" diye şaşıtı Ray. "Ya Chester ne olacak?"

"Chester işime son verdi." Rehberi kucağıma açıp havayolları kısmını buldum. "Bak, Laura ile nerede anlaşacağınız yalnızca sizin ikinizi ilgilendiren bir şeydir. Ben bolgönüllülükle dağıttığın parayı bulmaya geldim. Chester durumdan hoşlanmazsa kozunu seninle paylaşır artık. Zaten kadar kızgın ki herhalde uçak paramı da ödemeyecektir. Öyleyse bana da evime gitmek kalıyor." American Airlines'in numarasını bulup telefonu kaldırdım.

"Ama bizi terk edemezsin" dedi Ray.

"Buna terk denmez."

"Ya ne denir?"

"Ray, biz yapışık kardeşler değiliz. Buraya sezgilerime uyararak geldim, aynı biçimde de döneceğim." Almacı boynuma sıkıştırıp numarayı tuşladım. Telefon açılır açılmaz mekanik bir ses beni beklemeye aldı. "Üstelik para çalıntı ki, bu da bu işe karışmamam için başka bir neden" diye devam ettim.

"O kasayı soyalı kırk yıl oldu" diye Ray itiraz etti. "Banka çoktan kapandı. 1949'da iflas etti. Müşterilerden çoğu da ölmüştür. Namuslu olmaya kalkışsam parayı iade edecek kimseyi bulamam ki. Kentucky eyaletine mi vereyim? Neden? O para için ben ömrümü hapiste geçirdim ve artık her kuruşunu kazanmış sayılıyorum."

"Suç suçtur" dedim.

"Ya zamanaşımı? Bunca yıl sonra beni kim suçlayacak ki! Ayrıca yargılandım ve günahımın kefareti ödemedim."

"Bunu bir avukatla konuş. Haklı olabilirsin. Ama haklı olmadığın varsayımıyla ben senden uzak durayım da." Laura sabırsızlanıyordu. Bizim bu hukuk tartışmamızın kendisini ilgilendirmediği anlaşılıyordu. "Telefonu bıraksan iyi olur" dedi. "Ya Farley beni arıyorsa?"

Trafik memuru gibi elimi kaldırdım. American Airlines memuru kendini tanıtıyordu. "Merhaba, Brad " dedim.

"Ben Kinsey Millhone. Santa Teresa'dan Palm Beach'e gidiş için biletim var. Şimdi Dallas'tayım ve Dallas-Santa Teresa hattını kullanmak istiyorum."

"Hangi gün için?"

"Mümkün olduğu kadar erken. Bugün de olabilir."

Brad'la biz konuşurken Ray ile de Laura bir tür baba-kız aile ateşkes anlaşması yapmaktaydılar. Anlaşıldığı kadarıyla kadın sekiz bin doları kendisine hediye etmesini kabul ediyordu. Bir ara Ray'in onuncu kattaki odasına gidip çantalarını almak zorunda olduğunu söylediğini duyar gibi oldum. Buradan nereye gideceğine karar verene kadar eşyalarını kızının odasında bırakmak için izin istiyordu.

Bu arada ben telefonda Brad'le anlaşmaya çalışırken Laura giderek telaşlanmış, odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Evime San Francisco ya da Los Angeles yoluyla gidebilecektim. Günlerden Pazar olduğu için uçakların her ikisi de doluydu ve adamın tavsiyesi, adımı bekleme listesine yazdırıp umudumu kaybetmememdi. Her iki uçağın listesine de yazdı. İlk uçak saat 14:22'deydi, Saatime baktım. 12:30'du ve otelin minibüsü ya da bir taksitle kırk dakika sonra havaalanında olabildim.

Laura komodine yaklaşıp yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Kapat artık!" diye bağırdı. Öteki yatağa oturup ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye koyuldu.

Ben kendisine gülümseyerek aldığım notları bir kere daha adamla karşılaştırdıktan sonra telefonu kapadım. Ray'in hâlâ odada olduğunu ancak o zaman farkettilim. "Senin çantalarını almaya gittiğini sanıyordum" dedim. "Geri döndüğümde seni bulamam diye korktum."

"Bu doğru olabilirdi işte. Sen ne yapmak niyetindesin? California'ya mı döneceksin?"

"Sanmıyorum. Farley'den bir haber çıkana kadar Laura ile kalacağım. Onun durumu açıklığı kavuşunca da Louisville'e giderim. Aşağıda kiralık bir arabam var. Bu arada pek ortalarda dolaşmazsam otel idaresi burada olduğumu bilmez."

"Ya Chester? Keyfini bozmak istemem ama paranın yarısı ona ait, biliyorsun."

"Kim demiş?"

"Sen. Parayı ona vereceğini söylemiştin."

"Sana bir haberim var. O manyağın tekidir. Ona para vermeye hiç niyetim yoktu."

"Bunu bilmem gerekirdi, değil mi?"

"Yalancı olduğumu söyleyen sendin" dedi.

"Demek haberi ona ben vereceğim, öyle mi? Çok teşekkür ederim, Ray. Peki, kendisine ne diyeceğim, ha?"

"Sen söyleyecek bir şey bulursun nasıl olsa. Bir şeyler uydur. Haberin yokmuş gibi davran."

"Aman ne iyi."

"Herif kaçık zaten. Sana harcadığın parayı vermeyecektir."

"Ona olan güvenin doğrusu beni çok etkiledi" dedim.

Laura hâlâ suratını astığı için veda sahnesini uzatmadan çantamı omzuma asıp odadan çıktım. Sonra da yangın merdiveninden on iki kat inip kendimi dışarı attım.

Havaalanına taksile gittim. Aslında bedava olan minibüsü bekleyebilirdim ama idareye görünmek istemiyordum. Şimdiye kadar otel yetkililerini başarıyla atlatmışım ve Teksas'tan, polisle başım belaya girmeden ayrılacağıma memnundum. Takside cüzdanımı kontrol ettim. Eve gittiğime param yeterliydi. Otuz beş dolar kadar bir masraf dışında para harcamamışım. Eve döndüğümde park ücreti konusunda -günde yedi dolardan üç gün- biraz sıkışabilirdim ama o zaman Henry'ye telefon ettim mi hemen parayı getirirdi. Otelden adres vererek ayrılmamışım ama kaydımı yaptırırken otel bir kredi kartımın kopyasını aldığı için oda parasını oradan çekecekleri kuşkusuzdu. Oteller bu konuda çok titizdirler.

Taksiden American Airlines'ın kapısında indim. Terminale girip bana verilen uçak saatlerine baktım. Birincisi 14:22'de, ikincisi 18:10'daydı. Ondaki sonraki daha yazılmamıştı bile. 14:22'nin çıkış kapısını not ettim. Bagajım olmadığı için işler nispeten kolaydı. Güvenlikten geçmek için bekleyenlerin kuyruğuna girdim. Çantam makineden geçti ama ben detektörün arasından geçerken bir çığlık koştum. Ceplerimi yokladım. kağıt kıstırgacı ile bozukluk paralan bulup plastik tase attım, geçmeyi bir daha denedim. Bu kere ses suçlayıcı bir tizlikteydi. Güvenlik görevlisi, elindeki çubuğu vücudumun üzerinde dolaştıracağı an, aklıma omzuma diktiğim anahtar geldi. "Tamam, bir dakika" dedim. Ceketini çıkartıp yürüyen banda bıraktım, kendim de detektörden rahatça geçtim. Bu kere de omzumdaki anahtar için sorguya çekilecektim herhalde. Ancak kimse bir şey söylemedi. Bu insanlar her gün çok daha garip şeyler görürlerdi hiç kuşkusuz. Çantamı ve ceketimi alıp kapıya yürüdüm.

Biletimi kapıdaki memura gösterip durumu anlattım. Kadın uçağın dolu olduğunu söyledi. Bir yer açılacağından fazla iyimser görünmüyordu. Öteki yolcular biniş kartlarını alırken ben bekleyenlerin arasına katıldım. Benim gibi bekleme listesine yazılmış epey insan vardı ve bir kısmı bir aksilik olduğunda kıyameti koparacak tiplere benziyordu. Hoş, bir yararı olacağına inansam aynı şeyi ben de yapabilirdim ya. Ancak bildiğim kadarıyla uçakta koltuk sayısı belliydi. Uçak da ya sağladı ya da değil. Mekanik konular ve hava trafik kontrolü arasında ya uçardın ya da uçmazdın. Bugüne kadar gürültücü müşteri şikâyetleri temeline göre uçan bir havayolu duymadığıma göre söylenip aksilenmenin ne anlamı vardı?

Çantamdan kitabımı çıkartıp okumaya koyuldum. Uçuş saati yaklaştıkça yolcular da, önde ayrıcalıklılar olmak için sıraya girip uçağa binmeye başladılar. Sonunda bekleme listesinden altı kişinin adı okundu ve hiçbirisi benim adım değildi. Eh, ne yapalım. Kapıdaki memur özür dilercesine gülümsedi ama onun da yapacağı bir şey yoktu. Bundan sonraki listenin başına beni koyacağına söz verdi.

Bu arada önümde dört saatim vardı. Anladığım kadarıyla Dallas ile Santa Teresa arasında haftada yedi gün, günde iki sefer vardı. Şimdi yapmam gereken tek şey zamanımı geçici bir şey bulmak ve uçağa binilirken yine buraya dönmektir. Talihim yaver giderse bir yer bulup evime giderdim. Talihli değilsem de Pazartesi öğleden sonra saat ikiye kadar Dallas'da çakılır kalırdım.

Bacaklarımı hareket ettirmek için terminal koridorunda bir mil kadar yürüdüm. Tuvaleti ziyaret ettim. Oradan çıktığımda sağa dönünce terminal koridorundan, alçak oyma demirden çit ve yapay çiçeklerle ayrılmış bir kafeterya gördüm. Küçük barda her zaman rastlanılan şarap ve biralara egzotik içkiler, bir cam bölme içinde buz üstünde çeşitli ta deniz ürünleri vardı. Öğle yemeği yemediğim için bir birayla porsiyon karides ısmarladım. Karidesler kokteyl sosu ve Hm dilimleriyle getirildi. Onları yerken biraz insanları seyreder oyalandım, sonra yine çıkış kapısına döndüm.

Bekleme salonunda pencere yanına oturmuşum. Kah kitabımı okuyor kâh inip kalkan uçakları seyrediyordum. sıra başım önüme düşüyordu ama doğrusu koltuklar uyumak için tasarlanmış değillerdi.

Şöyle ya da böyle dört saati bir saate indirmiştim ama. Bu arada gidip bir de gazete aldım. Saat beşte yerime döndüğümde Santa Teresa uçağı da iniyordu. Kapıdaki memura gidip adımın listede olduğunu kontrol ettirdim.

Bekleme salonundaki koltuklardan çoğu dolu olduğundan bir sütuna yaslanıp gazetemi okumaya koyuldum. Uçağın kapıları açılmış, birinci sınıf yolcuları inmeye başlamışlardı. Arkadan gelen ekonomi sınıfı yolcuları kendilerini karşılamaya gelenler için kafalarını bir yandan öteki yana çevirip duruyordu. Büyükkanneler küçük çocukları kucaklıyordu. Bir asker sevgilisine sarıldı. Kocalar ve karılar görev kabilinden öpüştiler. Kısacası birkaç dakikayı keyifli geçirecek olaylardı hepsi. Tam gazeteme döneceğim sırada uçaktan son yolcular da indi. Dikkatimi çeken Stetson oldu. Gilbert yakınımından geçerken gözlerimi kaçırdım.

13

Saatime baktım. Uçağıma daha yarım saat yolcu almazlardı. Temizlik ekibi uçağı süpürecek, atılmış gazeteleri, peçeteleri, kulaklıkları torbalayacaktı. Gazetemi bırakıp Stetson şapkası, acı mavi blucin ceketi ve kovboy çizmeleriyle çok belirgin ola Gilbert'i izlemeye başladım. İlk bakışta tahmin ettiğimden daha yaşlı olmalıydı. O zaman elli beş altmış yaşlarında sanmışım ama herhalde altmış iki altmış üç yaşında vardı. Laura'nın onda ne gördüğünü anlayamıyordum, meğer ki babasını arıyor olsun. Çekici yanı olarak ne gördüğünü bilemem ama cinsel kimyaya adamın sertliği de karışmış olmalıydı Pek çok kadın bir erkeğin düşmanca tavırlarını, zekâ ve suskunluğunu derinlik olarak görürler.

Gilbert döner kapıdan geçip benim Cumartesi girdiğim bagaj bölümüne girdi. O bagajını beklerken ben de bir telefon arandım. Herhalde köşenin arkasındaydı telefonlar ama onu da gözümünden ayırmak istemiyordum. Otel rehberine yaklaşım Desert Castle'ın numarasını buldum. Telefon havaalanına servisi olan bütün otellere bağlıydı ama onun dışında konuşmalara kapalıydı. Öteki uçtan bir kadın, "Desert Castle" derken ben kalemimle kâğıdımı çıkarmıştım bile.

"Merhaba, ben havaalanındayım. Bana otel santralini bağlayabilir misiniz?"

"Ne yazık ki, hayır, hanımefendi. Otel santralına bağlı değiliz. Bu ayrı bir hatır."

"O zaman o numarayı verebilir misiniz?"

"Elbette."

Kadının söylediği numarayı yazdım. İlk fırsatta paralı telefon bulmaya çalışacaktım.

Gilbert bavulunu beklerken ben de cebimden iki çeyreği çıkartıp paralarla oynayarak onu gözetliyordum. Dönen bantdan kumaş kenarlı bir bavul alıp kalabalığın arasından geçerek koridora doğru yürüdü. Ani bir hareketin dikkatini çekeceğini düşünerek o önümden geçmeden çok önce ben başımı başka yana çevirmiştim. Gilbert yürüyen merdivenin başına gelince bir kenara geçti, çömelip bavulunun içinden bir tabanca çıkarttı, ucuna bir susturucu taktı. Birkaç kişi bu yaptığını gördüler ama sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi yollarına devam ettiler. Onu kalabalığa ateş edip çevresindekileri biçecek biri olarak görmedikleri belliydi. Gilbert tabancayı beline sokup ceketini ilikledi.

Sonra Stetson şapkasını düzeltti, bavulunun fermuarını kapadı ve rahat bir tavırla kiralık araba bölümüne yürüdü. Önceden araba ayırtmamış olmalıydı ki, önce Budget'e, sonra Avis'e gittiğini gördüm. Bir kenardaki beş telefondan yalnızca birinin başı boştu. Hemen çeyreği atıp Desert Castle'ın numarasını çevirdim. Çevreme şöyle bir bakındım ama havaalanı güvenlik personelinin kimseyi göremedim.

"Desert Castle. Buyrun, ne arzu etmiştiniz?"

"Laura Hudson'un odasını bağlayabilir misiniz? 1236 numara."

Laura'nın telefonu meşguldü. Santral memurunun araya girmesini bekledim ama herhalde başka biriyle konuşmaya dalmıştı. Telefonu kapattım ve sonuncu çeyreğimi atıp numarayı bir daha çevirdim.

"Desert Castle. Buyrun, ne arzu etmiştiniz?"

"1236 numarada Laura Hudson'ı arıyorum ama telefonu meşgul. Acaba Ray Rawson'un hâlâ otelinizde olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Bir dakika." Sessizlik. "Evet, hanımefendi. Odasını ağılamamı ister miydiniz?"

"Evet ama yanıt vermezse tekrar sizinle konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Ray'ın numarası on beş kere çaldıktan sonra kadın araya girdi. "Bay Rawson'un odası cevap vermiyor. Bir mesaj bırakmak ister miydiniz?"

"Onu anons ettirmenin imkânı var mı?"

"Kusura bakmayın ama öyle bir servisimiz yok. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir dakika. Beni müdüre bağlar mısınız?" Kadın daha cümlemi bitirmeden telefonu kapatmıştı. Artık damarlarımda öyle bir adrenalin dolaşıyordu ki neredeyse soluk bile alamayacaktım. Gilbert araba kiralamak için gerekli kâğıtları dolduruyordu. Bir yandan da bölgenin o renkli tek sayfalık haritalarından birini inceliyor, Avis memuru da gideceği yolu gösteriyordu. Yürüyen merdivenle sokağa çıktım.

Dışarda ışıklar yanmış ama otobüs durağının karanlığı pek giderememişti. Önümde bir limuzin durdu, üniformalı sürücüsü inip beyaz saçlı bir çiftin inmelerine yardımcı oldu, Kadının üzerinde o güne kadar görmediğim bir hayvanın kürkü vardı. Kadın sanki hakaretlere karşı koymaya alışkınmış gibi çevresine bakındı. Sürücü bagajdan bavullarını indirdi. Çevremde havaalanı polisini arandım. Işık ve gölgeler beton

üzerinde çizgiler oluşturuyordu. Binanın yapısı gereği oluşan rüzgâr tüneline, sürekli akan trafik nedeniyle dizel kokulu bir rüzgâr esmekteydi. Otelin minibüsleri de taksiler de ortalıkta yoktu. Gilbert herhalde otomobilin anahtarlarını almıştı artık. Arkamdaki kapıdan çıkıp kendisini otomobilin durduğu yere götürecek minibüsü bekleyecekti. Ya da, daha kötüsü, otomobil tam karşımızdaki otoparkta ve o zaman yalnızca karşı kaldırıma geçip ortadan kaybolacaktı. Dikkatimi limuzine yönelttim. Sürücü bahşişini almış, elini kasketine götürmüştü, arabanın arka kapısını kapatmıştı. Arabanın arkasından dolanıp sürücü kapısını açtı, yerine oturdu. Ben öteki yandaki camı tıklattım.

Hava dumanlı olduğundan içersini göremiyordum. Cam motor fısıltısıyla indi. Sürücü otuz yaşlarında, yuvarlak yüzlü, seyrek kızıl saçları geriye doğru taranmış bir adamdı. Saçlarının kenarında kasketin bıraktığı iz seçiliyordu.

Hafifçe içeri eğilip adama California sürücü ehliyetimle detektiflik ruhsatımı gösterecek şekilde cüzdanımı uzattım. "Lütfen dikkatle dinleyin beni. Yardıma ihtiyacım var. California'da Santa Teresa'dan özel detektifim. Arkamda silahlı bir adam var ve Dallas'a iki arkadaşımı öldürmeye geldi. Desert Castle'a gitmem gerek. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Adam tanımadık bir elden yiyecek bir şey kabul etme tenezzülünde bulunan bir kedi gibi cüzdanımı aldı. "Desert Castle'ı bilirim." Sürücü ehliyetimdeki resme baktı. Ruhsatımdaki bilgileri okuduğunu görüyordum. Diğer kimlikli kartlarımı söyle bir karıştırdı. Cüzdanı uzatıp öylece yüzüme baktı. Sonra kapının kilidini kaldırdı, kontaktaki anahtarlara uzandı.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Limuzin istasyondan ayrılan bir trenin sessizliğiyle hareket edip kaldırımdan uzaklaştı. Koltuk döşemeleri gri deridendi ve ceviz tahtasından ön tablo sanki plastikmiş gibi parlıyordu. Sol dizimin hemen yanında araba telefonu asılıydı. "Şu telefonda polisi çağırabilir miyim?"

"Buyrun."

911'i çevirip durumu anlattım. Karşıma çıkan memur nerede olduğumuzu sordu ve Desert Castle'da bir şerif yardımcısının bizi bekleyeceğini söyledi. Sonra oteli bir kere daha aradım ama telefon açılmadı.

Havaalanının çevresinden dolandıktan sonra açık araziye çıktık. Hava artık iyice kararmıştı. Farlar gözlemlendiğine yeşil alanları aydınlatıyor, arada sırada ufukta dikilitaş gibi büro binaları belirliyordu. Işıklı reklam panoları oyun kâğıtlarını andırıyordu. Tepelerin üzerine çıktığımızda hızlı akan trafiğin ışıklarıyla beliren otoyolları görüyordum. İçimde heyecan bir neon lambası gibi cızırdıyordu.

"Adın ne?" diye sordum. Eğer konuşmazsam aklımı kaçıracaktım.

"Nathaniel."

"Bu işe nasıl girdin?"

"Romanımı bitirene kadar geçimimi sağlamanın bir yolu bu"

"Ha" dedim.

"Güney California'da yaşıyordum. Bir senaryo işi umuduyla Hollywood'a gittim ve beş çocuğu olan garson kadının komedisinde kadının elisini oynayan artistin yanında çalışmaya başladım. Dizi iki mevsim sürdü ama kadın da parayı götürdü doğrusu. Bana sorarsan hepsini de burnuna çektiği kokaine harcıyordu. Her gün kadını stüdyoya götürüp getirdim arabasını yıkadım falan. Eğer aklıma bir film hikâyesi geldiği takdirde ajansına söyleyecekti ve belki de böylece piyasaya adımımı atabilecektim. Kızın kanserden öldüğü bir ana-kız ilişkisi hakkında birşeyler anlattım ben de. Sonra bir gün Westwood Bulvarı'nda bir sinemaya gidince kızın kanserden öldüğü bir film görmeyim mi? Düşünebiliyor musun? Shirley MacLaine ile Debra Winger oynuyordu. Benim fikrimi sendikaya kaydettirmem gerekirmiş ama bana kimse bir şey söylememişti ki." Yüzüne baktım. "Yani Terms of Endearment' in hikâyesi senin miydi?"

"Hikâyenin hepsi değil, ana fikri sadece. Benimkinde kadın evlenmiyor ve o kadar çocuğu olmuyordu."

"Terms of Endearment bir Larry McMurty kitabı değil miydi?"

İçini çekerek başını salladı. "Ben de aynı şeyi söylüyorum işte. Fikri nereden aldı sanıyorsun?"

"Ya astronot? Jack Nicholson'un oynadığı rol?"

"O benden çıkmadı ve pek de konuya uyduğunu sanmıyorum. Daha sonra yanında çalıştığım artistin ajansının Shirley MacLaine'in ajansı ile ortak olduğunu öğrendim. Hollywood böyle çalışır isterse. Tam aile içi zina. Doğrusunu istersen Kadına olayı sorduğumda sanki '&. gözettilerim anlamıyormuş gibi baktı yüzüme. Ben de o lüks arabasını yaktım."

"Sahi mi?"

Nathaniel benden yana baktı. "Sen de meslek hayatında daha ilginç şeyler görmüş olmalısın."

"Pek değil. Benim işim çoğunlukla kırtasiye işleridir."

"Al benden de o kadar. İnsanlar benim bütün rock yıldızlarını tanıdığımı düşünür. Oysa yalnızca bir kere Sonny Bono'yu oteline götürmüşlüğüm var. Yol boyunca aramızdaki camı kapatmıştı. Buna çok kızmışım işte. Sanki elini karının birinin eteğinden içeri sokarsa gidip National Enquirer'e bildirecektim gibi."

Oturduğum yerde döndüm. Arka bölmeyle sürücü arasındaki cam indirilmişti. Arkamızda hepsi de öldürücü bir hızla gitmekte olan araçlar vardı. Otoyoldan sanayi/ticaret bölgesine dönünce uzakta kırmızı neon ışıkları yanan Desert Castle'ı gördüm. Karanlık odalarla aydınlık odaların birbirlerine oranı düzensiz bir satranç

tahtasını andırıyordu. Karanlık kareler otelin doluluk oranının yüzde on beş falan olduğunu göstermekteydi. Arkamızdan gelen araçlar da azalmıştı. Pazar gecesi olduğu için bunların yolun karşı tarafındaki bürolara gittikleri düşünülemezdi. Sahte kulesi benden biraz daha yüksek olan minyatür vahayı geçtik. Nathaniel limuzini otelin önünde durdurdu.

Hizmeti karşılığında para bekleyip beklemediğini düşündüm. "Sana bahşiş verecek kadar param yok" dedim. "Kusura bakma."

"Hiç önemi yok." Kartvizitini uzattı. "Sam Spade tipi bir Çin hafiyeli bir film hikâyesi aklına gelecek olursa işbirliği yapabiliriz."

"Düşünürüm. Yardımın için çok teşekkür ederim." Arabadan inip kapıyı kapattım. Limuzin daha ben kaldırıma varmadan hareket etti. Şerif yardımcısı görünürlerde yoktu ama Dallas büyük yerdir ve telefon edeli de o kadar çok olmamıştı. Acelemden koşar adımlarla döner kapıya yürüdüm. Lobi kısa pantolonlu, blucinli ve sırtlarında okulun renkleri olan tek örnek saten ceketli okul takımıyla doluydu. Hepsı ayaklarındaki kocaman koşu ayakkabıları bacaklarını ince çubuklara döndürmüştü. Spor çantaları ve gayet iri torbalara rastgele atılmıştı, çocuklar birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Çocuklardan bazıları yere oturmuş, sırtlarını çantalarına dayamışlardı. Bir oğlanın tişörtü zorla sırtından alınmıştı, geri almak için için arkadaşıyla güreşiyordu. Kahkahalarda hafif bir heyecan vardı Oğlanlar bana eski bir çorapla oynayan köpek yavrularım hatırlattı. Başlarındaki yetişkinler bu enerji fazlalığını normal kabul ediyorlar, herhalde çocukların otobüse bindiklerinde bitkin düşeceklerini umuyorlardı.

Onların yanından geçip asansöre gittim, "yukarı" düğmesine bastım. Asansör kapıları açıldı. İçeri girince dönüp Gilbert'i görebilir miyim diye baktım. O anda kapı önüne gümüş renkli bir Trailways otobüsü yanaştı, kapıları açıldı. On ikinci kat düğmesine bastım.

Laura'nın katında inince doğruca gidip 1236 numaranın kapısını tıklattım. Bir yandan da kendi kendime söyleniyor, parmaklarımı şaklatıyordum. Haydi, haydi, haydi.

Kapıyı açan Laura beni görünce şaşırdı. "Burada ne işin var senin? Gittiğini sanıyordum."

"Ray nerede? Onunla konuşmam gerek."

"Uyuyor, içerde. Ne oldu?"

"Havaalanında Gilbert'i gördüm. Silahlı ve buraya geliyor. Ray'i uyandır, eşyalarını topla, hemen gidelim buradan."

"Olamaz." Kadın elini ağzına götürdü, yüzü sapsarı kesilmişti.

"Ne oluyor?" dedi Ray arkadan. Kalkmış kapıya doğru gelirken gömleğini pantolonunun içine sokuşturuyordu. Odaya girdim. Laura kapıyı arkamdan kapattı. Duvara yaslandı, bir an gözlerini kapattı. Zinciri yuvasına soktum.

"Haydi yürü" dedim.

Laura birden hareketlendi, dolaba gidip yağmurluğuyla çantasını çıkardı.

Ray bir ona bir bana bakarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Gilbert'i görmüş. Silahlı varmış ve buraya geliyormuş. Buraya gelmek yerine telefon etmeliydin" diye kınayan bir sesle bana döndü. Sonra çantasının fermuarını açıp makyaj malzemesini içine doldurdu.

"Telefon ettim ama hat meşguldü."

"Oda servisiyle konuşuyordum. Yemek için."

"Hanımlar, çeneyi bırakın da yürüyün!"

Laura geceliğini, terliklerini, kirli iç çamaşırlarını topladı. İskemlenin arkasına astığı blucin kumaşından eteğini alıp göğsüne yasladı, katlamaya başladı. Ray kızının elinden eteği aldığı gibi top edip çantaya sokuşturdu, fermuarı çekti.

Ray'in iki valizi kapının sorundaydı. Ben küçüğünü aldım, o da diğerini. "Gerekli şeyleri al ve gerisini at" dedim. "Otomobilin var mı?"

"Aşağıda otoparkta."

"Gilbert asansörle mi çıkar, merdivenden mi?"

"Kimbilir?"

"Bakın" dedim. "Bence siz ikiniz arka merdivenlerden inin. Gilbert burada kapıyı vurmakla vakit kaybedecektir. Ray'in de otelde olduğunu biliyorsa onun odasına da gidebilir. Bana anahtarları ver ve otomobilin nerede olduğunu söyle."

"Bu arada biz ne yapacağız?" dedi Laura.

"Beni az ilerdeki o sahte taş kulenin yanında bekleyin. Otomobille sizi almaya geleceğim. Gilbert beni tanımadığından koridorda karşılaşırsak bile bir şey anlamayacaktır."

Ray otomobilini ve yerini tarif etti. Anahtarın üstündeki plastik etikette plaka numarası yazdığı için fazla güçlük çekmeden bulacağımından emindim. Valizi Ray'e verip Laura'ya önemli bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol için odaya şöyle bir göz gezdirdim. Zinciri yuvasından çıkardım, koridora baktım, gelmeleri için işaret ettim. Ray ile Laura sağa dönüp koridorun ucundaki yangın merdivenine doğru yürüdüler,

Ben sola asansörlere döndüm.

Asansör sanki çok ağır iniyormuş gibiydi. Işıkları yanan kat numaralarını geri geri sayıyordum ben de. Asansör lobiye varınca o ping çınlamasıyla durdu, kapılar açıldı. Gilbert iki adım önümde asansöre binmeyi bekliyordu. Gözlerimiz bir an karşılaştı. Onunkiler dipsiz kara deliklerdi. Yanından geçerken otelin sıradan bir müşterisiymişim gibi gözlerimi kaydırarak yoluma devam ettim. Arkamda asansör kapıları kapandı. Lobide şerif yardımcısını arandım ama kimseyi göremedim. İleri doğru yürürken dönüp asansör kat göstergesine baktım. Asansörün yukarı çıkıyor olması gerekiyordu. Oysa ışık donmuş gibi olduğu yerde duruyordu. Bir ping sesi duyuldu, kapılar açıldı. Gilbert dışarı çıktı. Asansörün hemen önünde durup benden yana baktı. Polisler ve suçlular genelde adrenalin salgısından doğan bir algılama berraklığı içindedirler. İşleri ve çoğunlukla da hayatları çabuk ve doğru karar vermeye bağlıdır. Gilbert de gerçeği çok net olarak görebilen insanlardan biri olmalıydı. Yüzündeki ifade beni Santa Teresa havaalanındaki o kısa karşılaşma anından hatırladığını gösteriyordu. Beni Laura Huckaby ile nasıl ilişkilendirdiğini asla bilemeyeceğim. Ama aramızda bir elektrikleşme olmuş, bir şimşek bizi birleştirmişti.

Köşeyi dönerken adımlarımı sıklaştırmamaya dikkat ettim. Kafeteryayı geçtikten sonra yine sağa sapıp üç kapılı kısa koridora girdim: Kapılardan birinde Yalnız Yetkili Personel diğeriinde Bakım yazıyordu, üçüncüsünde herhangi bir yazı yoktu, Gilbert'in görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Yazısız kapıdan girince kendimi daha önce hiç görmediğim çıplak bir arka koridorda buldum. Beton zemin ve çıplak beton duvarlar sola dönüyor, koridorun ucu karanlıkta kayboluyordu. Tavanda kalın ipler ve zincirler asılıydı. Boş raflarının, koliler içinde çanak çömleğin, masa örtüsü yılarının, çeşitli tabaklarla dolu arabaların önünden geçtim. Yer yer birbiri üstüne yerleştirilmiş iskemle dizileri koridoru daraltıyordu.

Burası bir ziyafet salonu çevresindeki servis koridoru olmalıydı. Bir yanından yük asansörlerine ve alt kattaki mutfaklara inilen daire içinde bir daire. Kısa bir merdiven yukarı çıkıyordu. Demir tırabzana tutunup basamakları ikişer ikişer çıktım. Omzuma asılı çantam arkamda bir çapa sürüklüyormuşum gibi geliyorsa da ondan ayrılamazdım. Yukarda koridor devam ediyordu; burada duvarların önüne mevsimlik süsler yerleştirilmişti: Noel ağacı melekleri, yapay çam ağaçları, içice geçmiş kocaman bir komedi/trajedi maskesi, yaldızlı ahşap aşk tanrıları, altın oklarla delinmiş dev Sevgililer Günü kalpleri.

Arkamda bir kapı gıcirtısı duydum. Boş koridorda adımlarımı hızlandırdım. Bina içinde yangın merdivenine benzeyen madeni bir merdiven solumdaki duvardan yukarı çıkıyordu. Arkamdan birinin geldiğini hissederek dönüp baktım. Sonra ilk demiri tutup yukarı tırmanmaya başladım. Yedi sekiz metre yukarda durdum. Önümde çelik bir iskele uzanıyordu. Tavana elim değecek kadar yaklaşmışım. İskele bir metre eninde bile yoktu. Altımda gölgeler arasındaki zemin dümdüz beton bir nehri andırıyordu. Beni düşmekten alıkoyan tek şey madeni çubuklara tutturulmuş bir zincir tırabzandı. Yüksek yerlere her çıktığımda olduğu gibi en büyük korkum içimden yükselen o kendimi aşağıya fırlatma isteği idi.

Duvara dayanarak ağır adımlar atmaya başladım, iskele duvardaki yuvalarından kurtulup düşer korkusuyla daha hızlı gitmeye cesaret edemiyordum. Orada karanlık içinde olduğundan görüleceğimi sanmıyordum ama koridor da herkese duyuran bir yankı odası işlevini görmekteydi. Arka betona çarpan sert adımların birden hafiflediğini, hızlanmak yerine temposunu düşürdüğünü farkettim. Dizlerim ve ellerim üzerinde çökerek emeklemeye başladım. Çantamı önümde tutarak emeklemeye çalışıyordum ama çelik iskele de ağırlığımı altında çatırdayıp sallanıyordu.

Duvarda küçük bir ahşap kapı gördüm. Çok büyük bir dikkatle sürgüsünü açtım. Önümde yaklaşık bir seksen yüksekliğinde, üst tarafında boylu boyunca elle açılan bir dizi penceresi olan loş ve küf kokulu bir koridor uzanıyordu. Camlardan açık olanlarından içeri elektrik ışığı girmekteydi Koridor halı kaplıydı. Hâlâ emekleyerek ilerlerken bu kere çantamı arkamdan çekiyordum. Sessizliği bozan tek şey benim hırıltılı soluklarımdı.

Dönüp kapıyı arkamdan kapadım, sonra en yakın cama gidip ayağa kalktım. Altımda büyük toplantılar ve ziyafetler için kullanılan o salonlardan biri vardı. Tam ortadaki kapılar sürülerek kapatılırsa salon ikiye bölünüyordu. Eşit uzaklıklarda sekiz avize buz parçacıklarından kümeleri andırıyor ve salona net bir aydınlık sağlıyordu. Tavana yakın yerde, salonu çevreleyen bir dizi ayna bulunduğum alanı gözlerden saklamaktaydı. Omzum üzerinden geriye bakınca özel durumlarda kullanılan renkli ışıklardan ve spotlardan oluşan bir aydınlatma sistemini görebiliyordum.

Pencerelerden gelen ışığın altında oturup çantamı açtım, cüzdanımı çıkardım. Sürücü ehliyetimi, detektiflik ruhsatımı, kredi kartlarımı ve paramı ceketimin ceplerine doldurdum. Ray'in anahtarlarını, doğum kontrol haplarımı, maymuncuğumu, çakımı sokacak bir yer ararken kadın ceketlerinin iç tarafına göğüs cebi yapılmadığı için sunturlu bir küfür savurdum. Sonra dış fırçamı da çıkartıp ötekilerin yanına tıktırdım. Ceplerim şimdi tıkabasa doluydu ama başka çarem de yoktu. Sıkışık bir durumda kirli dona razıyım ama dişlerimi fırçalamamaya dayanmam doğrusu.

Altımdaki zeminin hafifçe sallandığını hissettim. California 2-2 şiddetinde bir deprem yeryüzünü okyanus dalgası gibi bir şey olmalıydı. Başımı kapıdan yana çevirdim, çantamı yere atıp yine emekleyerek kapıya doğru yürüdüm. Kapının kollarını yoklayarak benim tarafımdaki sürgüyü arandım. Kapının öte yanında biri benim gibi iskele üzerinde yürüdü. Sürgüyü buldum ve hiç ses çıkarmamaya çalışarak yuvasına ittim.

Elimi daha sürgüden çekmemiştim ki, kapı sarsıldı. Öteki tarafında biri sürgüyü yokluyordu, içimde dolaşan korku dalgasıyla birden gözlerim doldu. Soluğumun tutulduğunun duyulmaması için elimi ağızıma bastırdım. Kapı yerinden fırlayacakmış gibi sarsılıyordu. Sonra sessizlik oldu. Gilbert yoluna devam ederken yer yine titremeye başladı, ilerde başka bir ahşap kapı olmaması için dua ettim.

Ancak yolun sonuna varmış olmalıydı ki, birkaç dakika sonra zeminin yine titrediğini hissettim. Gilbert kapının önünden geçip koridora inen demir merdivene doğru yürüdü.

Orada güvenlikte olduğuma inanana kadar bekledim. Bana bir sonsuzluk gibi geldiyse de herhalde on beş dakika falan. Sonra uzanıp sürgüyü çektim. Başımı eğip dinledim ama hiç ses gelmiyordu. Kapıyı açtığı anda yangın alarmı çalmaya başladı.

14

Kapıyı açmamla zillerin çalması o kadar eş zamanlıydı ki, bir an Gilbert'in kapıya bir tuzak kurduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Tavandaki deliklerden yağmur gibi su akmaya başladı. Uzaklardan bir duman kokusu bir kadının geçerken arkasında bıraktığı parfüm kadar keskindi. Pencere dönüp ziyafet salonuna baktım ama öyle beklediğim kara dumanları göremedim. Salon boş ve parlaktı. Biri hoparlörlerden anons yaparak otel müşterilerinin ne yapmaları gerektiğini anlatmaya başladı. Ben yalnızca o boşuk sesi duyabiliyordum. Yangının nerede başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ışıklar birden sönmüştü tam bir zifiri karanlık içinde kaldım. Bu kere dünyevi mal derdine düşmeden kapıya doğru yürüdüm. Artık kendimi hafif ve özgür hissediyordum ama içimde bir heyecan da vardı. Çantam bir battaniye gibi huzur verici bir şeydi, benim için bir uğurdu. Ağırlığına ve şişkinliğine alışmıştım, içindeki belirli totem nesnelere hep elimin altındaydı. Çanta benim için hem yastık hem de silah olmuştu. Şimdi ondan uzak kalmak kendimi bir garip hissetmeme yol açıyordu ama bunun böyle olması gerektiğini de biliyordum. İskele'ye çıkınca genişliğini yoklamak için uzattığım elim birden boşluğa düşüvermişti.

Ortalık zifiri karanlıktı ama gayet meşum bir çatırtı ses işitiyordum. Aniden esen bir rüzgâr bana doğru bir kıvılcım yağmuru gönderdi. Sıcak ve kuru ahşap kokusunun berisine kimyasal bileşimlerini değiştiren petrol tabanlı ürünlerin kekremsi kokusunu alıyordum. Şimdi ileride, koridorun sola döndüğü yerde hafif bir kızılılık görünüyordu. Köşeden bana doğru dumandan bir parmak uzandı. Alevler beni iskele üzerinde kısıtırsa herhalde yanımdan geçip giderdi ama yükselen zehirli duman bulutu da işimi bitirirdi.

Sistemden boşalan suyun bir etkisinin olmadığını görüyordum. Duvarlardaki sarımsı gölgeler bir yandan bir yana oynadıkça önünde kül ve kara dumandan bir sütunu itiyor, oksijeni içine çekiyordu. Ben akımdaki sallanan madeni ilerlemeye devam ettim. Hoparlörler yine birden başladı. Aynı anons tekrarlandı. Sırtımı yaklaşan alevlere dönmek istemiyordum ama başka da bir şey yapamazdım. Demir merdivenin başına gelmiştim. Sağ ayağımla ilk basamak çubuğunu yokladım, ağır ağır inmeye başladım. Ellerim ıslak demir üzerinde kayıyor, başımın üstündeki zincirler altın rengine dönüşüyor, kıvılcımlar sıcak bir yaz gecesinin ateşböcekleri gibi uçuyordu. Artık yangının parıltısında havanın iri dumana dönüştüğünü görebiliyordum. Merdivenin son basamağından atlayıp sola döndüm. Alevler havayı dayanılmaz bir derecede ısıtmaya başlamıştı. Çatırtılar, kırılan cam sesleri duyuyordum. Bol beton kullanılmasına rağmen otelde hızla yayılan yangını besleyecek kadar yanıcı madde vardı. Arkamda bir şey çökerken çıkan boşuk gürültüyü duydum. Otelin bu tarafı tümüyle yanıyor olmalıydı. Solumda bir kapı gördüm, elime serin gelen kolunu tutup itince kendimi ikinci kat koridorunda buldum.

Burada hava daha serindi. Tavandaki yağmur kuşları zaman zaman koridoru suya boğuyorlardı. Artık gözlerim karanlığa da alışmıştı. İç koridordaki o yoğun karanlığa göre burası sanki biraz daha aydınlık gibiydi. Ayaklarımın altında nali suyu emmişti, yürürken şapır şapır sesler çıkıyordu. Gözlerime güvenmekten korkarak körebe oynuyormuşum gibi ellerimi dimdik ileri uzatmış öyle yürüyordum. Yangın alarmı o tekdüze sesiyle çalmaya devam ederken ikinci bir boru sesi de oyulmaya başlamıştı. Bir denizaltı filminde olsaydık şimdi batıyor olacaktık. Ellerime bir kapı geldi. Kolunun soğuk olmasına bakılırsa arkasında yanan bir şey yoktu. Kolu çevirip kapıyı ittim. Şimdi artık çok iyi bildiğim yangın merdivenindeydim. Alışkın olduğum basamaklardan karanlık olmasına rağmen hızlı adımlarla inmeye başladım. Hava serindi ve kokuyordu.

Zemin kata vardığımda jeneratörler devreye girip ışıklar kısa bir süre için yandı. Koridor boş, kapılar kapalıydı. Burada ne bir hareket ne de duman vardı, sulama sistemi çalışmıyordu. Geçtiğim her salon boştu. Acil Çıkış yazılı kapıyı bulup çıkarken arkamdan bir siren sesi daha başladı. Arkama bakmadan hızlı adımlarla yürüyerek Ray'in kiralık otomobilinin park edildiği yan otoparka girdim.

İtfaiye arabaları otel girişi önüne park etmişlerdi. Otelden boşaltılan müşteriler de yine orada öbek öbek toplanmışlardı. Gece göğü parlak bir sarıya dönüşmüş, ateş ile hortumlardan çıkan suların birleştiği yerlerden beyaz dumanlar yükseliyordu Binanın yan tarafında iki su sütunu havanın ortasında bir çift projektör ışığı gibi keşişmişlerdi. Otelde yer yer alevler fıskırıyor, camlar çatırdayıp kırılıyor, pencerelerden siyah dumanlar çıkıyordu. Öndeki araba yolu görebildiğim kadarıyla itfaiye arabaları, hortumlar, döner sarı ışıklı ambulanslarla doluydu. Başımızın üstünde dolaşan bir helikopterde yerel televizyonun bir ekibi canlı yayın yapmaktaydı.

Ray'in anahtarını bulup kapısını açtım. Motoru çalıştırmaz ısıtıcıyı açtım. Üstbaşım sıırıslıklamdı, yüzüme yapışmış saçlarımdan hâlâ sular boşanıyordu. Islak saç, ıslak yün, ıslak blucin ve ıslak çorap koktuğumu biliyordum. Teksas gecesi soğuktu. İliklerime kadar ürperdiğimi hissettim. Motorun ısınmasını bekledim. Araba bir Ford'du: Dört kapılı, otomatik vitesli, kırmızı döşemeli beyaz bir araba. Vitesi geriye takıp boş parktan çıkarken gözlerim Gilbert'i arıyordu.

Otoparkın öteki ucuna doğru giderken farlarımı yakmadım. Çıkışta eli fenerli bir polis trafiği aksi yöne gönderiyordu. Ben de şimşirler arasında bir yeri gözümde kestirip arabayı kaldırıma sürdürdüm ve yola konan engelin yüz metre berisindeki yan sokağa çıktım. Polis beni görmüşse de yapabileceği bir şey yoktu. Sağa sapıp ana caddeye çıktım, minyatür şatonun önünden geçerken kornaya bastım. Ray ile Laura gölgeler arasından sıyrıldılar. Ray üç valizle bir yük katırını andırıyordu. Laura'nın üzerinde hâlâ sekiz bin doların bulunduğu yelek vardı, paralar bir bebek gibi karnına yaslanmıştı. Bu hamilelik görüntüsü o kadar inandırıcıydı ki, Ray kızını korurcasına çevresinde dolanmaktaydı. Bagajın açıldığını duydum, sonra valizler içeri atıldı ve tekrar kapandı. Ray ön kapıyı açıp yanındaki koltuğa süzülürken Laura da arka koltuğa yerleşti. Düşmanla aramıza mümkün olduğu kadar mesafe koymak için gaza bastım.

"Geleceğini sanmıyorduk" dedi Ray. "Az daha yaya olarak yola düşüyorduk." Dönüp arka camdan yanan otele baktı. "Bunu Gilbert mi yaptı?"

"Öyle tahmin ediyorum."

"Elbette o yaptı" dedi Laura. "Herhalde otelin önünde durmuş kapıdan çıkmamızı bekliyordu."

Dikiz aynasından kadının yüzüne baktım. Ray gibi o da yangını izlemek için arkasına dönmüştü. Ufuktaki kızılılık yerini sarıya bırakmış, hortumlardan fışkıran suyun buhara dönüştüğü yerlerde havaya beyaz bulutlar yükseliyordu. "Müthiş bir yangın. Bunu nasıl başardı acaba?"

"Hakkını vermek gerek, çok beceriklidir" dedi Laura.

Ray öne döndü, emniyet kemerini yerine taktı. Bana, bu sefil halime baktığını gördüm. Ani bir sağanakta bahçede bırakılmış köpeğe dönmüştüm. Uzanıp kutudan çıkarttığı bir mendili bana uzattı. Yüzümden akan suları sildim. "Teşekkür ederim."

"Havaalanına mı dönüyorsun?"

"Bu halde gidemem. Üstelik uçağımı... Tüh!" Birden uçak biletimi omuz çantamda bıraktığım aklıma geldi.

Ceketimin ceplerini yokladım ama bunun bir anlamı yoktu, inanamıyordum. Acele ederken zarfı çantada unutmuşum. Bileti ya da daha iyisi çantamı alsaydım ya. Şimdi bütün malvarlığım üzerimdeki bir iki parça eşyaydı. O uçak bileti yalnızca eve dönüşüm değil, nakit varlığımın büyük bir kısmıydı da. Direksiyona bir yumruk indirdim. "Lanet olsun!"

Laura öne eğildi. "Ne oldu?"

"Uçak biletimi orada unuttum."

"Oh oh. Eh, artık uçtu gitti." Sırıtır gibi dile getirmişti bu gerçeği. Eğer direksiyonda olmasaydım üzerine atlayıp bir güzel ısırırdım.

Ray yüzümdeki ifadeyi görmüştü. Herhalde kuduz olmayı savuşturmayı umarak, "Şimdi nereye gidiyoruz?" dedi.

"Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

Torpedo işaret ettim. "Orada bir harita var mı?"

Gözü açtı ama içinde otomobilin kira kontratıyla kılları çiğnenmiş benzeyen küçük bir süpürge den başka bir şey yoktu. Ray gözü kapayıp elini yanındaki kapı cebine soktu. Ben benim tarafımdaki cebi yoklayınca çeşitli kâğıtların yanında bir de Birleşik Devletler haritası çıkardım. Ray tavan ışığını yakıp haritayı yaydı.

"Kuzeydoğuya giden US 30 çıkışını kollayacaksın."

"Nereye gidiyor?"

Laura babasına baktı. "İddia ederim ki, Louisville Yolu' dur."

Ray kızına döndü. "Bir şikâyetin mi var?"

"Gilbert aptal değildir, Ray. O nereye gidecek sanıyorsun?"

"Louisville'e gitsin peki. Kimin umurunda ki? Biz on iki saatlik bir yoldan söz ediyoruz. Hangi yolda gittiğimizi asla bilemez."

"Bak, Einstein, yalnızca bir tek yol vardır" dedi Laura.

"Olamaz. Saçma. En az yarım düzine olmalı."

Laura uzanıp haritayı babasının elinden aldı. "Sen içerde çok yattın." Arkada kâğıt hışırtıları duyuldu, Laura Dallas ve Çevre Yolu'nu gösteren bölümü açmış olmalıydı. "Bak, belki bir yol daha var ama kısa olanı bu. Gilbert manyak gibi araba sürer ve senden önce oraya varır."

"Bizi nasıl bulacak peki? Kente varınca motelde iki oda tutar, uydurma ad kullanırız. Nakit öderiz. Sen öyle yapmadın mı?"

"Evet ve olanlara bak. Kinsey beni saniyesinde buldu. Gilbert de."

"Seni bulması bir rastlantıydı. Sor istersen."

"Ben rastlantı diyemem" dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onun ne ad altında otele kaydolduğunu tahmin etmiş falan değilsin, bütün yaptığın onu izlemektir, değil mi?"

"Peki ama ya Gilbert? O nasıl buldu?" diye sordum.

Ray omuzlarını silkti. "Herhalde Farley'i söylemeye zorlamıştır."

Laura arka koltukta inledi. "Sahi mi? Bu aklıma gelmemiştir. Farley iyi midir acaba?"

"Şu anda onun için tasalanmam" dedi Ray.

Haritayı hâlâ elinde tutan kadına baktım. "Burasıyla orası arasındaki en yakın büyük yerleşim merkezi neresi?"

Laura yine haritaya baktı. "Önce Texarkana'ya sonra Little Rock'a gidiyoruz. Ondan sonra Memphis ve Nashville. Neden sordun?"

"Ben eve dönüyorum da ondan. Little Rock'ta havaalanına uğrarız."

"Ya biletin?" diye sordu Ray.

"Bir arkadaşına telefon ederim, o gereğine bakar."

Laura, "Bu arada donuma işemeden bir yerde durmaya ne dersiniz?" dedi.

"İyi fikir" dedi Ray.

Tabelalara bakarak uluslararası yemek ve tuvalet işareti olan bir çıkış buldum. Biraz gittikten sonra karşımıza kötü aydınlatılmış bir benzin istasyonu ile yanında bir kafeterya çıktı. Gilbert bile bizi burada bulacak kadar kurnaz Depo dolu olduğu için pompaları geçip sokağa yakın olmaya bir yerde park ettim. Laura bagajdan çantasını alırken Ray tuvalete gitti.

"İstersen benim elbisemi giy" dedi.

Kadınlar tuvaletinin soluk ışığında ayakkabılarımı, ıslak çoraplarımı ve ıslak ceketimi, blucinimi, balıkçı kazağımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Yine titremeye başlamıştım ama Laura'nın kuru giysileri beni hemen ısıttı. Onun üzerinde hâlâ beyaz balıkçı kazağı ve koyu yeşil ceket vardı, blucin kumaşından elbiseyi, taytlarını ve o iri tenis ayakkabılarını bana vermişti. "Sen işini bitirince gel" diyerek tuvaletten çıkıp beni birkaç dakika yalnız bıraktı.

Musluğu sıcak su gelene kadar akıttım, sonra yüzümü yıkadım, saçlarımı ıslatıp is kokusunu üstümden attım. Saçlarımı sert kâğıt havlularla kurulayıp parmaklarımla taradım. İçimden sıcak bir dalga gibi bir bulantının geçtiğini hissediyordum. Ellerimi lavabonun kenarlarına dayayıp toparlanmak için bir süre bekledim. Pazar gecesi idi ve Dallas'ın adını bile bilmediğim bir köşesinde bir sabıkalı, kıızı ve bir çanta dolusu çalıntı parayla çakılıp kalmıştım. Tuttuğum soluğumu bırakıp lekeli aynada görüntüme baktım. Esefle omuzlarımı silktim sonra. Durumum çok daha kötü olabiliirdi. Şimdiye kadar kimse bir zarar görmemiştir ve cebimde hâlâ birkaç dolarım vardı. Little Rock'a gider gitmez Henry'ye telefon ederdim, o da hemen yardımına koşardı. Parayı hemen gönderir ya da uçak biletimi kredi kartıyla falan alırdı. Sabaha kendi yatağında Allah'a şükrederek uyuyabilecektim.

Otomobile dönüp ıslak eşyalarımı bagaja, Ray'in valizinin yanına attım. Hâlâ ıslak olmasına rağmen gözümün üzerinden ayırmak istemediğim ceketimi kafeteryaya almıştım, içerisi boştu ve terkedilmiş bir havası vardı. Yerel halk bile buradan uzak duruyor olmalıydı; herhalde zamanında bir karı-koca işletmesi olarak başlamış ve sonradan bu acınacak hale düşmüştü. Ortalıkta sinek görmüyordum ama Geçmişin Sineklerinin hayaletleri havada uçuyor gibiydi. Ön camlar karşıdaki varım kalmış inşaatın tozuyla örtülüydü. Saksılardaki yapay bitkiler bile silme toza bulanmıştı.

Ray ile Laura bir bölmede karşılıklı oturuyorlardı. Ben yemek yemeye çalışırken o yara bere içindeki yüzünü görmemek için Ray'in yanına oturdum. Hoş, Laura'nın da matah bir görünüşü yoktu ya. Benim gibi o da makyajsızdı. Morlukların çoğu yerlerini hafif yeşillere ve sarılara bıraktığına göre berelerinin çoğu epey eskiydi. Ben bakışlarımı bütün standart yiyecekleri içeren mönüye çevirdim: Kızarmış tavuk butu, kızarmış tavuk göğsü, hamburger, kızarmış patates, peynirli sandviç ve herhalde arka tarafta büyük tenekelerden boşaltılan "taze" çorbalar. Peynirli sandviç, patates ve cola ısmarladık. Karbonu kaçmış cola'lar bir zamanlar hanım rahatsızlıkları için evlerde yapılan şuruplar tadındaydı. Garson kadın arkadaşlarımın yaralarının nedenini sormamak nezaketini gösterdi.

Yemeğimizi yerken Ray'e, "Yalnızca merakımdan soruyorum" dedim. "Louisville'e gidince paranın nerede saklı olduğunu nasıl bulmayı umuyorsun?"

Ray ağızındaki lokmasını yuttu, dudaklarını kâğıt peçeteyle sildi. "Orasını daha bilemiyorum. Johnny kendisine bir şey olduğu takdirde anneme haber vereceğini söylemişti ama bunu yapıp yapamadığını bilemiyorum. Anlaşmamıza göre ben hapisten çıkınca California'ya gidip onu bulacaktım. Sonra ikimiz birlikte Louisville'e gidip parayı alacaktık. Bir tören havası vermek istiyordu senin anlayacağın, bu kadar beklemeyi kutlamak falan filan. Her neyse, sana şunu söyleyebilirim, para her neredeyse, onu oradan almak için bir anahtar gerekecek."

"Ki, o da bende" dedim.

"Ne anahtarı?" diye sordu Laura. Bunu yeni duyuyor olmalıydı ve benim kendisinden fazla bir şey bilmeme sinirlenmişti.

Ray kızını önemsemedi. "Hâlâ sende mi?"

"Gerektiğinde kısa bir sürede bulabilirim" dedim.

"Güzel. Onu vermeden gitmeni istemem."

"Yani senin Chester'e kazık atmana yardımcı olacağımı mı sanıyorsun?"

"O da bana aynı şeyi yapardı. Zaten sana da kazık atacaktır herhalde."

"O konuya girmek istemiyorum. Johnny gerçekten dediğini yaptı mı sence?"

"O miktarda bir parayı kaybedeceğini sanmam. Bir yedek planı falan olmalıydı, örneğin bir trafik kazasına uğrama olasılığına falan karşılık. Neden sordun? Senin bir fikrin mi var?"

Başımı salladım, "ilginç bir şey yalnızca. Senin planın ne?"

"Planım o sorunu karşılaştığım zaman çözmek."

Yine yola çıkınca Ray uyumak için arkaya geçti, Laura yanıma oturdu, ikimiz de gümüş rengi asfaltın altımızda kayıp gitmesini seyrediyorduk. Ön tablonun ışıkları otomobilin içine hafif bir aydınlık yayıyordu. Ray'e saygımızdan radyoyu kapamıştık ve çok az konuşuyorduk. Ray horlamaya başladı. Biri zaman zaman burnunu sıkıyormuş gibi susuyor, sonra birden patlayıveriyordu. Onun uyanmayacağını anlayınca alçak sesle konuşmaya başladık.

"Onunla hiç bir arada bulunmadın galiba" dedim.

Laura omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Annem beni haftada bir yazmaya zorlardı. Bizden daha talihsiz olanlara bakmaya vermişti kendini. Çevreme bakıp kimden söz ettiğini hatırlarım. Sonra evlendi ve Ray'i unuttu, önceleri suçluluk duyduysam da sonra ben de unuttum. Küçük çocuklar başka insanların ihtiyaçlarını tatmin etmekle ünlü değillerdir."

"Aslında bence çocuklar herkesi memnun etmeye çalışır" dedim. "Başka ne seçenekleri vardır ki? Bir başkasına bağlıysan onu mutlu etmek senin lehine olan bir şeydir."

"Tam bir nevrotik gibi konuştun şimdi. Anababan yaşıyor mu?"

"Hayır. Ben beş yaşımdayken bir trafik kazasında öldüler."

"Eh, onlardan birinin bir gün karşına çıktığını düşün. Bütün ömrünce bir baban olmasını istemişsin. Birden baban oluyor ve sen de ne yapacağını bilemiyorsun." Arka koltukta yatan Ray'e huzursuzca baktı. Adam eğer uyuyor taklidi yapıyorsa bunu iyi beceriyordu doğrusu. "Annenle aran iyi mi?" diye sordum.

"Gilbert'e kadar iyiydi. Gilbert'ten pek hoşlanmaz, herhalde kendisini önemsemediği için. Güneylı kadınlardandır o. Erkeklerin kendisine yaltaklanmalarını bekler."

"Ya üvey baban? O nasıl biri?"

"Gilbert'le can ciğer kuzu sarmasıdır. Gilbert'in beni dövmesinin benim kışkırtmalarım yüzünden olduğuna inanmaktan vazgeçmedi. Bunu onaylıyordu demiyorum ama hep madalyonun bir başka yanı olduğunu da düşünürdü. 'Sen öyle diyorsun, bakalım bir de Gilbert'i dinleyelim' diyen tiplerdendi yani. Acele bir karar vermeyip adil olmakla övünür. Yargıç falan gibi. Savcıyı ve savunmayı dinleyip kararını öyle verir. Önyargılı olmak istemediğini söyler. Aslında demek istediği benim anlattıklarımın bir tekine bile inanmadığıdır. Gilbert'in yaptığını ben hak etmişimdir. Bana kalırsa kendisi de arada bir iki tokat atmak ister ya."

"Ya annen? O Gilbert'in seni dövmesine karşı çıkmadı mı, yoksa bilmiyor muydu?"

"Annem Paul'un sözünden dışarı çıkmaz. Aralarında dile getirilmemiş bir anlaşma vardır sanki. İş karıştırmak istemez. Çatışmalardan ya da anlaşmazlıklardan hoşlanmaz. İsteddiği şey huzur ve sessizliktir. Birinin kendisine bakıyor olmasından o kadar memnundur ki durumunu sarsmak istemez. Paul ise evlenmekle anneme büyük bir iyilik yapmış gibi davranır. Tanıştıklarında annem yirmi dört yaşındaydı sanırım. Ben beş yaşında falandım. Eski kocası hapisteydi ve evini geçindirme imkânı yoktu. O güne kadar yalnızca bir kafeteryada çalışmıştı ve aldığı parayla geçinmiyordu. Yoksulluk yardım alıyordu ki onun için bundan daha büyük bir aşağılanma olamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. Çok utanıyordu. Ben gayri meşru falan değildim ama onun gözünde bundan berbat bir durum olamazdı. Bir daha o duruma düşmek istemiyor. Ayrıca Paul'la birlikte çalışması da gerekmiyor. Paul onun çalışmasını değil, evini idare edip kendisinin her kapisine boyun eğmesini istiyor. Fena bir anlaşma değil yani."

"Berbat bir şey."

Laura gülümsedi. "Kulağa öyle geliyor, değil mi? Her neyse, benim yetişme çağımda Paul otoriterdi. Evin hâkimiydi. Kendi çapına göre anneme iyi davranıyordu. Bana pek aldırış etmezdi ama doğrusunu söylemek gerekirse ben de başbelasıydım hani. Herhalde hâlâ da öyleyim ya." Başını arkaya yasladı. "Evlî misin?"

"Evlîydim." İki parmağını kaldırdım.

"İki kere mi evlendin? Ben de. Bir kere 'madde bağımlısı' biriyle."

"Kokain mi?"

"Kokain ve eroin. Eline ne geçerse. Öteki kocam ise ana kuzusuydu. Nasıl da zayıftı, Tanrım! O kadar güvensizlik duyması sınırlarıma dokunurdu. Elinden hiçbir şey gelmezdi. Ayrıca hep güven duyma ihtiyacıydı. Ben kimim ki ona kendisini güvende hissetmesini sağlayacaktım."

"Ya Gilbert?"

"İlk başlarda çok esaslıydı. Onun da sorunu kimseye güvenmemesi. İnsanlara açılmasını bilmez, isterse çok tatlı olabilir ama. Kimi zaman içtiğinde bebekler gibi ağlar. Kalbimi parçalar doğrusu."

"Ve de burnunu" dedim.

Greenville, Brashear, Saltillo ve Mt. Vernon'a geçtik. Laura başını cama dayayıp uyuklamaya başladı. Trafik seyrek, yol insanı ipnotize ediyordu. Ben iki kere dalıp irkilerek uyandım.

Uyanık kalmak için Texarkana hakkında bilgilerimi gözden geçirdim ve yalnızca iki şey bildiğimi farkettim. Arkansas. Texas eyalet sınırı Texarkana'nın ortasından geçtiği için kent nüfusunun yarısı Teksas'ta, yarısı Arkansas'ta yaşıyordu. Ve ikincisi de, kentte bir Federal Cezaevi vardı. Eh, zihin çalıştırma da bu kadar olurdu işte.

Kentin varoşlarına girince bacaklarımdaki gerginliği gidermek için arabayı, sabaha kadar açık bir benzin istasyonuna soktum. Ray hâlâ uyuduğu için Laura ile yer değiştirdik. Laura beş dolarlık benzin aldı. Saat on buçukta eyalet sınırını geçtik. Little Rock'a iki saatlik yolumuz kalmıştı. Koltukta iyice kaykıldım, ayaklarımı ön tabloya dayadım, ısınmak için kollarımla kendimi sardım. Ceketimin ıslaklığı burnumu nemli yün kokusuyla dolduruyordu. Ray'in horultusunun yanısıra motorun uğultusu üzerimde uyuşturucu bir etki yapmaya başlayınca gözlerim kapandı. Az sonra ayaklarımı indirip doğruldum. Yol tabelalarına bakılırsa US 30 otoyolundan çıkmış, US 40'ta kuzeye doğru gidiyorduk. "Little Rock'a ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Little Rock'u geçtik. Biscoe'ya yaklaşıyoruz."

"Little Rock'u geçtik mi? Sana orada ineneğimi söylemişim ya."

"Ne yapsaydım yani? Harita sendeydi ve mişıl mişıl uyuyordun. Havaalanının nerede olduğunu bilmiyordum."

"Beni neden uyandırmadın?"

"Bir kere uyandırmaya çalıştım. Seslendim ama duymadın."

"Yol tabelası yok muydu?"

"Ben görmedim. Üstelik bu saatte uçak da yoktur. Burası dağbaşı zaten." Ray'in hatırına alçak sesle konuşuyorduk. "Bir tel bulup iki saat uyuyalım. Son bir saat içinde en az iki kere yoldan çıkıyordum." Çevreme şöyle bakınca sık ormanlardan ve birkaç çiftlikten başka bir şey göremedim. "Seç bakalım" dedim. Laura kaygısızca, "Bir kasabaya yaklaşıyoruz" dedi.

Gerçekten de az sonra, boş oda olduğunu bildiren ışığı yanıp sönen, tek katlı bir motel çıktı önümüze. Laura arabayı mıcır döşeli otoparka sokup motoru durdurdu, dışarı çıktı. Sırtını arabaya dönüp elini kazağının altına soktu. Herhalde bir tomar para çıkarıyordu. Ray'i dürtükleyince derinliklerden yükselen bir dalgıç gibi kendine geldi.

"Laura durmak istedi" dedim. "İkimiz de çok yorulduk."

"Bana göre hava hoş." Doğrulup şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Hâlâ Teksas'ta mıyız?"

"Burası Arkansas. Little Rock arkamızda kaldı, Memphis'e yaklaşıyoruz."

"Bizden ayrılacağını sanıyordum."

"Ben de."

Ray esnedi, eliyle yüzünü ovuşturdu, yetersiz ışıkta gözlerini kırıştırmakla saate baktı.

"Saat kaç?"

"Biri geçiyor."

Laura'nın motel lobisinin kapısında durduğunu gördüm. İçerde ışıklar karartılmıştı. Kapı kilitli olmalıydı ki, birkaç kere vurduktan sonra ellerini gözlerine siper edip içeri baktı. Solunda mutsuz görünüşlü bir adam görüldü. Uzun konuşmalardan, el hareketlerinden ve bizim tarafa bakıldıktan sonra Laura içeri girdi, kayıt formunu doldurdu. Bana kalırsa gecenin bu saatinde içeri alınmamızın tek nedeni hamileliğiydi, bir avuç para da kendisine yardımcı olmuş olmalıydı. Birkaç dakika sonra elinde iki anahtarla arabaya döndü, anahtarları bana verip direksiyona geçti. "Ray'e ayrı oda tuttum. Ben o gürültüde uyuyamam."

Odalarımız sondaki iki taneydi. Ortalıkta Iowa plakalı bir tek araba olduğundan geçici bir süre Gilbert'ten kurtulmuş sayılırdık. Ray valizlerinden birini, Laura da çantasını aldı. Ben de ıslak eşyalarımı topladım. Belki de sabaha kadar asarsan kururlar da, giyilebilir bir duruma gelirlerdi.

Ray kapısı önünde durakladı. "Sabah saat kaçta?"

Laura, "Bence saat altıda yolda olmalıyız. Eğer gideceksek, oyalanmanın alemi yok. Uyandıgın zaman perdelerini aç, biz de öyle yaparız." Bana baktı. "Tamam mı?"

"Tamam" dedim.

Ray odasına girdi, ben de Laura'nın ardından bizimkine yürüdüm: İki yatak, küf kokulu soğuk bir mekân. Bej renginin bir kokusu olsaydı böyle kokardı işte. Bir gürültü çıkarmadan yataktan inmeyeceğin bir yer. Aksi takdirde mutlaka o sert kabuklu böceklerden birine basarsın. Benim gördüğüm bir tanesi, köşede sıkışmış, sanki dışarı çıkartılmak isteyen bir köpek gibi sabırla duvarları yokluyordu. İyice bir kontrolden geçirdikten sonra eşyalarımı dolaba astım.

Kahverengi vinil karo döşeli banyoda fiberglastan bir duş bölmesi, selofana sarılı iki bardak, kâğıda sarılı kartvizit boyunda iki sabun vardı. Diş fırçamı ve küçük diş macunumu çıkarıp büyük bir keyifle dişlerimi fırçaladım. Geceliğim olmadığından iç çamaşırlarımla uyuyacaktım. Laura banyoya girdi ve karnındaki para kemerini çıkarmadan kapıyı kapadı. Ben iki dakika sonra uykuya daldığımdan onun gacırdayan somyasına çıktığını duymadım bile.

Saat altıya çeyrek kala beni dürtüklediğinde ortalık hâlâ aydınlıktı. "Duşa önce girmek ister misin?" diye sordu.

Sen gir" dedim. Banyonun ışığı patlar gibi yandı, kapı kapanana kadar gözüme vurdu. Laura perdeleri açmış, park yerinden gelen ışıkla oda aydınlanmıştı. Yan odadan duş sesi geliyordu ki, bu da Ray'in kalkmış olması demekti. Cezaevinde herhalde hep bu saatlerde kalkardı. Şimdi tek başına yıkanacağı ve sabunu her düşürdüğünde cinsel tacize uğramayacağını bilmek kendisi için bir lüks olmalıydı. Dirseğimin üzerinde doğrulup sokağın karşısındaki oto tamircisine baktım. Servis bölümünün üstünde bir tek kırk mumluk ampul yanıyordu. Pazartesi sabahı olmuştu ve ben neredeydim? Kül tablasındaki kibrit kutusuna baktım. Tamam. Whiteley, Arkansas. Kasabanın dışında nüfusun 523 kişi olduğunu gösteren tabelayı hatırlamıştım. Herhalde abartılmış bir rakamdı. Birden evimi özleyerek anlatılmaz bir hüzne kapıldım. O çılgın gençlik günlerimde, herpes ve AIDS olmadığı günlerde, zaman zaman böyle odalarda uyanırdım. Banyo kapısının ardında öyle neşeyle ıslık çalanın kim olduğunu hatırlayamamamın dehşet verici bir yanı vardır. Ve çoğunlukla içim olduğunu öğrendiğimde de erkek arkadaşı zevkimi kuşkuyla sorgulamaktan kendimi alamazdım. Kendinden öğrenmekten kurtulmanın en kolay yolunun, ahlaklılığa dönüş olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Laura giyinmiş ve karnındaki torbasını yerine koymuş olarak dışarı çıkınca, ben de dişlerimi fırçaladım, duş yapıp o giderek küçülen sabun parçasıyla saçlarımı yıkadım. Blucinim, kurumuş olmasına rağmen hâlâ kül tablası ve sönmüş kamp ateşi koktuğu için yine Laura'nın elbisesini giydim. Yalnızca temiz olmak bile beni epey keyiflendirmişti. Dolapta asılı eşyalarımı alıp otomobile taşıdım.

Kuzeye doğru gitmemiz nedeniyle burada soğuk da artmıştı. Rüzgâr insanı bayağı üşütüyordu: Ray içi tüylü bir parka geçirmişti sırtına, otomobilden ikimize de birer kazak verdi. Kazağı, üstüne de ceketimi giydim.

Artık kollarımı oynatamayacak kadar sıkışmıştım ama hiç olmazsa üşümüyordum. Arka koltuğa gömüldüm, onları bekledim. Laura kazağı şal gibi omuzlarına atmıştı. Ray motel bürosunun yanındaki otomata bir avuç bozukluk para attı, otomobile yiyecek ve içeceklerle döndüler. Laura otoyola çıktıktan sonra markasını bilmediğim bir cola, fıstık, çikolata, fıstık ezmeli bisküvi ve beslenme değeri sıfır olan çeşitli peynirlerden oluşan kahvaltımızı ettik Laura ısıtıcıyı açınca içeri, çok geçmeden Ray'in sabunlu tıraş losyonu kokusuyla doldu. Yara bere içindeki yüzü ve alçılı parmakları dışında görünüşüne büyük özen göstermişti Sayısız beyaz tişörtü olmalıydı. Altmış yaşını geçmiş bir insan için bayağı formda denilebilirdi. Bu arada Laura ile ben her geçen saatle biraz daha pejmürdeleşiyorduk. Yakından baktığımda kızıl saçlarının boyama olduğunu görüyordum. Saçları uzadıkça altlarından gelenlerin beyaz sayısı epey fazlaydı. Erken beyazlamanın kalıtsal olup olmadığını merak ettim.

Güneş ufuktaki bulut dağlarının ardından yükselince gökyüzü bir anda kayısıdan tereyağı sarısına, ondan da açık maviye dönüşmüştü. Çevremizdeki arazi dümdüzdü. Haritaya bakınca eyaletin bu kısmının Mississippi taşma alanı olduğunu anladım. Bütün nehirler doğuya ve güneye akıp Mississippi ile birleşiyordu. Göller ve sıcak su kaynakları haritanın üzerinde yağmur damlalarını andırıyordu. Kuzeybatı köşesinde de Boston ve Ouachita Dağları vardı. Laura ayağını gaz pedalına sıkıca bastırarak, saatte altmış milden aşağı düşmüyordu.

Saat yedide Memphis'teydik. Ben Henry'yi aramak için paralı bir telefon bakınırken California'nın bizden iki saat geride olduğunu hatırladım. Henry erken kalkardı ama saat beş de biraz fazla erkendi doğrusu. Düşüncelerimi sezen Laura dikiz aynasından bana baktı. "Bir an önce evine dönmek istediğini biliyorum ama Louisville'e kadar bekleyemez misin?"

"Nashville'in ne kusuru var ki? Öğleden önce orada olabiliriz"

"Bizi yavaşlatacaksın. İnanmazsan haritaya bak. 40 nolu yola girip eyalet sınırını geçince 65'le devam edeceğiz, o Nashville havaalanı kentin öteki ucunda. Bir saat kaybedeceğiz"

İlgili bölüme katlanmış haritayı bana uzattı.

Mesafeleri kontrol ettim. "Bir saat kaybetmeyeceksin. En fazla yirmi dakika. Hem senin Louisville'e gitmek istemediğini sanıyordum, bu acele ne böyle şimdi?"

"Ben asla gitmek istemiyorum demedim. Ben orada oturuyorum, Gilbert'in gideceği yer orasıdır dedim. O gelmeden önce eşyalarımı evden almak istiyorum."

Ray, "Eşyalarını unut" dedi. "Yenilerini alırsın. Oradan uzak dur. Eve gidersen onunla karşılaşırın."

"Ondan önce gidersem karşılaşmam. O yüzden Kinsey'i havaalanına götürmek istemiyorum. Louisville'den de uçağa binebilir. Çok uzak değil nasıl olsa."

Öfkeden vücut ısımın yükseldiğini hissediyordum. "Oraya daha üç saat var."

"Durmayacağım" dedi.

"Seni başımıza kim geçirdi ki?"

"Ya sen?"

"Hanımlar, lütfen! Kesin artık! Sinirime dokunuyorsunuz. Gilbert'i düşünmemiz gerek." Ray kaygılı bir yüz ifadesiyle bana döndü. "Bir önerim var. Sen bir an önce evine dönmek istiyorsun ama birkaç saatlik gecikme hiç farketmez. Louisville'e kadar bizimle gel. Seni anneme götürürüz, orada hem güvende olursun hem de

annem çamaşırlarını makinede yıkarken duş alıp temizlenirsin." Laura'ya baktı. "Sen de gel. Annem seni gördüğüne sevinecektir. Babaannene gitmeyi kaç yıl oldu, ha?"

"Beş altı yıl" dedi Laura.

"Gördün mü? Seni çok özlemiştir. Sana esaslı bir yemek yapar sonra Kinsey'i havaalanına götürürüz. Hatta bilet parasını bile öderiz."

Laura gözlerini yoldan ayırdı. "Öder miyiz? Bu da nereden çıktı?"

"Haydi haydi, bunu bizim için yapıyor kızcağız. Chester ona beş para ödemeyecektir, parası da tükendi. Bize farkedecek ki? En azından bu kadarcık bir şey yapalım."

"Bakıyorum elinde olmayan parayla çok cömertsin" dedi Laura.

Ray'in gülümsemesi dondu. Arkada oturduğu yerden bile ani değişikliği görebiliyordum. Kızının karnını işaret ederek, "Yani oradaki parada benim hakkım yok mu diyorsun!" diye sordu.

"Hakkın var elbette. Öyle demek istemedim ama zaten o kadar masrafa giriyoruz."

"Eee?"

"En azından önce bana sorabilirdin. Benim de payım var parada. Bildiğim kadarıyla daha dün sekiz bin doların tümünü bana vermekten söz ediyordun."

"Sen reddetmiştin ama."

"Hayır, reddetmedim!"

"Reddettiğinde ben oradaydım" dedim.

"Şuna bizim işimize karışmamasını söyler misin? Bunun seninle bir ilgisi yok, Kinsey."

İçimden bir kahkahanın yükseldiğini hissediyordum "Şaka ediyorum. Çok eğleniyorum doğrusu. Ben üvey evladım. Bu da 'aile dinamiği' denilen şey, değil mi? Bunu okumuştun ama hiç yaşamamıştım. Kardeş rekabeti çok hoş oluyormuş.

"Sen aileden ne anlarsın?"

"Hiçbir şey. Ama şimdi şahit olduğum bu ağız dalaşına bayıldım doğrusu."

"Doğru mu?" dedi Ray. "Senin ailen yok mu?"

"Akrabalarım var ama hiçbiri yakınım değil. Lompoc'ta iki kuzen. Böyle her gün dırdır edilen, çirkin sözler söylenen aile ortamında hiç yaşamadım."

"Ben uzun yıllar ailesiz yaşadım, tek pişman olduğum da budur" dedi Ray. "Her neyse, bizimle Louisville'e kadar gelecek misin? Yemin ederim ki seni oradan evine göndereceğiz."

Biri bana güzellikle konuştu mu hiç dayanmam, hele bunun kadar güzel kokan bir fahri baba olursa. "Olur elbette" dedim. "Annen esaslı birine benziyor."

"Öyledir doğrusu."

"Onu görmeyeli ne kadar oldu?"

"On yedi yıl. Şartlı tahliyeyle çıkmıştım ama sonra buralara kadar gelemeden yakalandım. Annem de cezaevine hiç gelmedi."

Artık bir kere anlaştıktan sonra yola huzur içinde devam ettik. Nashville'e saat 10:35'te vardığımızda hepimiz de çok acıkmıştık. Laura, Briley Otoyolu'nun hemen çıkışında bir McDonald's gördü. Park yerine girer girmez elini Göbek Milli Bankası'na sokup para çekmeye hazırlandığını gördüm. Bir tek benim yüzümde dayak izi olmadığından lokantaya girip alışveriş yapmam kararı verildi. Diyetimizde bir değişiklik olması için çeşitli hamburgerler, Big Mac'lar, peynirli Quarter Pounder'ler aldım, iki büyük paket kızarmış patates ve her yirmi dakikada işetecek kadar çok cola. Ne kadar uygar olduğumuzu göstermek için yemeklerimizi park yerinde yedik ve yola çıkmadan önce tuvaletleri de ziyaret ettik. Laura otomobili kullanmakta ısrar edince Ray yanına geçti, ben de arka koltuğa uzanıp biraz kestirdim.

Uyandığımda Ray'le Laura alçak seslerle konuşuyorlardı. Onların öyle mırıl mırıl konuşmaları beni çocukluk günlerime götürdü: Annemle babam ön tarafta kopuk kopuk konuşuyorlar. Herhalde ilk kulak misafiri olmayı öyle öğrenmiştim, idi de gözlerimi kapayıp dinlemeye koyuldum.

"Sana babalık edemediğimi biliyorum" diyordu. "Ama bunu denemek isterim."

"Benim babam var. Paul bana baba oldu."

"Unut onu. Bokun tekidir. Ve bunu sen söyledin."

"Ne zaman?"

"Dün gece otomobilde Kinsey'le konuşurken. Seni gençliğin boyunca eleştirip durduğunu anlatıyordun."

"Çok doğru. Babam vardı yani. İki tanesine ne gerek şimdi?"

"Buna bir akrabalık ilişkisi de diyebilirsin. Senin yaşamının bir parçası olmak istiyorum."

"Neden?"

"Neden mi? Ne biçim soru bu? Tek evladımın sen benim. Aramızda kan bağı var."

"Kan bağıymış. Palavra."

"Kaç kişiyle kan bağı olduğunu söyleyebilirsin ki?"

"Neyse ki çok değil" dedi Laura buz gibi bir sesle.

"Neyse, nasıl istersen öyle olsun. Sana kendimi zorla kabul ettirecek değilim. İstediyini yapabilirsin."

"Alınmana gerek yok. Bu senin şahsını ilgilendiren bir şey değil. Ne yapayım ki, hayat böyle. Dürüst olalım. Erkeklerden bugüne kadar üzüntüden başka bir şey görmedim."

"Bu güvenin için teşekkür ederim."

Konuşma kesildi. Ben bir iki dakika bekledim, sonra sanki yeni uyanıyormuş gibi yüksek sesle esnedim. Arkada doğrulup yanımızdan hızla geçen manzaraya baktım. Güneş doğmuştu ama ışığı solgun gibiydi. Mat Kasım yeşiliyle kaplı alçak tepeleri görüyordum. Çimenler hâlâ yeşildi ama ağaçlar yapraklarını dökmüştü. Çıplak dallar göz alabildiğine gri bir sis oluşturuyordu sanki. Ray dikiz aynasından beni izliyordu.

"Hiç Kentucky'ye gelmiş miydin?"

"Hatırlamıyorum" dedim. "Burası at yetiştirilen yer değil, Kodaklar ve beyaz çitler göreceğimi sanıyordum."

"Orası Lexington'a yakın yerlerdir, buranın kuzeydoğularda. Günümüzde çitler de siyahtır. Eyaletin uzak doğusunda Harlan County'nin kömür yatakları vardır. Bulduğumuz batı Kentucky'de ise tütün yetiştirilir."

"Seyahat rehberi istediğini sanmıyorum, Ray" dedi Laura.

"İstiyorum" dedim. Babasına sık sık ters çıkıyordu ki, bu bende adamı koruma isteği uyandırıyor. O kötü kız evlat olacaksa, ben de iyisi olmaya kararlıydım, "Haritada gösterebiliriz."

Ray, Tennessee sınırının kuzeyinde Barren Nehir Gölü'yle Nolan Nehir Gölü arasındaki bölgeyi gösterdi.

"Bowling Green'i az önce geçtik, önümüzde Mammoth Mağarası Milli Parkı var. Zamanımız olsaydı gezerdik. Rehber ışıkları söndürünce o mağaraların karanlığını bir göreceksin. Zifiri karanlık ve ölüm sessizliği. On derece. Şimdiye kadar üç yüz mil boyunca geçitler bulmuşlar. En son 1932'de gitmiştim. Okul gezintisi. Çok etkilenmişim ama. Cezaevindeyken hep orasını düşünürdüm. Bir gün, bir daha gezeceğimi."

Laura garip garip bakıyordu babasına. "Onu mu düşünürdün? Kadın, viski ya da hızlı otomobilleri düşünmez miydin yani?"

"Tek istediğim o tavanda hiç sönmeyen lambalardan ve gürültüden uzaklaşmaktı. İçerde insanı çıldırtacak kadar gürültü vardır. Ve o koku. Mammoth Mağarası'nın bir de o yanı var. Yosun ve ıslak kaya kokar. Ter değil. Doğumdan önceki yaşam gibi..."

"Hemen California'ya döneceğim için pişman ettin beni" dedim.

Ray gülümsedi. "Şaka ediyorsun ama görse çok severdin."

Louisville'e öğleden az önce vardık. Havaalanını sonunda görünce özlemlerimle neredeyse inleyecektim. Shively denilen semte sapıp kent merkezini arkamızda bıraktık. Sağda yüksek beton binalar gördüm, çoğunun tepesi dümdüz olmuştu. Önümüzde Ohio Nehri, öte yanında da Indiana vardı.

Portland semtine giden çıkışa döndük sonra. Burası Ray Rawson'un çocukluğunun geçtiği yerd. Çevresine bakıp gülümsediğini gördüm. Arkasına dönüp elini koltuğun sırtına dayadı. "Şuradan Portland Kanalı'na gidilir. Nehir trafiğini düzenlemek için havuzlar yüz yıl önce yapılmıştır. Büyükbaban o inşaat işinde çalışmıştı. Zamanımız olursa seni oraya götürürüm."

Ben turist olmaktan çok uçak saatleriyle ilgileniyordum ama onun heyecanını da anlıyordum. Son kırk beş yılın büyük bir kısmını hapiste geçirdiği için kendini dünyadaki değişikliklere şaşkınlıkla bakan Rip van Winkle gibi hissediyor olmalıydı. Yaşadığı çevrenin zamanla değişmemiş olması için sevindirici bir şeydi. Sokaklar genişti, ağaçlarda henüz sonbaharın son yaprakları vardı. Dallardan çoğu çıplaktı ama yol boyunca sarı ve kırmızı yapraklar da seçiliyordu. Otoyoldan çıkınca girdiğimiz sokakta evlerin çoğunun ön tarafları dükkânlara dönüştürülmüştü: Çocuk yuvaları, bir kuaför, canlı balık yemi satılan bir oltacı. Birbirinin eşi olan bahçeler küçüktü ve aralarında kümes telinden çitler vardı. Kaldırım kenarlarında park etmiş otomobiller on on iki yaşlarındaydı. Daha yaşlı modeller araba yollarına sokulmuştu. On camlarında Satılık yaftaları vardı. Sokakta ağaçtan çok telefon direği vardı ve teller sokağın bir yanından diğer yanına, daha kurulmamış çadır girişleri gibi uzanıyordu. Bir ara sokaktan tren yolu ve kenara çekilmiş vagonlar görünüyordu.

Mahallenin 1940'lardan bu yana hiç değişmediğine iddiaya girebilirdim. Ne yeni bir inşaat vardı ne de eski binaların yıkılıp yenileştirildiğinin bir izi. Ağaç gövdeleri çok genişti v bir zamanlar dalların yalnızca gölgelediği pencerelerin verandaların manzarasını kesiyordu. Ağaç kökleri yer yer taşlarını kaldırmıştı. Kırk yıl boyunca hava koşulları önündeki asfaltı da yıpratmıştı. Orada burada bazı binaların yeni boyandığı anlaşılıyorsa da Ray'ın günlerinden bu yana fazla değişiklik olmadığını tahmin ediyordum.

Annesinin evinin önünde durduğumuzda içime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Bir korku filminde kötü bir şey olacağı zaman müziğin değişmesi gibi. Sanki bodrum kapısının ardındaki gölgeler arasında bir şeyler bekliyormuş gibi. Bu duyguyu doğuran şey herhalde ödünç giysilerin, kötü yiyeceğin ve huzursuz uykunun yarattığı depresyondur. Ama nedeni ne olursa olsun, California uçağına binene kadar daha uzun saatlerin geçeceğini hissediyordum.

Laura motoru kapayıp dışarı çıktı. Ray de inip şaşkın şaşkın evin cephesine baktı. Benim de onlara katılmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi mahpus gibi hissediyordum, üzerime çöken o geçici kapalı yerde kalma korkusu her tarafımı kaşındırıyordu.

16

Ray'ın annesinin evi tek ailelik evlerin sıralandığı bir sokakta, dar bir arsa üzerindeydi. Kirtil tuğladan iki katlı evin öne doğru tek katlı bir çıkıntısı vardı. İki dar ön pencere hırsızlara karşı demir parmaklıklarla korunma

altına alınmıştı. Üç beton basamakla evle bir hizada olan kapıya çıkılıyordu ve onun da üstüne dar bir ahşap çatı yerleştirilmişti. Evin sağ tarafında ikinci bir kapı görülüyordu. Hemen yandaki ev de bunun tıpatıp eşi olup tek farkı kapısının üstündeki çatısının olmaması ve böylece hava koşullarına açık olmasıydı.

Ray arkasında ördek yavruları gibi Laura'yla ben olduğum halde yan kapıya yöneldi. İki ev arasında hava çok serindi. bir an önce içeri girmek isteyerek olduğum yerde ayaklarımı yere vurdum, kollarımı göğsüme doladım. Ray camının üstünde hırsızlara karşı süslü bir demir çubuğu olan kapıyı tıklattı, Pencereden soldaki odadan dışarı parlak bir ışık dökülüyordu ama herhangi bir hareket yoktu. Ray omzu üzerinden, "Bunlara 'bir atımlık evler' derler" dedi. "Bir oda genişliğinde ve dört oda derinliğindedir. On kapıda durup bir el ateş ettin mi mermi öteki taraftan çıkar gider." İkinci katı gösterdi. "Bunun mutfak üstünde ikinci bir yatak odası olduğundan buna 'kambur' denir. Bunların ikisini de büyükbabam 1880'de kendisi yapmış."

"Öyle bir hali de var" dedi Laura.

Ray parmağını kızından yana salladı. "Sözlerine dikkat et. Babaannenin duygularını incitmeni istemiyorum." "Tamam. Sanki burada durup evine hakaret edecekmişiz gibi. Tanrı aşkına, Ray, o kadar da aklım var yani." "Neden bu kadar sinirleniyorsun? Sanki sürekli haksızlık uğruyormuşun gibi."

Evde bir ışık daha yanmıştı. Laura babasının azarlamasına hazırladığı aksi yanıtı yuttu. Perde yana açıldı ve yaşlı bir kadın bir an baktı. Takma dişlerini çıkarınca ağız içeri doğru göçmüştü. Kısa boylu ve şişmandı, yuvarlak bir yüzü vardı, beyaz saçları ensesinde toplanmıştı. Çelik çerçeveli kalın camlı gözlüğünden gözlerini kırıştıtarak bakıyordu. Camın ötesinden, "Ne istiyorsunuz?" diye seslendi.

Ray, "Anne, ben geldim, Ray" diye bağırdı.

Kadının duyduğuna anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra durumu anladı, elini ağızına götürdü, kilitleri tek tek açmaya koyuldu: Sürgü, kilit, zincir ve en sonunda da eski biçim bir demir anahtar. Kapı açılınca oğlunun kolları arasına atıldı. "Ray! Ray'im benim! Oğlum!"

Ray gülüyor, kadını kolları arasında sıkıyordu. Kadın şişmancaydı ama oğlunun yarısı kadardı. Üzerinde evde dikilmiş benzeyen bir entari vardı, onun üstüne de önlüğünü geçirmişti. Oğlunun kolları arasından sıyrılıp bakarken gözlüğü de burnunda çarpılmıştı. Bakışları Ray'in arkasında duran Laura'ya kaydı. Yüzleri seçemediği belliydi. "Bu da kim?" diye sordu.

"Benim, babaanne. Bu da Kinsey. Dallas'tan bizimle geldi.

"Nasılsın?"

"Aman Tanrım! Laura! Yavrum benim! Gözlerime inanamıyorum. Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Şu halime bakın hele. Geleceğinizi kimse söylemedi, yoksa sizi bu eski şeyler içinde karşılar mıydım." Laura karnındaki şişliği saklamak için yana dönerek babaannesini kucaklayıp öptü.

Ray'in annesi zaten bir şey farketmiş değildi. "Dur da sana bakayım." Elleriyile Laura'nın yüzünü tuttu. "Seni daha iyi görebilmek isterdim, yavrum ama büyükbabana benziyorsun sanırım. Tanrı senden razı olsun. Kaç yıl oldu görüşmeyeli?" Kadının gözlerinden yaşlar akıyordu, utanarak önlüğüyle yüzünü örttü. Sonra eliyle yelpazelenerek duygusallığını dağıtmaya çalıştı. "Bana da ne oluyor böyle? Girin içeri bakayım. Oğlum, geleceğinizi bildirmedeğin için seni asla bağışlamayacağım. Şu halime bak hele. Ev de berbat."

Önde Laura, sonra Ray, en arkadan da ben eve girdik. Kadın kapıları kilitlerken bekledik sonra. Kadının adım bilmiyordum. Sağda dar bir merdivenden ikinci kattaki yatak odasına çıkılıyordu ki, merdiven günün bu saatinde bile zifiri karanlıktı. Solda evde ışıkları yanan tek yer olan mutfak vardı. Mahallede evler birbirine çok yakın olduğu için odalara pek günüşiği girmiyordu. Porselen ve demir lavabonun üstündeki duvarda bir tek pencere vardı. Odanın ortasında birbirine uymayan dört iskemlesiyle büyük bir meşe masa ve üzerinde çıplak bir ampul. Ampul en az 250 mumluk olmalıydı ki, hem ışığıyla göz kamaştırıyordu hem de odanın sıcaklığını rahatça bir on derece yükseltmişti.

Yeşil emaye eski ocağın çevresinde siyah çizgileri ve dört gözü, bir de fırını vardı. Kapının solunda teneke kaplı, çekilebilir tezgâhlı bir Eastlake dolabı yer almıştı. Buna benzer bir mutfağı belki de dört yaşımdayken Lompoç'ta anneannemin evinde görmüştüm. Hayalimde raflardaki öteberiyi hâlâ canlandırabiliyordum: Cutrite balmumu kâğıdı kutusu, üzerinde şemsiyeli bir kız resmi ("Yağmurda bile Akar") olan silindirik şeklindeki lacivert Morton tuz kutusu, turuncu tenekede Sanka kahvesi, krema kutusu, Hershey's kakao tenekesi. Bayan Rawson'un mutfağı da, üzerinde ŞEKER! yazan mat renkli nane yeşili cam kavanoza kadar aynı şeylere sahipti. Hemen elaltında iri tuzluk ve biberlik hazır bekliyordu.

Ray'in annesi oğlunun itirazlarına rağmen iskemlelerin üstündeki gazeteleri kaldırmaya başlamıştı bile.

"Anne, bunu yapman gerekmez. Ver onları bana."

Kadın oğlunun eline vurdu. "Sen çekil bakayım. Bu benim işim. Geleceğini söyleseydin ortalığı bir güzel temizlerdim. Laura benim evişlerini bilmediğimi sanacak."

Ray kadından gazete yığını alıp duvar kenarına rastgele bir yere bıraktı. Laura birşeyler mırıldanarak arka odaya geçti, ben de yakınlarda, zamanı geldiğinde gidebileceğim bir tuvalet bulabileceğimi umuyordum.

Ray'le annesi ortalığı toplarlarken bir iskemle çekip çevremi gözden geçirmeye koyuldum.

Oturduğum yerden yemek odasını ve gömme tabak dolabını görebiliyordum. Oda mobilya, karton kutular ve atılmış öteberiyile doluydu. Bir kenarda konsol boyunda, yuvarlak çehreli eski bir ahşap Zenith radyo vardı. Yıpranmış kumaşın altından hoparlör yuvarlağı görülüyordu. Duvar kâğıdı kahverengi yaprak desenliydi.

Yemek odasının ötesindeki oda herhalde sokak kapısı ve iki dar penceresiyle salon oluyordu. Mutfak uzun zamandır ısıtılan kahve ile naftalin karışımı bir şey kokuyordu. Tesisattan gelen sesler büyük bir yükseklikten boşalan bir çavlanı andırıyordu. Laura bir süre sonra arka odadan çıktığında karnındaki para kesesini çıkarmıştı. Herhalde babaannesini farkına varırsa "durumunu" anlatmakta güllük çekeceğini düşünmüş olmalıydı.

Hâlâ ziyaretin beklenmediği konusunu diline dolamış olan yaşlı kadına kulak verdim. "Evde hiçbir şey yokken yemek hazırlamamı nasıl düşünebilirsin?"

"Bak sana söylüyorum işte" dedi Ray. "Sen istediklerini bir liste yap biz on dakikada gider alırız."

Kadın masanın ortasındaki kâğıtları karıştırarak, "Bir yerde bir listem olacaktı İki kapı aşağıdaki komşum Freida Green markete kendi gider haftada bir, beni de götürüyor. Hah, buldum işte. "

"Ne yazıyor, oku bakayım."

Ray listeyi alıp sahtecilik kokan bir sesle okumaya koyuldu.

"Domuz pırzolası, elmalı tart, tatlı patates, mısır ekmeği..."

Kadın elini uzatınca Ray kâğıdı çekti.

"Öyle şeyler yazmaz orada. Ver bakayım. Senin istediklerin bunlar mı?"

"Evet, anne." Ray kâğıdı verdi.

"Eh, bakalım. Tatlı patatesim var dışarda. Geçen yıl yaptığım fasulye ve domates konservesi de var. Az önce fıstık çörek yaptım. Eğer gider dondurma alırsan onunla yeriz. Ama gerçek dondurma istiyorum, buzlanmış süt değil." Hem konuşuyor hem de iri ve işlek bir yazıyla yazıyordu.

"Gayet iyi. Sen ne dersin, Kinsey?"

"Çok iyi."

"Ah, Kinsey, terbiyesizliğim için senden çok özür dilerim Seni tümüyle unuttum, yavrum. Sana bir şey ikram edebilir miyim? Bir yerlerde bir şişe meyve suyu olacaktı. Kilere bir bak ama ortalığın karışıklığını da mazur gör. Temizlemeye niyet etmişim ama henüz fırsat bulamadım."

"Aslında mümkünse bir telefon etmek istiyorum, bir de kâğıt kalem verebilirseniz çok sevinirim."

"Fransa'da Paris'e falan etmedikçe istediğin kadar edebilirsin. Ben sabit gelirliyim ve telefon masrafı da zaten ağır geliyor. Al sana bir kâğıt. Laura, telefonun yerini göstereyim. Yatağın yanında. Ben de işimi yapayım."

Ray, "Kinsey'e çamaşırlarını da makinede yıkayabileceğini söylemişim" dedi. "Deterjanın var mı?"

"Kilerde" diye kadın kapıyı gösterdi.

Kâğıtla kalemi alıp bir dolap kadar havasız olan yatak odasına girdim. Odaya ışık sol tarafta kapısı açık olan küçük banyodan geliyordu. Pencerelerdeki perdeler sıkı sıkıya örtülmüştü. Yayıları gevşemiş demir karyola üzerinde çökmüş bir şilte, üzerinde elişi örtüler vardı. Oda 1940'ların ev dekorasyon fuarlarından çıkmış gibiydi. Bütün yüzeyler ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Aslında evde hiçbir şey temiz değildi ki, bunun nedeni de herhalde kadının gözlerinin iyi görmemesiydi.

Eski model siyah, kadranlı telefon komodinin üstünde ampik bir lambanın yanında, iri harfli kitapların, ilaç kutusunun, parafın, losyon ve merhemlerin arasındaydı. Işığı yakıp santralden United ve American havayollarının numaralarını aldım. Önce United'i aradım ve beklemeye alındığımda da Ray'ın annesine hürmeten komodin çekmecesini karıştırmadım. Ancak gözlerimle, orada bir yerde olduğuna emin olduğum o para kemerini aramadım desem yalan olur.

Acente sonunda telefona çıkıp gerekli rezervasyonları yaptı. Louisville'den Chicago'ya 19:12'de kalkacak uçak Chicago saatiyle 19:22'de inecekti. Orada kısa bir süre bekledikten sonra 20:14'te kalkacak uçağa binecek ve California saatiyle 22:24'te Los Angeles'e varacaktım. Santa Teresa uçağı saat 23:00'te kalkıyor ve kırk beş dakika sonra da varıyordu. Bu sonuncusu biraz riskliydi ama acente geliş gidiş kapılarının birbirlerine çok yakın olduğuna yemin etti. Bagajım olmadığına göre bunun bir sorun olacağını sanmıyordu. Bilet parasını ödeyebilmem için uçağın kalkışından bir saat önce havaalanında olmamı tavsiye etti.

Adam beni yine beklemeye aldığı sırada Ray kapıdan içeri başını uzattı. Elindeki temiz bir havluyu yatağın üstüne atarak, "Bu sana" dedi. "Konuşman sona erince duşa girebilirsin. Kapıda bir bornoz var. Annem sen hazır olduğunda eşyalarını makineye atacağını söyledi."

Elimle almacı örttüm. "Teşekkür ederim, ya arabadaki eşyalarım?"

"Onları ben getirip anneme verdim."

Ray tam çıkacakken başını bir daha uzattı. "Az daha unuttuyordum. Annem marketin bulunduğu alışveriş merkezinde bir saatte işi bitiren bir kuru temizlemeci olduğunu söyledi. Ceketini verirsen alışverişe giderken bırakır, dönüşte alırız."

Ben Ray'e başımı sallarken acente de telefonda konfirmasyonları bildiriyordu. Almacı boynumla kulağım arasına sıkıştırarak ceplerimi boşaltıp ceketini verdim. Ben sözü tamamlarken o da elini sallayarak çıktı gitti. Banyoya yöneldim ve kısa bir araştırmadan sonra para kemerini çamaşır sepetinin içinde buldum. Çıkarıp inceleyince yapısına hayran kaldım doğrusu. Esnek plastikten bir çerçeve dışına kumaş kaplanmış, içine bandrollü para tomarları yerleştirilmişti. Kalın kordonlarla insanın karnı üstün bağlanıyordu. Paketleri şöyle bir elden geçirince beşlik, onluk, yirmilik ve ellilik banknotlar gördüm. Pek çoğu artık kullanılmıyordu. Bazı

paketler matbaadan yeni çıkmış gibiydi. Ciddi bir koleksiyoncunun büyük paralar vereceği banknotları Laura'nın öyle rastgele harcaması üzücü bir şeydi bence. Kızı bunları böyle har vurup harman savururken Ray'in bir şey söylememesi büyük aptallıktı. Kimbilir zulada daha kaç para vardı?

Para kemerini bulduğum yere bıraktım. Bu benim işim değildi. Altı saat sonra California'ya doğru yola çıkacaktım. Eğer bir yerde daha başka para varsa bu Ray'i ilgilendirirdi. Kapının arkasında asılı mavi kadife bornozu buldum. Üzerimdeki elbiseyle iç çamaşırlarımı çıkardım, bornozu giydim, kirlilerimi mutfağa götürdüm. Ray'le Laura gitmişlerdi. Ocağın üstünde lacivert noktalı beyaz bir emaye tava içinde tatlı patatesler kaynıyordu. Domates ve yeşil fasulye kutuları raftan indirilmiş, tezgâhın üstüne dizilmişti. Bir an iyi konserve edilmemiş yiyecek zehirlenmesi aklıma geldi. Ama onun da ölüm oranı yüzde altmış beşti. Üstelik Ray'in annesi konserve yapma becerisini geliştirmemiş olsaydı bu yaşa erişemezdi nasıl olsa.

Çamaşırılığın kapısı açıktı. Oda soğuğa karşı korunmamış olduğundan içeri buz gibi hava doluyordu. Ray'in annesi soğuğun farkında değilmiş gibi çalışmaktaydı. Sol tarafta duvarın önünde eski model bir çamaşır ve bir de kurutma makinesi vardı, ikisinin arasında uzay gemisinin burnunu andıran köhne bir elektrik süpürgesi duruyordu. "Bayan Rawson, ben duşa giriyorum. Bunları size verebilir miyim?" diye sordum.

"Ver bakalım. Ben de Laura'nın verdiklerini dolduruyordum. Bana Helen diyebilirsin istersen."

Kadının deterjan ölçü kabını dolup dolmadığını anlamak için parmağıyla yokladığını gördüm. "Yıllardır yasal olarak kör kabul ediliyorum ve gözlerim giderek daha beter oluyor. İnsanlar önüme öteberi yerleştirmedikleri sürece hâlâ dolaşabiliyorum. Ameliyat olacağım ama yardım için Ray'in çıkmasını bekliyordum. Her neyse, seni tutmayayım."

"Önemi yok" dedim. "Size yardım edebilir miyim?"

"Yok canım. Sen git duşunu yap. Eşyaların kuruyana kadar bornozla dolaşabilirsin. Bu eski makineler çabuktur. Arkadaşım Freida Green yeni bir tane aldı ve iki kat fazla su kullanıp üç misli daha uzun sürüyor. Bu iş bitince bir de mısır ekmeği yapacağım. Yemek yemesini seversin umarım."

"Hem de nasıl. Ben de çıkınca size yardım ederim."

Duş hem keyifliydi hem de can sıkıcı. Suyun basıncı çok düşüktü, çamaşır makinesinin su alışma bağı olarak su kâh sıcak akıyordu kâh soğuk. Yine de güzelce bir keselendim, saçlarımı kendimi taze ve temiz hissedene kadar köpürte köpürte yıkadım. Sonra kurulanıp Helen'in bornozunu giydim. O titizliğim pek de temiz olan yerlere çıplak ayakla basmamı önlediği için Reeboklarımı ayağıma geçirdim. Genelde görünüşüm konusunda pek titizlenmezsem de bir an önce kendi eşyalarımı giymeye can atıyordum.

Mutfağa dönmeden önce telefon kredi kartımı kullanarak Henry'yi aradım. Evde yoktu ama telesekreteri devreye girince bir mesaj bıraktım: "Merhaba, Henry. Ben Kinsey. Kentucky'de Louisville'deyim.

Havaalanına saat kaçta gideceğimi bilmiyorum ama daha iki saat bu numarada olacağım. Mümkünse beni orada karşılamamı istiyorum. Param bitti ve otomobilimi parktan çıkaramayacağım yoksa. Buradan biraz ödünç almaya çalışabilirim ama bu insanlara pek güvenilemeyeceğini anladım. Eğer çıkmadan senden bir haber alamazsam, seni bir daha Los Angeles'ten ararım." Kadranın ortasındaki numarayı okuduktan sonra telefonu kapattım. Saçlarımı tarayıp mutfağa gittim. Helen beni sofrayı hazırlamaya memur etti.

Ray ile Laura şeffaf bir plastik torba içinde ceketim kucak dolusu öteberiyi geldiler. Ceketimi yatak odası kapısının iç koluna astım. Laura da arkamdan gelip duş yapmak üzere banyoya girdi. Duvarın ötesinden kurutma makinesinin sesi geldiğine göre çamaşırlar yıkanmıştı. Kurur kurumaz hepsini alıp giyinecektim. Bu arada Helen elmaları ve soğanları küp şeklinde kesip tereyağıyla tavaya doldururken bana da tatlı patatesleri nasıl soyup ezeceğimi gösterdi. Duvara konmuş bir sinek gibi Ray ile annesinin konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. "Freida Green'in evine dört ay önce hırsız girdi. Demir parmaklıkları o zaman koydurttum. Bir mahalle toplantısı yaptık, iki polis gelip bir saldırı durumunda ne yapmamız gerektiğini anlattılar. Freida ile arkadaşı Minnie Paxton kendini savunma kurslarına gittiler. Çılgılık atmayı ve yan taraftan sert tekme atmayı öğrenmişler orada. Bütün iş, adamın dizkapağını kırıp yere devirmek. Freida evde deneme yaparken sırtüstü düştü. Kalça kemiğini çatlattı. Minnie onu o halde görünce gülmekten neredeyse donuna işeyecekti. Ama sonra zavallının ne kadar acı çektiğini farkettiler. Bir ay buz kesesi koymak zorunda kaldı."

"Ben senin birine tekme attığını duymak istemiyorum."

"Ne münasebet, benim o tarakta bezim yok. Benim gibi yaşlılar her zaman fiziki güce güvenemezler. Freida bile söyledi bunu. O yüzden kapılara o kadar kilit taktırdım. Yazlan hava almak için kapımı aralık bırakırdım ama artık o da bitti."

"Anne, aklıma gelmişken sorayım, bana gelmiş bir mektup falan var mı? California'daki arkadaşım buraya benim için bir mektup ya da paket göndermiş olabilir."

"Tabii. Sen söyleyince hatırladım şimdi, bir şey gelmişti de bir yere saklamıştım. Geleli epey oldu ama. Buralarda o yerde olacak. Şu çekmeceye bak hele."

Ray çekmeceyi açıp lamba kordonları, kalemler, şişe kapakları, gazete kuponları, tornavida, çekiç, pil gibi şeylerin arasına elini soktu. Çekmecenin arkasında bir tomar mektup vardı ama çoğu "Evsahibi'ne gönderilmişti. Ray Rawson adına bir zarf vardı. Ray damgaya baktı. "Tamam, işte bu" dedi. Zarfın içinden siyah beyaz bir mezarlık resmi çıkardı. Zarfın içindeki kağıtta şunlar yazıyordu:

Göklerin melekûtu anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde, bağlıyacağın her şey göklerde bağlanmış olur ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olur.

MATTA 16:19

Kayba uğradığın bu saatte seni düşünüyorum.

Kartın arkasına küçük bir pirinç anahtar yapıştırılmıştı. Ray anahtarı çıkardı, elinde şöyle bir çevirdikten sonra bana baktı. Tıpkı onun gibi ben de anahtarı dikkatle inceledim. Dört santim boyundaydı. Bir yanına master sözcüğü, öteki yanına M550 numarası kazınmıştı. Hatırlaması güç olmayacaktı. Numara benim doğumgünümün kısaltılmışıydı. "Bir asma kilit anahtarı olmalı" dedim.

"Ya sendeki anahtar?"

"Yatak odasında. Laura'nın işi bitince gider alırım."

Laura sonunda odadan çıktığında yemek neredeyse sofadaydı. Babaannesinin pek görememesine rağmen saçları ve makyajıyla epey uğraşmış gibiydi. Yemek tabaklara konulurken mutfak odasına gidip komodinun üstüne bıraktığım öteberimin arasından çakımı aldım, ceketimi temizleyicinin torbasından çıkartıp küçük bir makasla omzunun içine attığım teyeli söktüm. Açtığım delikten anahtarı çekip aldım. Bu epey ağırdı, en az on beş santim boyundaydı. Onun da Master marka olup olmadığını anlamak için ışığa tutup baktım. Gövdesinde Lawless yazıyordu ve başka bir işaret falan da yoktu. Master kilitlerini bilirdim ama Lawless'i duymuş değildim. Belki ya da çoktan iflas bayrağını çekmiş bir şirketti.

Mutfağa dönünce anahtarı Ray'e uzattım.

Laura yerine otururken, "O ne?" diye sordu.

"Emin değilim ama bununla ilgili sanırım" diyen Ray anahtarı masanın ortasına koydu. "Johnny bunu kasasının içinde saklıyordu. Chester bulmuş."

"Bunlar zuladaki parayla bağlantılı mı?"

"Umarım. Aksi halde hapi yuttuk demektir."

"Neden?"

"Çünkü elimizdeki tek ipucu bu. Ama belki sen kırk yıl önce saklanmış bir paranın nerede aranması gerektiğini biliyorsundur."

"Ben nereden başlayacağımı bile bilemem" dedi Laura.

"Ben de. Kinsey'in yardım edeceğini umuyordum ama zamanımız azalıyor sanırım." Ray annesine döndü.

"Dua etmemi ister misin, anne?"

Neden suçluluk hissediyordum ki? Ben bir şey yapmış değildim ya.

Yemek eski zamanların güneşli damağının kanıtıydı. Günlerdir ilk kez katkı maddeleri ve koruyucularla doldurulmamış bir lokma giriyordu ağızma. Şeker, sodyum ve eksikliği varsa da, yiyecek konusunda pek titiz değilimdir. Bütün dikkatimi yemeğe verdiğimden Ray'in sesi birden yükselene kadar konuşulanlarla pek ilgilenmiyordum. Çatalını elinden bırakmış, dehşet ve çaresizlik içinde kızına bakıyordu.

"Ne yaptın?"

"Bunun ne zararı var?"

"Onunla ne zaman konuştun?"

Laura'nın yüzünün kızardığını gördüm. "Buraya ilk geldiğimizde yan odaya geçtiğimi gördün. Ne yapıyorum sandın? Telefon ediyordum elbette."

"Tanrım! Ona telefon ettin, ha?"

"Annem o benim. Tabii ki telefon edecektim. Gilbert aradığı takdirde kaygılanmasını istemiyordum. Bundan ne çıkar?"

"Gilbert gelirse ona senin nerede olduğunu söyleyecektir."

"Söylemez"

"Elbette söyleyecek. Gilbert onu kandıramaz mı sanıyorsun? Bırak kandırmayı, dayaktan gebertir be! Elbette söyleyecek. Ben söyledim ya. Parmaklarımı kırmaya başlayınca. Bari anneni uyardın mı?"

"Hangi konuda?"

"Aman tanrım!" Ray elini yüzünden geçirdi.

"Bak Ray, bana aptalmışım gibi davranamazsın."

"Hâlâ anlamadın, değil mi? Herif beni öldürecek diyorum sana. Seni de öldürecek. Kinsey'i de. Babaanneni de, önüne çıkan herkesi de. O parayı istiyor. Onun gözünde sen paraya erişebilme aracından başka bir şey değilsin."

"Bizi nasıl bulacak ki?"

"Buradan gitmeliyiz." Ray ayağa kalkıp peçetesini atarken bana baktı. Gilbert'in olduğumuz yeri öğrendikten bir saat sonra karşımızda olacağını ben de onun kadar biliyordum.

İskemlemi geri iterek, "Seninle beraberim" dedim.

Laura dehşet içinde kalmıştı. "Daha yemeğimizi bile bitirmedik. Sizin neyiniz var böyle?"

Ray bana döndü. "Elbiselerini giy. Anne sen de sırtına bir manto al. Ocağı kapa. Burası olduğu gibi kalsın. Daha sonra gerekeni yaparız."

Adamın paniği bulaşıcıydı. Helen çevresine bakınırken sesi titriyordu. "Neler oluyor, oğlum? Hiçbir şey anlamadım. Neden gidecekmışiz ki? Daha dondurmamızı yemedik."

"Sen dediğimi yap ve acele et." Ray annesini iskemlesinden kaldırdı. Gazocağını ve fırını söndürdü. Ben kaçmak için giyinmiş değildim. Üzerimde yalnızca Helen'in kadife bornozu ve Reebok'larım vardı. Hemen kurutma makinesinin yanına koştum. Laura şiddetle itiraz ediyordu ama onun da bizler kadar hızlı davrandığını görüyordum. Kurutma makinesini açtım, sıcak giysilerimi alıp yatak odasına koştum. Ayakkabılarımı çıkardım, çorabımı, külotumu giydim, sutyenimi taktım, balıkçıyaka kazağımı ve blucinimi üstüme geçirdim, ayaklarımı Reebok'lara sokup arkalarına bastım. İşte yine Giyinme Olimpiyatlarında altına erişmek üzereydim. Ceketimi giyip ceplerimi doldurmaya başladım: Para, kredi kartları ev anahtarları, doğum kontrol hapları, maymuncuk. Laura mutfakta bir çığlık attı, ardından yere düşüp kırılan bir tabak sesi geldi. Son kalan öteberimi ceplerime doldurarak mutfağa geçtim.

Odada kırırtı yoktu. Helen, Ray ve Laura donmuş gibi duruyorlardı. Patates püresi kâsesi, kırık porselen ve püre yığını halinde yerdeydi. Ama bunun bu anda önemi yoktu, çünkü Gilbert yemek odasının kapısında durmaktaydı ve elindeki tabanca bana çevriliydi.

17

Stetson artık Gilbert'in başında değildi. Saçları dağınıktı ve alnında henüz şapkanın bıraktığı iz seçiliyordu. Açık mavi blucin ceketinin içi koyun postu astarlıydı ve kumaşta yer yer koyu kuruyup katılaşmış lekeler vardı. "Marla selam söyledi. O da benimle gelecekti ama kendini pek iyi hissetmiyordu."

Annesinden söz edilince Laura ağlamaya başladı. Ses çıkarmıyordu ama yüzü pençe pençe kızarmış, gözleri dolmuştu. Bir iskemleye çöktü.

"Hey, ayağa kalk ve ellerini havaya kaldır."

Elindeki tabanca, itaati zorunlu kılıyordu. Herhalde ben bir itirazda bulunacak değildim. Laura ağır ağır adama bakmadan kalktı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Yaptığı her kötü seçim gibi bu işi de başımıza getiren oydu. Bir risk almıştı ve şimdi bunu hep birden ödeyecektik. Odadaki herkesi büyük bir netlikle görüyordum: Ray ceketini sırtına geçirmiş, anahtarları elindeydi; annesine de mantosunu giydirebilmişti. Karlı bir günde sıkı sıkı sarınmış bir çocuğu andıran kadın, elleri havada, masanın yanındaydı. Beş dakika sonra hepimiz gitmiş olacaktık. Gilbert bir süredir dışarda bizi dinliyor olmalıydı ki, tabii artık bunun hiç önemi yoktu. Hepimizin ellerimizin havada olması sahneye komik bir hava veriyordu. Sanki bir ayinin ortasında, ellerimiz göğe dönükken yakalanmışız gibi. Bir kovboy filmi olsaydı biri Gilbert'in üzerine atlayıp tabancayı almaya çalışırdı. Ama burada böyle bir şey söz konusu değildi. Niyetini anlamaya çalışarak dikkatle yüzüne bakıyordum. Helen'in bakışları herhangi bir yerde duraklamadan odada dolaşıyor, kırırtısız kara gölgeleriyle bu gri sisi delmeye çalışıyordu. Şaşırılmış ya da huzursuz olacağını sanırdım ama belki de soru sormamanın daha iyi olacağını hissederek sessiz kalmayı yeğlemişti. Ama bir köpeğin, köpek kuaförünün masasının üstünde yaptığı gibi neredeyse gözle görülmeyecek kadar hafif bir biçimde titremekteydi.

Hava hâlâ domuz pirzolası ve sütlü sos kokuyordu. Yemeklerin kalıntıları hâlâ tabaklardaydı, tencereler kirli lavabosu içinde yığılıydı. Belki de birkaç gün sonra Freda Green gelip ortalığı toplardı... cinayet yeri şeritleri kaldırıldıktan ve kapılardaki mühürler söküldükten sonra.

Gilbert sol elini cebine sokup bir rulo bant çıkardı. "Bakın ne yapacağız" dedi. "Ray, sen şu iskemleye otur bakayım. Laura seni bununla saracak. Hey hey, kendine gel yavrum Lanet olsun. Kes şu ağlamayı. Henüz bir şey olmadı. Her şey, kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Kimsenin üstüme atlamasını istemiyorum. Tabanca yanlışlıkla patlarsa biri yaralanabilir. Babaannen, alnında bir delikten beyni boşalırken hoş bir görüntü oluşturmaz sonra. Ya da göğsünde kocaman bir delikle Ray. Haydi, yardım et bakayım."

Gümüş rengi yapışkan bant rulosunu Laura'ya attı. Kadın donmuş gibiydi. "Gilbert, yalvarırım sana..." "Bağla şunu dedim sana!"

Adamın ani bağırmasıyla irkildim. Laura gözünü bile kırpmamıştı ama şimdi harekete geçmiş, Ray'e doğru yürüyordu. Ray havaya kalkmış olan ellerini indirmeden Gilbert'in gösterdiği iskemleye oturdu. Laura öyle ağlıyordu ki, ne yaptığını görebildiğini sanmıyorum. Makyajı gözyaşlarıyla akınca eski bere izleri ortaya çıkmış, kızıl saçları dağılmıştı.

Gilbert, Ray'e baktı. "Bir güçlük çıkarırsan onu öldürürüm."

"Bir şey yapma sakın" dedi Ray. "Sakin ol. Dediklerini yapacağım."

Gilbert bana baktı. "Sen anahtarları ver bakalım."

Masanın üstünde duran anahtarlara uzandım. Onları elbette çaldırmaktan nefret ediyordum ama yapacak başka bir şey de göremiyordum. İkisini de Gilbert'in sol avcuna bıraktım. Şöyle bir baktıktan sonra anahtarları ceketinin cebine indirdi.

Ray, "Bak Gilbert" dedi. "Bu eski bir hesaptır. Bu insanlarla hiçbir ilgisi yok. Bana istediğini yap ama onları bu işe karıştıрма."

"Canımın istediğini yapabileceğimi biliyorum. Zaten bunu yapıyorum da. Moruk kadınla buna aldırıldığım yok." Eliyle beni gösterdi. "Ama onunla görülecek bir hesabım var. Benden kaçtı." Laura'ya bakıp kaşlarını çatı.

"O bandı sıkıca sar dedim sana."

"Gilbert, yapma bunu. Lütfen."

"Dırdırı kes, tamam mı? Ben hiçbir şey yapıyor değilim. Ne yapıyorum ki? Burada durmuş babanla konuşuyorum. Haydi, şimdi sana dediğimi yap. Ray'in olmadık bir işe kalkışmasını istemem."

"Biz çekip gitsek olmaz mı? Yalnızca ikimiz."

"Bak, hâlâ başlamadın." Gilbert tahammülünün sınırına gelmiş gibi konuşuyordu ki, bu hiç de iyiye yorulmayacak bir şeydi.

Ray'in Laura'ya dönük yüzünde yumuşacık bir ifade vardı. "Tamam, yavrum" dedi. "Onun dediğini yap. Hepimizin sakın olmasında sayısız yarar var."

Gilbert gülümsedi. "Aynı şeyi düşünüyoruz. Sakin olun hele. Ayak bileklerinden iskemlenin ayaklarına bağlayacaksınız. Ellerini de arkadan sıkıca sar. Sonradan kontrol edeceğim, onun için sakın beni kandırmaya kalkışma. İnsanların beni kandırmaya kalkışmalarından nefret ederim. Nasıl olduğumu bilirsin. Burnunu sil ve sızlanmayı bırak haydi."

Laura cebinden bir mendil çıkartıp adamın dediğini yaptı. Sonra yapışkan bandı çekerek Ray'in ayak bileğinde doladı.

Önce pantolon paçasını katlamış, sonra bandı birkaç kez dolamıştı.

"Sıkı olsun. Eğer sıkı sıkı sarmazsan onu bacağını vurmak zorunda kalacağım."

"Yapıyorum işte!" Gilbert'e bakan Laura'nın gözlerinde bir an için korku yerine öfke vardı.

Kadını kendisine aksilenmeye zorlaması Gilbert'in hoşuna gitmişti. Gülümseyerek, "O bakış ne öyle?" dedi.

"Farley nerede?" diye sordu Laura.

"Farley mi? Onu California'da bıraktım. Beş para etmez bir bok çuvalıymış. Yok ağlamalar, donuna etmeler falan. Nefret ederim böyle şeylerden. Kısacası: Herif seni ele verdi. Gerçek bu işte. Canını kurtarmak için bana her şeyi anlattı. İğrenç bir şey." Gilbert, Ray'in oturduğu iskemleye yaklaştı. Bakışlarını bizden ayırmadan çömelip bandı kontrol etti. Kadının işinden memnun olmuşçasına doğruldu. "Onu bitirince bunu bağla" diyerek beni gösterdi.

Laura bir parça bant daha kopartıp Ray'in sol ayağını da iskemlenin ayağına bağladı. "Ona ne yaptın?" diye sordu.

Gilbert ayağa kalkıp iki adım geriledi. "Ne mi yaptım! Burada benim ne yaptığımdan söz ediyor değiliz. Ben bir şey yapmadım. Bir şey yapan sensin. Bana ihanet ettin, yavrum. Seni kaç kere uyarıştım. Hiç öğrenmeyeceksin, değil mi?"

"Farley öldü mü?"

"Evet" dedi Gilbert ciddi bir sesle. "Ve bunu sana söyleyenin ben olduğuma da gerçekten üzgünüm."

"O senin yeğeniydi. Kendi kanındandı."

"Bunun kanla ne ilgisi var? Kanbağının hiçbir önemi yoktur. Burada sadakatten sözediyoruz. Bu basit kavramı anlayabilmen o kadar güç mü? Bak, sana bir şey söylemek istiyorum. Beni suçlayamazsın. Eğer biri zarar görecektse bunun suçlusu sensin, ben değilim. Sana kaç kere söyledim dediğimi yapacaksın diye. Eğer bana itaat etmezsen ben sorumlu olamam."

"Ben senin söylediğini yapıyorum. Ne yapmıyormuşum ki?"

"Ben ondan söz etmiyorum. Ben paradan söz ediyorum. Hem de Rio'dan. Gördün mü? Konuştuğumuz gibi doğruca Rio'ya gitmedin. Ve bak bunun sonucunda neler oldu. Farley... neyse, onun hakkında yeteri kadar konuştuk, boş ver..."

Benim gibi elleri havada duran Helen, "Delikanlı, bu mantoyu çıkartıp oturabilir miyim?" dedi.

Sözünün kesilmesine kızan Gilbert'in kaşları çatıldı. Konuşmaktan, kendini adil bir insan olarak göstermekten, kabahatin başkasında olduğunu açıklamaktan zevk aldığı belliydi. Helen ona bakmıyordu. Bakışları adamın soluna yönelmişti ve kapı pervazını Gilbert sandığı belliydi. Gilbert onun bu yanlılığından hoşlanmış gibiydi. "Bu tarafa bak, bebeğim" dedi. "Senin gözün pek iyi görmüyor galiba. Beni askılık sanmış olmalısın."

"Gayet iyi görüyorum" dedi Helen. "Ama ayaklarım ağrıyor. Ben seksen beş yaşındayım."

"Sahi mi? Kolların da mı yoruldu?"

Helen cevap vermedi. Ben bir plan kurmaya çalışırken odada bir silah aranıyordum. Diğerlerini daha fazla tehlikeye atmak istemiyordum. Adamın niyeti gayet açıktı. Herbirimizi tek tek bağlayıp ağızımızı tıkayacak ve sonra da öldürecekti. Elimizden ne gelirdi ki? Ben ona Laura'dan daha yakındım ama üstüne atlamaya kalkıştığım takdirde birden çılgına dönüp ateşe başlayabilirdi. Acele birşeyler yapmam gerekiyordu ama bir delilik yapmak da istemiyordum... kahramanlık taslamaya çalışmak bizleri şimdikinden daha kötü bir duruma sokabilirdi.

"Oturacağım" dedi Helen. "İstersen vurabilirsin."

Gilbert tabancayı salladı. "Sağındaki iskemleye otur. Ellerini indirebilirsin ama masanın üstündekilere dokunma"

Helen "Teşekkür ederim" dedi. Masaya dayanarak oturdu. Mantosunu çıkardı. Kucağına yerleştirmeden önce kan dolaşımını sağlamak için parmaklarını oynattığını gördüm.

Gilbert babasının ellerini bağlayan Laura'yı izlemek için yana kaydı. Ray'in kolları arkasındaydı. Bileklerini iskemlenin arkasında birleştirebilmek için hafifçe öne eğilip omuzlarını içine çekmişti.

Gilbert, Ray'in bu rahatsızlığından pek hoşlanmışsa benziyordu. "Para kemeri nerede?" diye sordu Laura'ya. "Yan odada."

"O işi bitirince git getir de ne aldığımızı bir görelim."

"Onu da bağla demiştin."

"Önce kemeri al, sonra kadını bağla, beyinsiz!"

"Yalnızca sekiz bin dolar var. Sen bir milyon demiştin." Laura elindeki ruloyu yere bırakıp yan odaya geçti. Ben olsam o ses tonuyla konuşmazdım. Gilbert paranın miktarını duyunca şaşırmadığı için Farley'in onu da söylemiş olduğunu tahmin ettim.

Gilbert kadın dönünce kemeri alıp arkasındaki mutfak bankosunun üstüne koydu. Para tomarlarına baktı. Sonra Ray'e döndü. "Paranın geri kalanı nerede? Mücevherler ve sikke koleksiyonları nerede?"

"Bilmiyorum. Bunun dışında bir şey kalıp kalmadığını da bilemem."

Ray'in sabrı tükenmek üzereydi, gözlerini kapadı. "Ray, ben oradaydım, hatırladın mı? O kadar para ve mücevheri taşımanıza yardım ettim. Elmaslar ve sikkeler nerede? Orada en az iki milyon dolarlık bir servet vardı ve Johnny yakalandığında üzerinde değildi."

"Tartışmak istemiyorum ama sen o zaman on yedi yaşındayın. Hiçbirimiz değil iki, bir milyon doları bile bir arada görmemiştik. Ve saymaya vakit bulamadığımız için ne kadar olduğu hakkında da bir fikrimiz yoktu" dedi Ray.

"Bundan çok olduğu kesindi ama. Yedi sekiz büyük torba. O paralar havaya uçup gitmedi ya. Namussuz herif bir yere saklamış. olmalı. Sana nereye sakladığını soruyorum."

"Benim senden fazla bir bildiğim yok. O yüzden buradayım zaten. Acaba bulabilir miyim diye."

"Sana söylemedi mi?"

"Yemin ederim ki söylemedi. Kendine güveneceğini biliyordu ama benden o kadar emin değildi."

Ben Ray'e bakarak araya girdim. "Harcamadığını nereden biliyorsun peki?"

"Harcamış olabilir. Anneme para gönderdiğini biliyorum. Anlaşmamız öyleydi."

"Ne? Ne yaptı dedin?" Gilbert Helen'e döndü. "Doğru mu bu?"

"Evet. 1944'ten beri her ay beş yüz dolar geldi. Ama hatırladığım kadarıyla geçen Temmuz ya da Ağustos'ta kesildi."

"1944'ten beri mi? İnanmıyorum. Kaç para dedin? Ayda beş yüz dolar mı? Saçma!" dedi Gilbert.

"İki yüz kırk altı bin dolar" dedi Ray. "Ben Ashland Cezaevi'nde lise matematiği okudum. Orayı sen de bir denemelisin, Gilbert. Temel bilgiler ediniyorsun. Dilbilgisi falan..."

Gilbert'in akli Johnny'nin yaptıklarına takılmıştı. "Benimle dalga geçme. Johnny Lee, bu cadıya benim paramdan iki yüz kırk altı bin dolar mı verdi? İnanmıyorum."

"Eğer görmek istersen hesabını tuttum" dedi Helen. Titreyen parmağını Ray'e gelen mektupları koyduğu çekmece yönünde uzattı. "Şu çekmeceye kırmızı kaplı küçük defterde."

Gilbert çekmeceyi çekip içindekileri sabırsızlıkla sağa sola dağıttı. Sonra da çekmeceyi çıkarttığı gibi yere boşalttı. Eğilip, kırmızı kaplı defteri aldı, tabanca hâlâ sağ elinde olduğu için sol eliyle karıştırdı. Ben olduğum yerden sıra sıra rakamların sayfalar boyunca devam ettiğini görüyordum. "Namussuz herif!" diye söylendi Gilbert. "Bunu nasıl yapabildi?" Masaya doğru fırlattığı defter domateslerin arasına düştü.

Keyiflenme sırası Ray'e gelmişti. Gülümsemeyecek kadar akıllıydı ama ses tonundan memnuniyeti anlaşılıyordu. "Adam beş yüz dolar da kendisi alıyordu" dedi. "Kırk bir yılda o da dört yüz doksan iki bin dolar" eder. "Sen hesap et, eğer yarım milyon kaldırırsak geriye sekiz bin dolar falan kalır zaten."

Gilbert Ray'in yanına gidip tabancanın namlusunu gırtlığına dayadı. "Lanet olsun! Daha fazla olduğunu biliyorum ve hepsini istiyorum. Eğer parayı vermezsen kafanı uçururum!"

"Beni öldürmek sana hiçbir şey sağlamaz. Beni öldürürsen hiç şansın yok demektir." Ray gözünü bile kırpmamıştı. "Eğer geriye bir şey kalmışsa belki de ben bulabilirim. Johnny'nin kafasının nasıl çalıştığını ben bilirim. Sen onun işlerini nasıl yürüttüğü konusunda hiçbir şey bilmezsin."

"Dolabın altındaki zula yerini ben buldum, değil mi?"

"Sana onu ben söylemeseydim hiçbir şey bulamazdın."

Gilbert asık bir yüzle tabancayı çekti. Hareketleri telaşlıydı. "Tamam. Laura'yı alıyorum. Yarına kadar senden bir şey çıkmazsa ölecektir."

"Hey, mantıklı ol. Zamana ihtiyacım var."

"Yarın."

"Elimden geleni yapacağım ama söz veremem."

"Ben verebilirim. Ya o parayı bulursun ya da kızın ölür."

"Seni nasıl bulacağım peki?"

"Onu sen dert etme. Ben seni bulurum."

Helen buruşuk elini diğeriyle ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

"Senin neyin var?"

"Romatizmam. Çok ağrıyor."

"Seni iyileştirmemi ister misin? Bununla bir anda iyi ederim seni." Gilbert tabancasını salladı. Sonra Ray'e döndü, Helen adamın dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Ne var?"

"Şimdi de çok oturdum. Yaşlılığın bir belası da bu, bir şeyi on dakikadan fazla yapamazsın. Biraz ayağa kalkabilir miyim?"

"Lanet olsun, moruk. Otur kalk otur kalk, başka bir şey bilmez misin sen?"

Helen adamın o katil öfkesini sadece aksilik olarak sanmış olacak ki, güldü. İçimden bir çaresizlik kabarcığının yükselmekte olduğunu duyuyordum. Kadın belki bunaktı da. Gilbert onu bir an bile duraksamadan öldürebilirdi ama kadın bunu anlıyor görünmüyordu. Adamın tehditleri bir kulağından girip Ötekenden çıkmaktaydı. Belki de böylesi daha iyiydi. O yaşta kim bu derece büyük bir korkuya tahammül edebilirdi ki? Sadece heyecan bile bir kalp krizine yol açabilirdi. Hatta bende bile.

Gilbert tabancasını kadına yöneltti. "Ayağa kalkabilirsin, ama bir münasebetsizlik yapayım deme. Dışarı fırlayıp yardım aramanı istemiyorum.

Kadın elini salladı. "Benim koşma günlerim çoktan geçmişte kaldı. Ayrıca kaygılanman gereken ben değilim, arkadaşım Freida Green'dir."

Kadın sonunda adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak kadını ciddiyetle dinlemiş gibi bir tavır aldığı görüldü. "Ya! Bu Freida neymiş böyle? Felaket biri mi?"

"Evet. Aslında ben de öyleyim ya. Merhum kocam bana Tekerlekli Cehennem derdi."

"Freida kim peki? Habersizce buraya gelebilecek biri mi?"

"Freida komşum. İki kapı aşağıda arkadaşı Minnie Paxton'da oturur ama şu anda kent dışındalar. Bugüne kadar kimse bir şey demedi ama birbirlerine âşıklar sanırım. Her neyse, dört kadar önce buralarda epey hırsızlık oldu. İki polis gelip de kendimizi savunmamızı öğrettiler. Minnie yanlamasına tekme atmayı öğrendi ama Freida yapmaya kalkışınca yere yuvarlandı."

Ray bana baktı ama ne demek istediğini çıkaramadım Herhalde ikisinin arasındaki konuşmanın sıradanlığı karşısında umutsuzluğunu belirtmeye çalışıyordu.

Gilbert güldü. "Bunu görmek isterdim işte. Bu moruk kaç yaşında?"

"Dur bakayım. Freida otuz bir sanırım. Minnie iki yaş daha küçüktür ve daha formdadır. Freida kalça kemiğini çatlattı. Çok kızdı ama. Suçlularla baş etmek için herhalde dizkapaklarını kırmaktan daha iyi bir yol olduğunu söyleyip durdu."

Gilbert başını salladı. "Bilemem. Diz kapağının parçalanması fena can acıtır."

"Öyle ama önce vuracak kadar yakınında olmak gerek" dedi Helen. "Bu da her zaman olabilecek bir şey değil. Sonra benim dengem de bozuktur."

"Anlattığın kadarıyla Freida'nın dengesi de seninkinden farklı değilmiş. Eee, Freida ne tavsiye ediyor peki?"

"Masanın altına bir raf yapmamızı ve orada dolu bir tüfek buldurmamızı söyledi. Böyle işte." Helen ayağa kalkarken hafifçe yana döndü. Masadan bir adım uzaklaşarak altından altmış santim namlulu bir çifte çıkarttı. Tüfeğin kabzasını koluyla vücudunun yan tarafı arasına sıkıştırdı. Bir saniye önce o kadar zararsız ve kafadan kontak olarak gördüğümüz birinin elinde o koca tüfeği görünce hepimizin dili tutulmuştu. Ancak ne yazık ki etkisi kadının yaşı nedeniyle beklenildiği kadar olmamıştı. Gözlerinin bozukluğu yüzünden Gilbert'e değil pencereye nişan almıştı ki, Gilbert bunu farketmekte gecikmedi.

"Oha!" dedi. "O tüfeği ortadan kaldırırsan iyi edersin,

"Ben senin canını cehenneme göndermeden sen elindekini kaldırırsan daha iyi olur." Kadın sırtını duvara dayadı. Kollarının üst tarafındaki sarkık etler sallanıyordu ve tüfeği taşımak için epey zorlandığı belli oluyordu. Kalbimin yerinden kopacakmış gibi atmaya başladığını hissettim. Gilbert'in ateş etmesini bekliyordum ama o kadını ciddiye almamıştı.

"Tüfek çok ağırdır" dedi. "Onu öyle taşıyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kısa bir süre için."

"Beş altı kilo vardır en azından. Az gibi gelir ama öyle uzun taşırsan..." "Uzun" sözcüğünü uzatarak yorucu bir hava vermeye çalışmıştı ama Helen'in umurunda bile değildi.

"Kollarım yorulmadan seni vuracağım" dedi. "Ama önce uyardı da unutmamalısın. Namlulardan biri dokuz numara saçma dolu. Diğerinde de çift mermi var, kafanı uçurur yani."

Gilbert bir kahkaha daha attı. Kadının hali onu pek eğlendirmişti. "Bu hiç de hoş bir şey değil, kadın" dedi.

"Ya romatizman? Romatizmanın berbat olduğunu sanıyordum."

"Doğru. Ama parmaklarımdan birinde romatizma yoktur. Şuna bak." Helen silahı sola döndürdü, nişan aldı ve tetiğe tasta. Bir gürültü koptu. Havada uçuşan sarı kıvılcıklar gördüm. Gürültü odayı doldurdu, kulaklarım sağır oldu sandım. Namludan hava ve gazdan oluşan bir şok dalgası ve ardından hafif bir duman halkası yayıldı. Saçmalar Gilbert'in sağ kulağının yanından yukarı doğru geçip mutfak camını parçaladı. Birkaç tanesi kulak memesine ve boynuna değmiş, boynu kana bulanmıştı. Laura bir çığlık kopartıp kendini yere

attı. Ben patlamadan önce yerdeydim Ray şaşkınlığından oturduğu iskemleyle birlikte yana devrildi. Gilbert inanmazlık ve acıyla bağırırken ellerini yüzüne götürdü, tabancası elinde fırlayıp yere düştü. Tüfeğin geri tepmesi Helen'i duvara yapıştırmış, namlu havaya kalkarken dipçik sağ baldırına gömülmüştü. Kadın kendini topladı, bir daha ateş etmeye hazır olarak namluyu indirdi. Gilbert'in sağ yanağı aniden ergenlik çıbanları çıkarmış gibi kırmızı lekeler içindeydi. Havada kekremsi bir koku vardı, boğazımın gerisinde tatlı bir lezzet hissettim. "Bu kere kafanı uçuracağım" dedi Helen. Gilbert ileri atılıp Laura'yı saçlarından yakaladı, ayağa kaldırıp vücudunu vücuduna yapıştırdı eğer para kemerin aldı. Ray yattığı yerden olup biteni görebilmek için başın, çevirmeye çalışıyordu. "Anne, ateş etme!" diye bağırdı. "Tetiği çektiğin anda boynunu kırarım" dedi Gilbert. Acı çektiği belliydi, soluk soluğa kalmıştı, artık silahlı değildi ama kendini de kaybetmişti. Kolunu Laura'nın çenesinin altına geçirmiş, kızın boynunu sıkıyordu. Laura boğulmamak için adama asılmıştı. Gilbert geri geri yürüyerek mutfaktan çıkıp yemek odasına geçti. Laura'yı da yarıyarıya havada taşıyarak sürüklüyordu. Gürültüden ve gördüğü karaltılardan şaşırılmış olduğu anlaşılan Helen duraksadı. Gilbert mobilyalar ve kutular arasından geri geri yürüyerek yemek odasında kayboldu. Ön kapıyı tekmeleyerek açarken kırılan cam sesini duydum. Gilbert'in arkasından koşmakla artık bembeyaz kesilmiş, titreyip duran Helen'e yardım arasında kararsızdım. Helen tüfeği indirip iskemleye yığıldı. "Neler oluyor? Nereye gitti?" "Laura'yı kaçırdı dedi Ray. "Sen sakinleş artık. Her şey yoluna girecek." Hâlâ yerde yatıyor, başlarından kurtulmayı çalışıyordu. Bir bıçak alıp ellerini ve ayaklarını sıkıca saran bantları kestim. Elinin birini kurtarınca geri kalanları çıkarmama yardım etti, bir yandan da annesini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. "Bir el ver de kalkayım" dedi bana. "Ona ne yapacak?" "Parayı alana kadar bir şey yapmaz. Laura onun sigortası şimdi." Ray'in elini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. Bir an bana baktı. "İyi misin?" "İyiyim." İkimiz de Helen'e döndük. Tüfeği kucağına yatırmıştı. Yanına gittim, tüfeği alıp mutfak masasının üzerine koydum. Yaşlı kadının omuzları çökmüş, elleri titriyordu, soluğu kesik kesik çıkmaktaydı. Dipçığın vurduğu baldırı berelenmiş olmalıydı. Enerjisinin tümünü harcamış olduğundan şoka gireceğinden korktum. "Onu öldürmeliydim. Zavallı Laura. Yapamadım işte, ama yapmalıydım." Ray bir iskemle çekip annesinin yanına oturdu, elini tutup okşadı, "Nasılsın bakalım Tekerlekli Cehennem?" "Birazdan kendime gelirim. Şu soluğumu toplayayım da." Kadın eliyle göğsüne vurdu. "Gösterdiğim kadar zayıf değilim aslında." "Ne yaptığını anlayamadım" dedi Ray. "Ve bunu yaptığının inanmıyorum. Onunla o konuşmaların, saçmalıklardan başka bir şey değil diye düşünüyordum o tüfeği çıkarana kadar. Müthiştin. Korku diye bir şey hissetmiyordun." Helen, bunun önemsiz olduğunu belirtir gibi elini salladı ama oğlunun övgülerine sevindiği belli oluyordu. "Yaşlanmak, cesaretini kaybetmeni gerektirmez" dedi. "Gözlerin görmüyor sanıyordum" dedim ben. "Nerede olduğunu nasıl gördün?" "Mutfak penceresi önünde durduğu için karaltısını görüyordum. Hemen hemen kör olabilirim ama kulaklarım hâlâ formdadır. O kadar çok konuşmamalıydı. Freida beni ağırlık kaldırmaya alıştırdı, şimdi on beş kilo kaldırabiliyorum.. Ne dediğini duydunuz mu? Altı kiloluk bir tüfeği taşıyamazmışım. Hakaret bu bana. Tipik maço işte. Kaldırın beni, midem bulanıyor, kusacağım galiba."

18

Ray annesinin tuvalete gitmesine yardım etti. Az sonra sifon çekildi, Ray'ın, kadını rahat ettirmek için birşeyler mırıldanarak yatağa yatırdığı duydum. Kadının işinin tamamlanmasını beklerken çekmeceyi dökülenleri topladım, çekmeceyi yerine soktum. Ray'in devrilmiş iskemlesini düzelttim, sonra da dizlerimin üstüne çöküp Gilbert'in tabancasını aramaya başladım. Lanet şey nereye gitmişti? Adamın durduğu yerde durup tabanca elinden uçtuğunda nereye fırlamış olacağını saptamaya çalıştım. Kırık camlara basmamaya dikkat ederek en yakın duvara kadar emekledim, oradan süpürgeliği izleyerek yoluma devam ettim. Sonunda ceviz kabzalı 45'lik Colt otomatik Eastlake dolabının arkasında buldum. Üzerindeki parmakizlerini bozmamaya dikkat ederek bir çatalla oradan çekip çıkardım. Louisville polisi bir kontrol yapar da Gilbert için çıkarılmış bir arama emri bulursa adamı tutuklamak kolaylaşır, tabii önce nerede olduğunu saptayabilirlerse.

Tabancayı masanın üstüne bırakıp ayaklarımın ucuna basarak yatak odası kapısını tıklattım. Bir an sonra Ray kapıyı iki parmak araladı. "Polis çağırmanız gerek" dedim. Niyetim içeri girip telefon açmaktı ama o kolumu tuttu.

"Yapma."

"Neden?" O gün için yeteri kadar yorulmuş annesine hürmeten fısıltıyla konuşuyorduk.

"Bak, annem uyur uyumaz geleceğim, konuşmamız gerek." Kapıyı kapatmak üzereydi.

Elimi kapıya dayadım. "Konuşacak ne var? Yardıma ihtiyacımız var."

"Lütfen." Az sonra konuşabileceğimizi göstermek için elini kaldırdı ve kapıyı suratıma kapadı. İstemeye istemeye mutfağa döndüm. Kapının ardında bir süpürgeyle faraş bulunca ortalığı toplamaya koyuldum ben de. Biri kırılan püre tabağına basmıştı. Her tarafta köpek pisliği gibi pürel ayakizleri vardı. Lavabonun altından çöp tenekesini çıkarıp kırık tabak ve cam parçalarını topladım, ıslak bir kâğıt havluya da püreleri temizledim.

Gerek lavabo gerek bankonun üzeri kırık camlarla kaplıydı. Komşuların silah sesine gelmemiş olmalarını anlayamıyordum. Soğuk hava şimdi içeri doluyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. O eski tip kutu gövdeli elektrik süpürgesini çıkartıp gördüğüm bütün saçma parçalarını topladım. Kovalama kaçma dışında evden çıktığımdan bu yana yaptığım tek iş bu olmuştu. Bir ara kulağımı yatak odası kapısına dayayınca Ray'in telefonda konuştuğunu duydum. Belki de sözümü dinlemişti sonunda.

Ray oda kapısını arkasından kapayarak mutfağa geldi. Doğruca dolaba gitti, bir şişe viskiyle iki kadeh aldı, ikimize birer tane doldurdu. Kadehin birini bana verdi, sonra da kendisinininkini uzatıp tokuşturdu. Ben yan gözle içkime bakarken o kendisinininkini bir yudumda dikivermişti. Derin bir soluk aldım ve içkiyi bir dikişte ağzıma boşalttım. Gırtlığımı. yakan o iğrenç ateşe hiç de hazırlıklı değildim. Midem alev yanmaya başlarken yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Ama ondan sonra varlığını saran gerilimin bir sis perdesi gibi üzerimden kalktığını hissettim. Sanki bir tiksinti solucanı tepemden aşağı yürüyormuş gibi titreyerek başımı salladım. "Nefret ediyorum içkiden. Ben asla ayyaş olamam. Öyle bir yudumda nasıl içiyorsun aklım ermiyor doğrusu."

"Deneyim gereklidir." Bir kadeh daha doldurup içti. "İçerdayken en çok özlediğim buydu."

Colt'u masanın üstünde görünce hiçbir şey söylemeden alıp beline soktu.

"Teşekkür ederim, Ray. Şimdi parmakizlerini berbat ettin işte."

"Kimse parmakizi araması yapmayacak ki."

"Sahi mi? Neden?"

Sorumu duymazdan geldi. Yemek odasına geçti, kart kutulardan birini boşalttı, sonra katlayıp düzelttikten son kırık camın yerine yerleştirip Gilbert'in bandıyla sağlamlaştırdı. Dışardan gelen ışık azalmıştı, soğuk hâlâ içeri giriyordu ama hiç olmazsa artık kuşlar ve küçük UFOlar delikten içe giremeyeceklerdi. Ray ondan sonra lavabonun içine dağ gibi yığılmış tabakları ve tencereleri bir yana yığıp bulaşığa hazırlandı. Erkeklerin evde iş yapmalarını izlemeye bayılırdım.

"Telefonda konuştuğunu duydum" dedim. "Polisi mi aradın?"

"Marla'ya telefon ettim. Gilbert gözlerini morartmış, burnunu kırmış ama Laura elinde olduğu sürece davacı olmak istemiyor."

"Polisi sen arayabilirsin" dedim.

Elektrik süpürgesini yine çalıştırıp ışıkta parlayan cam kırıklarını topladım. Onun konuyu açmasını istiyordum ama böyle bir şeye niyeti yok gibiydi. Sonunda makineyi kapayarak, "Ne olacak peki?" diye sordum. "Polise neden haber vermiyorsun?- Laura kaçırıldı. Umarım bu işi kendin halletmeye çalışmayacaksın."

"Söyledim ya, Marla davacı olmak istemiyordu. Bunun için çok erken olacağını düşünüyör."

"Ben Marla'dan söz etmiyorum. Ben senden söz ediyorum."

"Önce parayı arayalım. Bir günde bir şey bulamazsak ondan sonra polise haber veririz."

"Ray, sen aklını kaçırmışsın. Yardıma ihtiyacın var."

"Ben kendi işimi görebilirim."

"Saçmalama. Laura'yı öldürecek."

"Parayı bulursam öldürmez."

"Parayı nasıl bulacaksın peki?"

"Orasını henüz bilemiyorum."

Ray beline bir önlük bağlamıştı. Lavabonun deliğine tıpayı yerleştirip sıcak suyu açtı. Sıvı deterjanı alıp suyun içine boşalttı. Beyaz köpükler kabarınca tabakları ve çatal bıçağı içine doldurdu. Uzun saplı fırçayı alırken, "Bulaşık yıkamayı altı yaşında öğrendim" dedi. "Annem beni tahta bir kutunun üstüne çıkarıp öğretmişti. Ondan sonra bu hep benim işim oldu. Cezaevinde sanayi tipi büyük makineler kullanırlar ama prensibi aynıdır. Biz eski sabıkalıları yararlı olmayı biliriz ama yeni gelenler dövüşmekten başka bir şey bilmezler."

"Ray."

"Bana dövüş horozlarını hatırlatırlar... tüyleri kabarmış ve saldırgan. Hiçbir şey umurlarında değildir. O çocuklar ölmek için doğmuştur. Ne bir umutları vardır ne de bir beklentileri. Hep pozdurlar. Her şeyleri pozdur. Kazanmak için hiçbir şey yapmadan saygı beklerler. Yarısının okuması bile yoktur."

"Ne demek istiyorsan söyle de bitsin."

"Demek istediğim bir şey yok. Konuyu değiştirdim. Demek istediğim şu: Polis çağırmak istemiyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Polislerden hoşlanmam."

"Ben sana polisle kalıcı bir ilişki kur demiyorum." Dikkatle yüzüne baktım. "Başka bir şey var, değil mi?"

Bir tabağı durulayıp kenara bırakırken göz göze gelmekten kaçındı. Bir bez alıp kurulamaya başladım.
"Ray?"

İkinci tabağı da kenara bıraktı. "Şartlı tahliyemi çiğnedim."

"Ne yaptın?"

"Doğrusunu istersen, çektim geldim."

"Kaçtın mı?"

"Kaçmak diyemem. Açık cezaeviydi."

"Ama oradan ayrılmaman gerekirdi, Öyle mi? Hâlâ mahkûmdun. Ha?"

"Parmaklık falan yoktu. Geceleri hücrelerimize kilitleniyor falan da değildik. Hatta hücrelerimiz bile yoktu. Odalarımız vardı. Yani izinsiz çıktım diyelim. İzin almadan çıktım işte."

"Vay vay vay." Tuttuğum soluğumu bırakıp bu işin sonuçlarını düşündüm. "Sürücü ehliyetini nasıl aldın?"

"Almadım. Ehliyetim yok."

"Yani ehliyetsiz mi araba kullandın? Peki otomobili nasıl kiraladın?"

"Kiralamadım."

Gözlerimi kapayıp, yere uzanıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Gözlerimi yine açtım sonra. "Kiralık otomobili çaldın yani?" Elimde değildi, sesimin tonu suçlayıcıydı ama onu suçluyordum da.

Ray'ın ağızı büküldü. "Eh, öyle de denilebilir. Kısacası durum şöyle: Polise haber verirsek benim geçmişimi araştırırlar ve geldiğim yere dönerim. Bu sefer bir daha çıkmamak üzere."

"Yani cezaevine girmemek için kızının canını tehlikeye mi atacaksın?"

"Yalnızca o değil."

"Ne öyleyse?"

Yüzüme baktı. "Eğer ortada bir sürü polis olursa Gilbert'le nasıl uğraşabilirim ki?"

"Ray, inan bana, buna değmez. Ömrünün sonuna kadar kilit altında tutulacaksın."

"Ne sonu? Zaten altmış beş yaşındayım. Daha ne kadar ömrüm kaldı ki?"

"Aptallaşma. Daha uzun yıllar var önünde. Annene bak. Yüz yaşına kadar yaşarsın sen. Bu şansını boşa harcama."

"Bak, Kinsey. Polisi çağırırsak ne olacak biliyor musun? Cezaevine gideceğiz. Bir sürü form dolduracağız.

Yanıtlamak için bir sürü soru sorulacak. Geçmişimi ya araştırırlar araştırmazlar. Araştırırlarsa ben artık geçmiş olurum, da sonu olur. Eğer araştırmazlarsa ne farkeder ki? Yine hapı yutmuşuzdur. Saatler geçecek ve sonra ne olacak? Polislerin bir bok yapamayacakları anlaşılacak. Yine sokağa düşeceği ve paranın nerede saklandığı konusunda elimizde hiçbir iz olmayacak. İnan bana, Gilbert bizi bulduğunda mazeret duymak istemeyecektir. Biz ne diyeceğiz peki? 'Kusura bakma karakolda işimiz vardı, o yüzden arayamadık.' Öyle mi?"

"Ona üzerinde çalıştığını söyle" dedim. "Paranın sende olduğunu söyleyip randevu ver. Polis onu yakalar."

Ray'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Sen çok televizyon izliyor olmalısın. Polisler karışıklığı işin yarısını yüzlerine gözlerine buluşturırlar. Suçlu yakalanır ve kurban ölür. Sonra ne olur, biliyor musun? Büyük bir dava. Reklam. Pahalı bir avukat, adam kaçırmanın çocukluğunda çektiği sıkıntıları anlatır. Yok akli dengesi bozuktur, kurban kendisini taciz ediyordur, onu kendini savunmak için kaçırmıştır falan filan. Binlerce dolar boşa harcanır. Jüri karara varamaz ve herif elini kolunu sallayarak çıkar gider. Bu arada Laura ölmüştür, ben de yine içeri tıklılmışımdır. Kim kazanır bu durumda, ha? Ne ben, ne de Laura."

Öfkelendiğimi hissediyordum. Kurulama bezini bir kenara Mattım. "Sana bir şey söyleyeyim mi? İsteddiğini yapabilirsin. Bu benim sorunum değil. Polis çağırarak istemiyorsan, öyle olsun. Ben gidiyorum."

"California'ya mı?"

"Eğer imkân bulursam. Tabii Gilbert sekiz bin doları aldığına göre, sen söz vermene rağmen dönüş biletimin parasını ödemezsin. Havaalanına gitmek için taksi param da olmadığına göre beni götürürsen sana minnettar olurum. Hiç olmazsa bu kadar bir şey yap artık."

O da en az benim kadar sinirlenmişti. "Olur. Önemli değil. Mutfağı hele bir toparlayayım, hemen gideriz.

Laura senin yüzünden ölecek demek. Ona yardım edebilirdin. Ama 'hayır' dedin. Sen de benim gibi vicdan azabıyla yaşayacaksa bundan sonra."

"Ben mi? Bu belayı başına kendin açtın. Beni suçladığına inanamıyorum doğrusu. Tam da Gilbert gibi konuştun."

Elini uzatıp kolumu tuttu. "Hey, benim yardıma ihtiyacım var." Bir an göz göze geldik. Ben gözlerimi kaçırdım.

"Gel başbaşa verelim" dedi. "İkimiz. Senden istediğim yalnızca bu. Uçağın kalkana kadar vaktin var..."

"Ne uçağı? Yer ayırttım ama bilet almadım ki. Cebimde de beş para yok."

"O zaman, burada kalıp yardım etsen ne olur sanki?"

"Bak sana bir şey söyleyeyim" dedim. "Şükran Günü'ne iki gün kaldı. O gün bir düğün var, ben orada olmalıyım. Çok sevgili iki dostum evleniyor ve ben de nedimeleriyim, tamam mı? Havaalanları bayram trafiğinde çok sıkışık olacaktır. Aklıma esince telefon edip yer bulamam. Bunu bulduğum için talihliyim aslında."

"Ama biletin parasını ödeyemiyorsun."

"Bunu biliyorum!" diye bağırdım.

Parmağını dudaklarına götürüp başını annesinin uyuduğu odaya çevirdi.

"Param olmadığını biliyorum ve bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum" diye fısıldadım.

Ray cüzdanını çıkarttı. "Kaç para?"

"Beş yüz dolar."

Cüzdanı açmadan cebine soktu. "Arkadaşların olduğunu sanıyordum. Sana borç verecek birileri."

"Eğer telefon edebilirsem. Ama annen uyuyor."

"Az sonra uyanır. Kadın yaşlı. Geceleri pek uyuyamıyor. Yalnızca biraz kestiriyor işte. Uyanır uyanmaz

California'ya telefon edersin. Belki de arkadaşın biletini kredi kartına yazdırır ve sen de uçağına yetişirsin.

Ben bir bakayım anneme. Tamam mı?" Yatak odasına gidip kapıyı araladı. "Az sonra uyanacak.

Kıpırdanıyor."

"Tamam."

Kapıyı kapadı. "Sen bana paranın nereye saklanmış olabileceğini düşünmemde yardım et şimdi. Başka bir istediğim yok senden."

Elini uzatıp masa başına oturmamızı işaret etti.

Çektiği iskemleye oturdum. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Yapmam gereken köşedeki markete gidip paralı bir telefon bulmaktı. Ama ne diyebilirim ki? Bu adamla da, kızıyla da, yaşlı anasıyla da bir işe bulaşmıştım. Kadın sanki düşüncelerimi duymuş gibi gayet canlı bir tavırla odadan çıktı. Daha yatalı on beş dakika olmamıştı ve dipdiri idi işte. Ray kadına bir iskemle çekti. "Nasılsın, anne?"

"İyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Neler oluyor? Ne yapıyoruz?"

"Johnny'nin parayı nereye sakladığını düşünüyoruz" dedi Ray, Annesine her şeyi anlatmış olmalıydı ki, kadın ne konuya ne de oğlunun bu konuyla ilgisine şaşmamış görünüyordu. Seksen beş yaşında olduğuna göre hapse girmek gibi bir korkusu olamazdı. Bir yerden bir kalemle bir kâğıt çıktı. Ray bakışımı görünce, "Not alabiliriz" dedi. "Ama sen önce telefon etmek istiyorsundur. Telefon içerde."

"Telefonun nerede olduğunu biliyorum. Hemen dönerim." Yine kredi kartımla Henry'yi aradım. Hâlâ eve dönmemişti. Telesekreterine bir mesaj daha bırakıp parasızlık nedeniyle dönüşümde güçlük çıktığını anlattım. Helen'in telefon numarasını bir daha söyleyip benimle hemen temasa geçmesini istedim. Ondan sonra Rosie'yi aradım ama onun telefonu da meşguldü. Mutfağa döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu Ray.

"Henry'ye bir mesaj bıraktım. Bir iki saat içinde telefon edeceğini umuyorum."

"Onu bulamaman senin için iyi olmadı sanırım. Onunla konuşmadan havaalanına gitmenin bir yararı yok herhalde."

Yapmacık olduğu anlaşılan kaygısını görmezden gelerek masa başına oturdum. "Anahtarlarla başlayalım" dedim.

Ray kâğıda "anahtarlar" yazdı. Çevresine bir daire çizdi, "Anahtarlar Gilbert'teyken bunun ne yararı olur ki?"

"Çünkü elle tutulur tek ipucu onlar. Hatırladığımız şeyleri yazalım hele."

"Ne hatırlıyoruz ki? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Biri demirdi. On beş santim boyunda, eski tip bir anahtar, bir Lawless. Diğeri Master'di..."

"Bir dakika. Bunu nereden biliyorsun?"

"Baktım da ondan." Helen'e döndüm. "Bir rehber var mı! İçerde görmedim, oysa rehber ihtiyacımız olacak."

"Komodinin çekmecesinde. Şimdi getiririm." Ray kalkıp yatak odasına gitti.

Ardından, "Hiç Lawless diye bir şirketi duymuş muydun?" diye seslendim. "Yerel olabilir." Helen'e baktım.

"Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Kadın başını salladı. "Hiç duymamıştım."

Ray iki rehberle geldi: Louisville rehberi ve Sarı Sayfaları. "Yerel olduğunu nereden çıkardın?"

Sarı Sayfaları aldım. "Ben iyimser bir insanım.

Mesleğimde hep bilinenle işe başlarım." Ray öteki rehberi boş iskemlenin üstüne bıraktı. Çilingirler sayfasını açtım. Bir Lawless görünmüyordu ama Louisville Çilingircilik Şirketi umut verici bir olasılıktı. Sayfadaki kocaman ilanda 1910'dan beri piyasada oldukları belirtiliyordu. "Kütüphaneyi de araştırabiliriz" dedim.

"1940'lı yıllardan kalma telefon rehberleri işimize yarayabilir."

Ray annesine, "Kinsey özel detektiftir" dedi. "Bu işe o yüzden karıştı."

"Ben de kim olduğunu merak edip duruyordum."

Çilingirlerin olduğu sayfayı açık bırakıp rehberi masaya bıraktım. Louisville Çilingircilik'in ilanını gösterdim.

"Birazdan burasını arayacağız. Nerede kalmıştık?" Ray'in notlarına baktım. "Tamam. Diğer anahtar bir Master'di. Onların yalnızca asma kilit yaptıklarını sanıyorum ama telefon ettiğimizde onu da sorabiliriz. Şimdi sorumuz şu: Büyük bir kapı ve ardından küçük bir kapı mı arıyoruz? Yoksa önce bir kapı, sonra bir dolap ya da özel depo falan mı?"

Ray omuzlarını silkti. "Herhalde birincisi. Kırklı yıllarda bugünkü gibi özel depo birimleri yoktu. Johnny parayı dokunulmayacağına emin olduğu bir yere koymuş olmalı. Banka kasası falan olamaz, çünkü onların

anahtarları farklıdır. Ayrıca Johnny bankalardan nefret ederdi. Başına bütün bela o yüzden geldi zaten. Herhalde banka soygunundan aldığı parayı götürüp bankaya yatıracak değildi."

"Doğru. Ayrıca bankalar yıkılabilir, yenilenebilir, başka iş yerlerine dönüştürülebilir. Peki, başka bir kamu binası düşünelim. Belediye ya da adliye. Bir müze?"

Ray bu fikirden hoşlanmamış gibi başını salladı. "Aynı şey. Bir müteahhit gelip de arsanın para edeceğini düşünürse... üzerindeki bakmaz bile."

"Peki, kentte başka tarihi yerler falan? Onlar korunuyor olamaz mı?"

"Dur bir düşüneyim."

"Kilise" dedi Helen. "Olabilir" dedi Ray. Kadın kâğıdı gösterdi. "Yaz."

Ray yazdı. "Nehir kıyısında sular idaresi var. Okul binaları. Onları yıkmazlar."

"Ya bir yerlerde büyük bir malikâne?"

"Bu da bir fikir. Eskiden çok vardı. Ama ben yıllardır buradan uzakta olduğumdan herhangi bir bilgim yok doğrusu."

"Eğer polisten kaçıyordysa kolay erişebileceği bir yer olması gerekirdi" dedim. "Ve herhangi bir müdahaleyle karşılaşmayacağı bir yer."

Ray'ın alını kırıştı. "Başkasının bulmayacağından nasıl emin olabilirdi? Çok riskli bir şey. Bir çanta dolusu parayı bir yere saklayacaksın. Bir çocuğun körebe oynarken bulmayacağından nasıl emin olabilirsin?"

"Çocuklar artık körebe oynamıyorlar" dedim. "Video oyunları oynuyorlar şimdi."

"O zaman bir inşaat işçisi, ya da meraklı bir komşu? Kuru bir yer olması gerekir, değil mi?"

"Herhalde. En azından, iki anahtar paranın gömülmediğini gösteriyor."

"Gilbert'in anahtarları alması kötü oldu. Yeri saptayabilirsek üstünlük onda olacak."

"Orasını merak etme. Benim yanımda bir maymuncuk takımı var. Kilitleri bulursak gerisi kolay."

"Kilitleri kesebiliriz de" dedi Ray. "Bunu da cezaevinde öğrendim."

"Epey bir eğitim almışsın desene."

"Eh, iyi bir öğrenciyim" dedi gayet alçakgönüllülikle.

Üçümüz de bir süre susup hayallerimizi çalıştırdık

"Büyük anahtar ilk gören çilingir onun bir bahçe kapısı anahtarı olabileceğini söylemişti. Belki de Johnny eski bir malikâneye girebiliyordu. Büyük anahtar bahçe kapısını, küçük anahtar da sokak kapısındaki asma kilidi açıyordu."

Ray'ın akli yatmamıştı. "Binanın yıkılmayacağından yada satılmayacağından nasıl emin olabilirdi?"

"Belki de tarihi bir binaydı. Tarihi eserleri koruma cemiyetleri tarafından korunuyor olabilirdi."

"Peki, ya binayı restore edip giriş ücreti almaya kalkıştırlarsa? O zaman isteyen elini kolunu sallayıp içeri girerdi."

"Girip de parayı bulacak değillerdi ya. Para bir yere saklanmış olmalı."

"Bu da bizi başladığımız yere getirir" dedi Ray. Yine sustuk.

"Beni düşündüren konuştuğumuz şeyin küçük olmaması" dedi Ray. "Nakit para ve mücevher dolu yedi sekiz büyük çanta. Çok da ağırılar. O günlerde hepimiz genç ve güçlü kuvvetli delikanlılardık. Ama çantaları arabanın bagajına sokarken nasıl zorlandığımızı bir görecektin."

İlgiyle yüzüne baktım. "Özgün planınız neydi? Polisler gelmeseydi yani? Johnny parayı ne yapmayı düşünüyordu?"

"Aynı şeyi herhalde. 'Banka soyguncularının kolay yakalanmalarının nedeninin parayı çok çabuk harcamaya başlamalarıdır' derdi. Gümüşleri ve mücevherleri, polisler çalıntı malların listelerini dağıtırken satmaya çalışıyorlardı. Tabii böylece izlerinin bulunması da kolay olurdu."

"Şu halde plana göre saklayacağı yeri önceden düşünmüştü."

"Öyle olması gerekiyordu."

Bir süre bunu düşündüm. "Nerede yakalanmıştı?"

"Unuttum şimdi. Kent dışında. Otoyolda, o yönlerde bir yerde."

"Ballardsville Yolu'nda" dedi Helen. "Nedenini bilmiyorum ama unutmamışım işte. Hatırladın mı?"

Ray'ın sevinçten yüzü kızardı. "Annem haklı. Bunu nasıl hatırladın ki?"

"Radyoda duymuştum. Çok korkmuştum. Senin de onun yanında olduğunu sanıyordum. Ayrıldığınızı bilmediğim için seni de yakaladılar sandım."

"Ben de yakalandım ama başka bir yerde."

"Johnny soygundan ne kadar sonra yakalandı?" diye sordum.

Ray gözlerimin içine baktı. "Malı, bankayla yakalandığı yer arasında bir yere mi sakladı diyorsun?"

"Eğer başka bir kente gidip dönecek zamanı olmadıysa. Onu son gördüğünde para dolu çantalar yanındaydı. Tutuklandığındaysa yoktu. Şu halde para bu ikisi arasında saklandı. Ne kadar sonra yakalandığını söylemedin."

"Yarım gün sonra."

"Yani fazla uzağa gidecek zaman bulmuş olamaz."

"Doğru. Ben paranın hep kent içinde bir yerde olduğunu düşünmüşümdür. Kentten ayrılıp da döneceğini bir gün bile düşünmüş değilim. Yani yüz millik bir daire içindedir."

"Bence paranın Louisville'de olduğu varsayımıyla hareket etmeliyiz" dedim. "Batı Kentucky'nin tümünü araştırmak istemem."

Ray notlarına baktı. "Peki, başka? Fazla bir şey çıkaramadık."

"Bir dakika. Bir de şöyle düşün. Küçük anahtarın üzerinde bir sayı vardı. Şimdi hatırladım. M550. Beş Mayıs'taki doğum gününe benzediği için ezberlemiştim."

"Bunun bize ne yararı olabilir ki?"

"Bir çilingire gidip bir tane yaptırırız."

"Nerede kullanmak için?"

"Bilmiyorum ama hiç olmazsa anahtarlardan biri elimizde olur. Belki çilingir de birşeyler söyler."

"Bence pek zayıf bir olasılık" dedi Ray. "Denize düşen yılana sarılır gibi hareket ediyoruz."

"Haydi, Ray. insan elinde ne varsa onunla çalışır. İnan bana, bundan çok daha azıyla başlayıp bitirdiğim işler olmuştur."

"Pekâlâ." Ray çilingirin adresini yazdı. İskemlenin arkasına astığı ceketine uzandı.

Ben de onunla kalkıp ceketimi ilikledim. "Annen ne olacak? Onun burada yalnız kalması doğru olmaz."

Kadın bunun dile getirilmesinden bile korkmuştu. "Burada yalnız kalmam" dedi. "O herif dışarda dolaşırken, asla. Ya geri dönerse?"

"Peki. Sen de bizimle gel. Biz işimizi yaparken sen otomobilde oturursun."

"Öylece oturur muyum?"

"Tabii."

"Otururum belki ama silahsız olmaz."

"Anne otomobilde, elinde dolu bir tüfekte oturmana izin veremem. Polis soyguna falan çıktığını sanır sonra."

"Bir beysbol sopam var. Freida'nın fikriydi o da. Bir tane satın alıp yatağımın altına sakladı."

"Bu Freida da asker olacak kadınmış desene. Peki, mantonu al haydi."

19

Louisville Çilingircilik, Main Sokağı'nda her halde 1930'larda yapılmış üç katlı bir binaydı Ray yan sokakta bir park yeri buldu ve Helen kısa bir tartışmadan sonra otomobilde beklemeye razı olmadı. Ray sonunda pes ederek beysbol sopasını elinden bırakmayan kadını da yanına aldı. Dükkânın, iki yanda kararmış taş sütunlu girişi olan dar bir cephesi vardı. Ahşap işletme çamur rengine boyalıydı ve vitrininde, elle yazılmış yaftalarda yapılan işler sıralanmıştı: Sürgü takılır, kilit takılır ve onarılır, duvar ve yer kasaları monte edilir, şifreleri değiştirilir.

Dükkânın içi de derin ve dardı ve hemen hemen uzun bir tezgâhtan oluşuyordu. Tezgâhın ardında anahtar makineleri ve duvarda yalnızca sahibinin bileceği bir sisteme göre tavana kadar asılı anahtarlar bulunuyordu. Dükkânın ahşap zemininde geri kalan her boşluğa, satışı sunulmuş Horizon kasaları yerleştirilmişti. İçerde bizden başka müşteri olmadığı gibi muhasebeci, yardımcı ya da çırağa benzer kimse de yoktu.

Sahibi Whitey Reidel bir elli boyunda ve tostoparlak bir adamdı. Üzerinde beyaz gömlek, siyah askıyla tutturulmuş siyah pantolon vardı. Bakmadım ama pantolonun ayak bileklerini açığa çıkartacak kadar kısa olduğunu tahmin ettim. Köfte bir burnu ve gözlerinin altında kara torbalan vardı. Saç çizgisi iyice gerilemiş, ön tarafta bir Kewpie bebeğini andıran kıvrıkcık beyaz bir parça kalmıştı. Üçümüze de dikkatle baktıktan sonra gözleri Helen'in beysbol sopasına takıldı.

Ray, "Minikler takımının antrenörüdür" dedi.

"Ne arzu etmişiniz?" diye sordu Reidel.

Ben öne çıkıp kendimi tanıttım, ne istediğimizi ve neden istediğimizi kısaca anlattım. Üzerinde M550 yazılı olan Master marka anahtardan söz edince başını sallamaya başladı.

"Yapamam" dedi.

"Daha sözümü bitirmedim ki."

"Bitirmenize gerek yok. Açıklamalar bir şey değiştirmez. M serisi Master asma kilidi diye bir şey yoktur."

Adama baktım. Ray arkamda duruyordu. Annesi de ardımdaydı. Ray'e döndüm. "Sen söyle."

"Anahtarı gören sensin. Ben görmedim ki. Yani gördüm ama rakamlara dikkat etmedim."

Reidel'e, "Ben çok iyi hatırlıyorum" dedim. "Bir kâğıt girsene çizirim."

Adam bir not defteriyle kalemi önüme sürdü. Ben numarayı yazıp sanki bu iddiamı güçlendirmiş gibi kendisine gösterdim, itiraz etmedi. Uzanıp tezgâhın altından bir Master Mitleri listesi çıkardı. "Sen bul, ben yapayım" dedi.

Listeye inatla ve biraz da şaşkınlıkla baktım. Kimi harflerle kimi rakamlarla belirtilmiş sayısız dizi vardı ama hiçbirini benim gördüğüm M serisi değildi. "Master marka bir asma kilit anahtarı olduğuna yemin ederim" dedim.

"Size inanıyorum."

"Ama bir anahtarda, var olmayan rakamlar nasıl yazar?"

Ağzını bükerek omuzlarını silkti. "Sizin gördüğünüz herhalde bir kopyaydı."

"Bu ne fark eder ki?"

Adam cebinden bir anahtar çıkarttı. "Bu şu kilidin anahtarıdır. Bu yüzünde yapımcısının damgası var, konuştuğumuz gibi bir Master. Buna benziyor muydu?"

"Aşağı yukarı dedim."

Helen'in olayla ilgisi kalmamıştı. Gitmiş kasalardan birinin üstüne oturmuş, elindeki beysbol sopasına dayanmıştı.

"Tamam. Bu yanında Master yazıyor, değil mi?"

"Evet."

"Bu yanında da anahtarın uyduğu kilide uygun numaralar yazıyor. Anlıyor musunuz?" Bir bana, bir Ray'e baktı, biz balıklar gibi başımızı salladık.

"Bana o rakamları verirseniz bu listeye bakar ve anahtarın kopyasını çıkartacak bilgiyi alırım. Ama kopyasında o rakamlar olmayacaktır. Kopyası düz olacaktır."

Adamın nereye varmak istediğini anlamayarak, "Tamam" dedim.

"Şu halde gördüğünüz rakamlar anahtar yapıldıktan sonra yapılmış olmalı."

Not defterini gösterdim. "Yani bu rakamları o anahtarın üstüne kazdırmış mı?"

"Evet."

"Neden ama?"

"Küçük hanım, bana siz geldiniz, ben size gelmedim." Gülümseyince sarı dişlerini ve kararmış dişetlerini görebiliyordum. "Eğer gerçek bir Master kilidinden söz ediyorsak o rakamların hiçbir anlamı yoktur."

"Başka bir anahtar üreticisinin kod numarası olabilir mi?"

"Olabilir."

"Eğer hangi üretici olduğunu bulursak bu anahtarı bana yapabilir misiniz?"

"Elbette. Ama sorun en az elli üretici olması. Her birinin iki üç böyle listesi vardır ve bende bunların çoğu bulunmaz. Anahtar üzerindeki rakamlar bir kapıyı ya da mülkü de gösteriyor olabilir ama sizin bana anlattıklarınızdan bunu da saptamak imkânsız."

"Hiç Lawless kilidi diye bir şey duydunuz mu?" Adam başını salladı. "Hayır, böyle bir şey yoktur."

O bilmiş tavırlarına kızmıştım. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedim.

"Bu şirket büyükbabamdan babama ondan da bana geçti. Yetmiş beş yıldır bu işi yaparız. Eğer böyle bir şirket olsaydı mutlaka adını duyardım. Yabancı bir marka olabilir."

Böyle bir şeyi bulmanın imkânsızlığını bilerek yüzümü buruşturdum. "Peki, 1940'lı yıllarda bir Lawless şirketi olmuş da sonra kapanmış olamaz mı?"

"Hayır."

Ray kolumu tuttu. "Gidelim artık. Bu işi eliminasyon yoluyla yapacağız."

"Bir dakika" dedim.

"Olmaz. Yüzünde adamı ısıracaktıysın gibi bir ifade var." Annesine döndü. "Haydi gidiyoruz, anne." Kadını ayağa kaldırdı, sağ koluna kadının kolunu geçirirken sol kolunu da benimkine geçirdi. Parmaklarının baskısı niyetini açıkça ortaya koyuyordu. Bizden daha çok şey bilen bir kimseyle durup da tartışacak değildik.

"Ama bir bağlantı olmalı. Ben haklı olduğumu biliyorum."

"Haklı olup olmaman önemli değil şu anda. Önemli olan Gilbert'ten kurtulmak." Reider'a döndü. "Teşekkür ederiz." Kapıyı açtı, dışarı çıktık. "Ayrıca anahtarın kopyasına da ihtiyacımız yok. Gilbert'te aslı var nasıl olsa."

"Ama onu bize verecek değil ki."

"Verebilir. Eğer kilitleri bulursak işbirliğine yanaşabilir. Bu kendisinin çıkarına olur."

"Ama o rakam ne ifade ediyor. Yani M550 bir kod olmalı, değil mi? Anahtarın değilse başka bir şeyin kodudur."

"Bunu dert etme artık."

"Dert edeceğim. Gilbert yanıt bekleyecek. Bunu sen kendin söyledin."

Dışarda havanın kararmış olduğunu görünce şaşkırdım.

Akşama doğru rüzgâr bir iki blok ilerde olan Ohio Nehri'nde esmeye başlamıştı. Tek tük kar da serpiştiriyordu. Sokak lambaları yanmış, dükkânların çoğu kapatılmaktaydı. Binalar çoğunlukla beş altı katlıydı ve süslemelerinden epey eski oldukla anlaşılıyordu. Sokağa bakan mağazalardan çoğunun demir parmaklıkları çekilmiş, asma kilitleri asılmıştı. Kentin bu kısmında trafik de azalıyordu. Doğu tarafında, kent merkezinin ışıkları hâlâ yanan yirmi otuz katlı binalar seçiliyordu.

Helen'in evine döndük ve eve girmeden sokağı şöyle bir dolanarak Gilbert'i arandık. Ne marka bir otomobil sürdüğünü bilmiyorsak da, gölgeler arasında, ya da park edilmiş arabalardan birinin içinde görebileceğimizi tahmin ediyorduk. R8y arabasını annesinin evinin arkasındaki yolda bıraktı. Eve arka bahçeden girdik.

Çıkarken ışık açmak aklımıza gelmediğinden ev zifiri karanlıktı. Helen'le ben arka verandada beklerken içeri önce Ray girdi. Helen hâlâ beysbol sopasına dayanıyordu. Komşu evlerin bahçesinde Kasım göğüne uzanan çıplak ağaçları görebiliyordum. Kuru dallar rüzgârda çatırdıyordu. Ray ışıkları yakıp bizi içeri

aldığında titremeye başlamıştım. O ön odaları ve yukardaki kullanılmayan yatak odasını dolaşırken biz mutfakta bekledik.

Evden ayrılalı yalnızca bir saat olmuştu ama içersi daha şimdiden bakımsızlıktan küf kokuyordu sanki. Mutfağın çıplak ampülü sert ve her şeyi çirkinleştiren bir ışık veriyordu. Mutfak penceresine yapıştırılan kartonun bir kenarı kalkmıştı. Helen oradan oraya gidiyor, akşam yemeği için bir şeyler çıkarıyordu. Kendinden emin adımlarla yürümesine rağmen onun adımlarını saydığını görebiliyordum. Ray ile ben hiç konuşmadan kadına yardım ediyorduk; ancak hepimiz bilinçli bir biçimde olmasa da telefonun çalmasını beklemekteydik. Helen'in tek sekreteri olmadığı için Henry ya da Gilbert'in biz yokken arayıp aramadığını merak etmenin bir anlamı yoktu.

Yumurtalı jambon, kızarmış patates, öğleden kalma elmalı tarttan oluşan yemeğe oturduk. Aşırı kolesterolü olmasına rağmen yediğimiz her şey çok lezzetliydi. Demek büyükanneler köyle olurmuş diye düşündüm. Artık o gün evime dönme umudum kalmamıştı. Daha Pazartesi'ydi nasıl olsa. Uçağa yetişmek için önümde Salı ve Çarşamba vardı. Bu arada bu konu üzerinde bu kadar gergin olmak beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bu çabaya ne gerek vardı? Elimden geleni yapar ve sonra da çekip giderdim.

Helen yemekten sonra yatak odasına gidip televizyonu açtı. Ben sofrayı toplarken Ray de bulaşığa girişti. Masayı silerken birden Johnny Lee'nin gönderdiği kart gözüme ilişti, Helen kartı şekerliğin altına sıkıştırmış olmalıydı. Kartı ışığa tutarak yazıları bir daha okudum.

"Nedir o?" diye sordu Ray.

"Johnny'nin gönderdiği kart. Daktiloyle yazılmışa benziyor."

"Bir daha okusana" dedi.

"Göklerin melekûtu anahtarlarını sana vereceğim; Yeryüzünde bağliyaçağın her şey göklerde bağlanmış olur ve yeryüzünde çözeceğın her şey göklerde çözülmüş olur. MATTA, 16:19. Kayba uğradığın bu saatte seni düşünüyorum. Bence mesajı kendi yazdığın o boş kartlardan biri."

"Olabilir. Eğer bu gizli bir mesaj ise o metnin olduğu kartı nasıl bulabilirdi ki? Ancak boş bir kart alıp yazardı," İncil'den alıntıya baktım. "Belki de M550, Matta, beşinci bölüm, ellinci âyet demektir."

"Matta, beşinci bölüm, Dağdaki Vaaz'dır. Elli değil kırk sekiz âyettir." Bana bakıp gülümsedi. "İçerdeyken yaptığım şeylerden biri de buydu. Pazar geceleri toplanıp İncil inceleyen bir grubumuz vardı."

"Sürprizlerle dolu bir adamsın."

"Ben de kendimi öyle düşünmekten hoşlanırım."

Kartı çevirip önüne yapıştırılmış siyah beyaz fotoğrafa baktım. Karlar altında bir mezarlığın solmuş bir resmi. Kalkıp kenarını tırnağımla biraz daha kaldırdım. Resim denizde güneş batışını gösteren ticari bir fotoğrafın üstüne yapıştırılmış Elyazısı bir not bulma umuduyla üstteki resmi çıkarttım. Resim normal bir fotoğraf kâğıdına basılmıştı ve arkasında yalnızca Kodak yazıyordu. "Sence bu eski negatiften basılma yeni bir fotoğraf mı? Yoksa eski bir fotoğraftan negatif alınarak yapılan, yeni bir kopya mı?"

"Ne farkeder ki?"

Omuzlarımı silktim. "Okyanusta güneşin batışı bize bir şey söylemez sanıyorum. Belki de anahtarların bir ilişkisi yoktur. Belki fotoğraf mesajdır ve anahtarlar şaşırtmacadır."

Ray kartı alıp masaya yaklaştı, benim gibi ışığa tutup fotoğrafa baktı. Ben de omzu üzerinden bakıyordum. Bütün mezar taşları eski görünüyordu, yağmurdan ve sert kışlardan süslü yazıları aşınmıştı. Beş küçük taş ile meleklerin ve kuzuların yer aldığı üç büyük anıt taş vardı. Granit ya da mermerden olması gereken küçük mezar taşları üzerinde bile kabartma yapraklar ve diğer süslemeler seçiliyordu. En büyük anıt herhalde dört metre yüksekliğinde olan mermer bir dikilitaştı. Taşın oturduğu kaide üzerinde PELISSARO adı görünüyordu. Çevredeki büyük, yaşlı ağaçlar yapraklarını dökmüşlerdi. Yerde ince bir kar tabakası vardı. Bir grup mezar taşının çevresine demir parmaklık çekilmişti, sağ tarafta da taş bir duvarın bir kısmı görünüyordu. "Burasını tanımıyorsun herhalde" dedim.

Ray başını salladı. "Özel bir mezarlık olabilir; birinin malikânesinde bir aile mezarı falan."

"Aile mezarı olamayacak kadar geniş. Bence aile mezatları daha derli toplu olur. Şuraya bak, mezar taşları boy boy ve stilleri de çok farklı."

"Bunun iki anahtarla ne ilgisi var? Bir tabut çıkartıp parayı gömecek zamanı yoktu ki. Kış ortasındaydık. Toprak donmuştu."

İlgiyle yüzüne baktım. "Sahi mi? Kış mıydı? Öyleyse bu fotoğraf o zaman çekilmiş olabilir."

"Olabilir. Ama parayı gömmüşse mezar kazma makinesi gerekirdi ki, onu da bulmuş olabilir. Bana bir ara bir mezarlıkta bekçilik yaptığını söylemişti. Parayı anıt mezarlardan birine saklamış olabilir. Sen ne diyorsun?"

"Ama bu resim niye? Belki de Pelissaro adı içindir. Benimki yalnızca bir varsayım. Parayı bu adda birine bırakmış olabilir. Mezarlık yakınında bir binada ya da işyerinde. Pelissaro Binası, Pelissaro Çiftliği. Eski Pelissaro malikanesi."

Ray başını salladı. "Yanlız iz üstündesin."

"Eh, belki de buradan görülen bir yerdedir. Bir su kulesi, bir bina, bir taşocağı. Rehber nerede? Haydi gel bir aptallık yapalım. Belki kazançlı çıkarız."

"Ne arayacağız?"

"Pelissaro adını. Belki de bir arkadaşı vardı."

Çevreme bakınca rehberi iskemlenin üstünde bıraktığı yerde gördüm. Bir iskemle çekip P harfini açtım. Pelissaro yoktu. Ona benzer bir şey de. "Tüh!" diye söylendim. "Ama belki de 1940'larda bir Pelissaro vardı. Sabaha kütüphaneye gideriz."

"Ama bir an önce bir şey yapmalıyız. Gilbert her an telefon edecek ve ona yarın kütüphaneye gideceğiz diyemem. Burada salaklar gibi oturmak yerine bir ipucu üstünde olduğumuzu söylemem gerek."

"Sen bayağı bir başbelasisin, biliyor musun? Peki, şuna bir bak bakalım." Sarı Sayfalar rehberini alıp "Mezarlıklar"ı açtım. Yaklaşık yirmi tane vardı. "Şunlara bir bak ve bana nerede olduklarını söyle. Eğer bir harita bulup da bir daire çizersek arama alanımızı daraltırız. Hiç olmazsa Johnny yakalandığında yakın olduğu mezarlıkları araştırırız. Sayıları pek fazla olamaz. Fotoğrafa bakılırsa burası epey eski bir mezarlık. Yerlerinde duruyorlardır."

"Bunu bilemezsin. Buralarda göl falan oluşturmak için nehri tıkadıklarında mezarları taşırlar."

"Para su altındaysa hapa yuttuk demektir" dedim, "Ama hâlâ toprak üstünde olduğunu varsayalım. Sende Louisville haritası var mı? Bana neyin nerede olduğunu hele bir göster bakalım."

Ray otomobile gidip büyük Birleşik Devletler haritasıyla birlikte bir de Louisville haritası getirdi. "Otomobil Kulübü'nün saygılarıyla. Ödünç aldığım araba epey yüklüymüş doğrusu."

Kent haritasını açtım. "Önce birincisiyle başlayalım. Dixie Otoyolu nerede?"

Sarı Sayfalar'da yazılı mezarlıkları birer birer işaretledik, Johnny Lee'nin polis tarafından yakalandığı yere yakın dört beş tane vardı. Herbirinin adresini ve telefon numarasını ayrı birer kâğıda yazdım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Yarın sabah ilk iş olarak bunları arayıp Pelissaro adında birinin orada gömülü olup olmadığını soracağız."

"Tabii resimdeki mezarlığın Louisville'de olduğunu varsayıyoruz."

"Bu kadar ters olma" dedim. "Bunun önemli olduğunu, aksi halde Johnny'nin sana bu resmi göndermeyeceğini düşünmek zorundayız. Amacı sana bilgi vermektir, seni kandırmak değil."

"Eh, umarım çok karmaşık bir biçimde vermemiştir, yoksa bunun şifresini asla çözemeyiz."

Saat dokuzda artık tükenmişim ve yatma konusunda ağız arıyordum. Ray ise Gilbert'ten ses çıkmadığı için kaygılıydı.

"Telefon ederse ne diyeceksin?" diye sordum. "Bilmem. Bir şey uydururum. Kızın iyi olduğunu gözlerimle görmek için yarın sabah erkenden buraya gelmelerini isteyeceğim. Bu arada seni rahat ettirelim bakalım. Bitkin görünüyorsun."

Ray annesinin dolabından iki battaniye ile bir yastık çıkardı. "Önce tuvalete gitsen iyi olur, yukarda yok."

Tuvaletten sonra Ray'in ardından yukarı çıktım. Yukarda zaten değil tuvalet, fazla bir şey de yoktu: Ahşap bir yatak, bir bacağı kısa bir masa, kırk mumluk ampullü ve sararmış abajurlu bir lamba. Bir ara böcekler için korktumsa da, çok geçmeden odanın, hiçbir böceğin yaşayamayacağı kadar soğuk olduğunu farkettim.

"İhtiyacın olan her şey tamam mı?"

"Tamam" dedim.

O aşağı inerken yatağa oturdum. Yatak üzerinde kirişler eğimle indiği için ayakta duramıyordum. Oda çok soğuktu ve is kuyordu. Bir tür izolasyon olarak biri şilteyle somya arasına gazete yerleştirmişti ve kıpırdandığımda kâğıtlar hışırdıyordu. Şiltenin kenarını kaldırıp tarihine baktım: 5 Ağustos 1962.

Elbiselerimi çıkarmadan battaniyelere sarınarak uyudum. Lambanın verdiği o hafif ısıyı bile kaybetmemek isteğime rağmen ışığı söndürdüm. Yastık pide gibi düz ve hafifçe nemliydi. Bir süre merdiven boşluğundan gelen ışığa baktım. Aşağıdan Ray'in ayaksesleri, iskemlelerin çekilmesi ve zaman zaman da televizyondan kahkahalar geliyordu. Bu koşullar altında nasıl uyuduğumu bilemiyorum ama uyumuş olmalıyım. Bir ara uyanıp saate bakmak için ışığı yaktım: Sabahın ikisiydi ve aşağıda hâlâ ışık yanıyordu. Televizyon kapalı gibiydi, ancak gece sessizliği, kaynağını kestiremediğim gürültülerle kesilmekteydi. Bir süre sonra uyandığımda ev karanlık ve tamamen sessizdi. Mesanemin doluluğu beni rahatsız ediyordu ama irademi Kullanıp kendimi tutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

İnsan, başkasının evinde yatıp uyumak zorunda kaldığında hangisinin daha kötü olduğunu gerçekten kestiremiyor: Üstüne fazladan bir battaniye alamadan soğuktan donmak mı yoksa işeyememek mi. Her ikisi için de aşağıya inebilirdim herhalde ama o zaman da Helen'in beni hırsız sanacağından ya da Ray'in yatağına girmek için geldiğimi düşüneneceğinden korkuyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım ve öylece yattım. Bir süre gözlerimi kapayıp bekledim. Aşağıda bir kıpırtı duyunca hemen kalkıp merdivene atıldım. Ray ile annesi kalkmışlardı. Ben doğru tuvalete gittim, işimi, bitirip dişlerimi fırçaladım. Mutfağa döndüğümde Ray sabah gazetesini okuyordu. Tıraş olmaya vakit bulamadığından çenesi bembeyazdı. Yüzündeki berelere artık alıştığımdan farketmiyordum bile. Beyaz tişörtünün üzerine eteklerini dışarıya çıkardığı bir blucin gömlek giymişti. Yaşma göre. gayet formdaydı ve gövdesinin üst kısmına bakılırsa cezaevindeyken epey ağırlık kaldırmış olmalıydı.

"Gilbert'ten haber var mı?" Başını salladı.

Helen'in bir gece önceden hazırladığı kahvaltı sofrasına oturdum. Ray Courier-Journal'ın bir bölümünü verdi. Bir gün daha beraber olursak annesinin yanında oturan yaşlı bir çiftte dönüşecektik. Helen baston diye beysbol sopasına dayanarak mutfakta dolaşıyordu.

"Ayağın mı ağrıyor?" diye sordum.

"Baldırım. Şuradan şuraya kadar morarmış."

"Sana yardım etmemi istersen söyle."

Kahve olurken Helen sosis kızartmaya başladı. Bu kere çok esaslıydı doğrusu. Birer dilim ekmeği yağda kızartmış, ortasına bir yumurta oturmıştu. Ray kendisinininkine ketçap boşalttıysa da ben cesaret edemedim doğrusu.

Kahvaltıdan sonra listemizdeki beş mezarlığı aramaya başladım. Amatör bir soybilimci olduğumu ve bölgede aile geçmişimi aradığımı söylüyordum. Hoş, kimsenin umurunda değildi ya. Dördüncü telefonda bir kadın mezar satış kayıtlarına baktı ve bir Pelissaro buldu. Mezarlığı tarif ettirdikten sonra beşincisini de aradım ama o da boş çıkmıştı.

Ray ile bakiştik. "Umarım haklı çıkarsın" dedi.

"Bir de şöyle bak: Bundan başka ne var elimizde?"

"Doğru.

Duşa gittim. Saçlarımı şampuanlarken telefon çaldı. Ray telefonu açtı ve fazla konuşmadan birşeyler homurdandı. Ben işimi kısa kestim, suyu kapayıp kurulandım, giyindim. Hiç olmazsa ne giyeceğim diye bir derdim yoktu. Mutfağa girdiğimde Ray arka bahçedeki kulübeden içeri garip birşeyler taşıyordu. İki kürek, bahçe makası, ip, kerpeten, keski, eski bir el matkabı, iki İngiliz anahtarı. "Gilbert Laura'yla geliyor" dedi.

"Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Bir tabut çıkarmak zorunda kalabileceğimizi düşünerek birşeyler hazırladım." Colt tabanca bankonun üzerindeydi. Ray geçerken onu da alıp beline soktu.

"Onu neden aldın ki?"

"Bu kere beni gafil avlayamayacak."

İtiraz etmek istedim ama haklıydı. Ben de heyecanlanıyordum. Göğsüm sıkışıyor, karnımda bir şey kasılıp boşaldıkça vücudum titriyordu. Kaçma isteğiyle bundan sonra ne olacağını merakı arasında gidip geliyordum. Ne düşünüyordum acaba? Sonucu etkileyebileceğimi mi? Belki. Ama daha çok buraya kadar geldikten sonra işin sonunu görmek zorunluluğunu hissediyordum sanırım.

20

Gilbert'le Laura bir saate kalmadan herhalde sekiz bin doları doldurdukları torba çantayla çıkageldiler. Gilbert belki de seksen beş yaşında kör bir kadın tarafından aldedildiğinden kabadayı görünümünü korumak amacıyla Stetson'u başına geçirmişti. Laura'nın bitkin olduğu görülüyordu. Teni sanki kireç kaymağına sokulmuş gibiydi, berelerinden geri kalanlar çenesi boyunca sarı ve yeşil gölgeler olarak uzanıyordu. Yüzünün beyazlığına kıyasla koyu kızıl saçları aşırı renkli ve yapay gibi durmaktaydı. Gözleri Ray'inkiler kadar kestaneydi ve ikisinin de çenesinde gamzeleri vardı. Elbiselerini çıkarmadan yatmışa benziyordu. Üzerinde yine ilk gördüğümde olanlar vardı: Blucin kumaşından kısa kollu bol elbise, altında uzun kollu beyaz bir tişört, kırmızı beyaz çizgili tayt ve ayağında kırmızı tenis ayakkabıları. Karnındaki para kemerini çıkarınca sanki ağır bir hastalığın sonunda aniden kilo vermiş gibiydi.

Gilbert epey gergin görünüyordu. Yüzünde hâlâ Helen'in saçmalarının değdiği yerlerde kızarıklıklar vardı ve kulağının memesi üzerine bir bant yapıştırmıştı. Bu ilk yardım kanıtları dışında giyimi temiz, blucini ütülenmiş görünüyordu. Üzerinde beyaz bir kovboy kesimi gömlek, deri bir yelek ve geniş bir kravat vardı. Tahminime göre Mississippi'nin batısına yalnızca bir kere, o da geçen hafta çıktığına göre bu kıyafeti gösteriş için olmalıydı. Laura babaannesini görünce o yana yürümeye kalkışınca Gilbert parmaklarını şaklattı ve kadın tıpkı bir köpek gibi geriledi. Gilbert sol elini kadının boynuna koyup kulağına birşeyler mırıldandı. Laura üzgün görünüyordu ama diremedi. Gilbert'in gözü Ray'in belindeki tabancasına takıldı.

"Hey Ray, tabancayı ver bakalım."

"Önce sen anahtarları ver" dedi Ray.

"Şimdi saçmasapan bir tartışmaya girmeyelim" dedi Gilbert.

Sağ eli Laura'nın boğazına uzandı ve avcunun içinde sakladığı sustalının bıçağı görüldü. Bıçağın ucu Laura'nın derisini yardı. "Baba?" Kızının sesinde şaşkınlık ve ıstırap vardı.

Ray kan aktığını ve kızın hiç kıpırdamadan durduğunu gördü. Belindeki Colt'a baktı. Tabancayı çıkardı, namlusundan tutup Gilbert'e uzattı. "Al bakalım. Çek o bıçağı kızın boynundan."

Gilbert bıçağı neredeyse gözle görülmeyecek kadar hafifçe çekerek Ray'e baktı. Laura kımıldamadı. Kanın tişörtünün yakasında yayıldığını görebiliyordum. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu.

Ray, "Haydi al tabancayı ve bıçağı çek" diye sabırsızlandı.

Gilbert sustalının düğmesine bastı. Laura elini yarasına değdirdi, sonra kanlı parmaklarına baktı. Gidip bir iskemleye oturdu. Yüzünde renk kalmamıştı. Gilbert sustalılı sol eline geçirip sağ eliyle tabancaya uzandı. Dolu olan şarjörü kontrol ettikten sonra emniyet mandalı açık olarak beline soktu. Tabanca eline geçince rahatlamış gibiydi. "Birbirimize güvenmemiz gerek, değil mi? Paradan payımı aldığım zaman kızı alırsan gidersen ve işimiz biter."

"Anlaştık" dedi Ray. Duraksaması Gilbert'in gözünden kaçmamıştı.

"Geçmiş geçmiştir. Haydi gel tokalaşalım." Elini uzattı. Ray adamın eline baktı, sonra tokalaştılar. "Haydi şimdi işimize bakalım öyleyse ve numara yok, tamam mı?"

Gilbert gülümsedi. "Kız bende olduğu sürece bir şey yapmam ben."

Laura bu konuşmayı dehşet ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle izliyordu. "Ne yapıyorsun? Tabancayı neden verdin ona?" dedi babasına. "Sözünü tutacağını mı sanıyorsun?"

Gilbert'in yüz ifadesi hiç değişmemişti. "Sen bu işe karışma, yavrum" dedi.

Laura'nın gözleri ihanetle doluydu. "Parayı paylaşmaya niyeti yok" dedi. "Sen delirdin mi? Nerede olduğunu söyle ve beni öldürmeden gidelim buradan."

"İş iştir, tamam mı?" dedi Ray. "Ben bu para için kırk yılımı kodeste geçirdim ve şimdi senin adamla sorunların vat diye vazgeçecek değilim. Bunca yıldır neredeydin, ha? Ben nerede olduğumu gayet iyi biliyorum. Sen neredeydin? Şimdi seni kurtaracağımı sanarak geldin yanıma. Tamam, ben bu işten sıyrılıyorum, oldu mu? Şimdi hele şöyle geri dur da işi bildiğim gibi yapayım."

"Baba, yardım et bana. Yardım etmek zorundasın."

"Ediyorum işte. Senin hayatını satın alıyorum ve inan bana bu hiç de ucuza gelmiyor. Benim anlaşmam onunla, sen bu işe karışma."

Laura'nın yüzü taş kesildi, çenesi katılaşıp yere baktı. Gilbert kızın azarlanmasından keyiflenmiş gibiydi. Dokunmak istermiş gibi bir adım attı ama Laura eliyle elini uzaklaştırdı. Gilbert kendi kendine gülümseyip bana göz kırptı. Hiçbirine güvenmiyordum ve bu midemi kastıkça kasiyordu.

Ray yaptığımız telefon konuşmalarını ve ardında yatan nedeni anlattı. Mezarlığın adıyla mezartaşının üzerindeki adı söylemediğine dikkat ettim. "Parayı henüz bulmadık, ama giderek yaklaşıyoruz. Eğer pay almayı umuyorsan sen de yardım etmelisin." Ray'in gözlerinde nefret vardı. Aralarında vaat dolu buz gibi bir gülümseme dolandı. Bir sidik yarışına girdiklerinde çevrelerinde olmayacağını umarak birinden ötekine baktım.

"Anahtarlar yanındadır herhalde" dedi Ray. Gilbert cebinden bir halkaya geçirilmiş anahtarları çıkartıp gösterdi, sonra yine cebine soktu.

Ray hiçbir şey söylemeden, topladığı malzemeden bir kısmını aldı. "Herkes bir şey alsın da yola çıkalım" dedi. "Bunları bagaja koyabiliriz."

Gilbert sanki emirlere itaat etmiyormuş gibi görünmek isteyerek hiç acele etmeden matkabı aldı. "Bir şey daha var. Moruk karı da bizimle gelecek."

"Ben seninle hiçbir yere gitmem." Helen iskemlesine oturup inatla beysbol sopasına yaslandı.

Ray duraksadı. "Onun ne ilgisi var ki?"

"Arkada biri kalırsa polisi aramayacağını nereden bileceğim, ha?"

"Haydi haydi, Gilbert. Annem öyle bir şey yapmaz."

"Yaparım tabii" diye kadın atıldı.

Gilbert Ray'e baktı. "Gördün mü? Moruk zaten aklını kaçırmış. Ya o da gelir ya da anlaşma suya düşer."

"Ne diyorsun sen? Saçmaladığının farkında mısın? Paradan vazgeçecek misin?"

Gilbert, Laura'nın boynunu yakalayıp sırtıttı. Kadını iyice sarstı. "Benim hiçbir şeyden vazgeçmem gerekmez. Kaybedecek olan sensin."

Ray gözlerini kapadı, sonra açtı. "Mantonu al, anne. Sen de bizimle geliyorsun. Çok üzgünüm."

Helen'in bakışları Gilbert'ten Ray'e çevrildi. "Önemi yok, oğlum. Sen ısrar edersen gelirim elbette."

Gilbert hiçbirimize güvenmediğinden hepimiz aynı otomobile doluştuk. Gilbert, Helen ve Laura arkada oturdular. Yaşlı kadın torununun elini tutuyordu. Helen'in beysbol sopasının elinde olduğu Gilbert'in gözünden kaçmamıştı. Helen adamın bakışlarını hissedince sopayı salladı. "Seninle işimiz daha bitmedi, moruk" diye söylendi Gilbert.

Ray otomobili kullanıyor, ben de haritadan bakarak ona yol gösteriyordum. Portland Caddesi'nden doğuya gittikten sonra Market Sokağı'na saptık, oradan köprü'nün altından geçip kuzeye giden 71 nolu yola girdik. Hava rüzgârlı ve biraz daha sıcaktı. Gökyüzü masmaviydi, yalnızca ufukta bulutlar belirmeye başlamıştı. Ray'in küçük bir trafik suçu işleyeceğini ve otoyol polisi tarafından durdurulacağımızı umuyordum Ama Ray göstergeyi sabit tutuyor ve yıllardır kimsede görmediğim el işaretleri yapıyordu.

On İki Çeşme Mezarlığı Oldham İlçesi'ndeydi ve bir zamanlar beş yüz dönüm ormanlık olan bir alanı kaplıyordu. Yıllar boyunca tepelik arazi ehlileştirilmiş ve düzenlenmişti.

Mezarlığın demir kapıları açıktı. Yol sağa ve sola ayrılıyor, buz gibi Kasım havasına su fışkırtan üç fıskiye ortada kalıyordu. Küçük bir tabeladaki oku izleyerek söğütler ve serviler arasındaki taş binayı bulduk. Ray otomobili binanın önündeki mıcır kaplı alana çekti. Pencereden bir kadının bize baktığını görüyordum. Gilbert, Helen'i de alıp içeri girdi. Laura'nın yüzü hâlâ morluklarla kaplı olduğundan dikkati çekmek istemiyordu. Kendi yüzü de küçük küçük kesiklerle doluydu ama kimse ne olduğunu soracak cesareti bulamazdı nasıl olsa.

Onlar gidince Laura dikiz aynasından babasına baktı. Beni göstererek, "Ya bu?" dedi.

"Ona ne olmuş ki?"

"Gilbert babaannemin polise haber vereceğinden korkuyor. O vermez mi sanki?"

Oturduğum yerde dönüp yüzüne baktım. "Benim kimseye haber vermeye niyetim yok. Ben evime dönmeye çalışıyorum."

Laura beni duymazlıktan geldi. "Öyle oturup da bizim paraları alıp gitmemizi mi seyredecek sanıyorsun?"

"Daha parayı bulmuş değiliz" dedi Ray. "Bulunca ne olacak peki?"

Ray'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Laura, benden istediğin nedir?"

"Başımıza bela olacak."

"Olmayacağım!"

Laura camdan dışarı baktı. Helen'le Gilbert dönüyorlardı. Gilbert kadını arka koltuğa iteledi, sonra kendi de öteki yandan girip oturdu. Helen ters bir şey söyleyince, Ray, "Anne, dikkatli ol" dedi. Kadın öne eğilip oğlunun omzunu okşadı.

Gilbert kapısını çarparak kapatıp elindeki broşürü bana uzattı. Mezarlığa daha önceden telefon ettiğim için satış bürosundaki kadın mezarlığın gelişmesini ve ayrıntılarını anlatan broşürü hazırlamıştı. Broşürde mezarlığın krokisi vardı ve ilginç yerler bir X ile işaretlenmişti. Kadın bizim ziyaret etmek istediğimiz yerin bir krokisini de vermiş, Pelissaro mezarını kırmızı daire içine almıştı.

Gilbert'e baktım. "Bu işin sonu fos çıkabilir." "O zaman yedek bir planın olduğunu umarım." Yedek planım arkama bakmadan kaçmaktı.

Ray motoru çalıştırdı. Kadının tükenmez kalemle işaret ettiği yolu gösterdim. Mezarlık birbirlerine bağlı dairelerden oluşmuştu. Üç Bakire çeşmesinden sola saptık, sonra sağa dönüp mezarlığın eski bölümüne geçtik. Mezarlık adını içindeki on iki çeşmeden alıyordu ve hepsi de hiç beklenmedik anlarda havaya sularını fışkırtıyordu. California'da olsak böyle su harcama, özellikle sayıları biraz fazla olan kuraklık yıllarında mutlaka yasaklanırdı.

Askerlerin gömüldüğü ve birbirinin eşi mezartaşlarının yeni ekilmiş bir bahçe kadar düzgün olduğu bölümden geçtik. Mezarlığın eski bölümünde mozoleler gerçekten etkileyiciydi: Eğik kornişleri ve iyon sütunlarıyla granit yapılar. Büyüklerinde başlarını öne eğmiş, diz çökmüş çocuklar, taş kuzular, Çiçeklikler, taştan perdeler ve Korent sütunları, piramitler, Meler, düşünceli tavırlı, biçimli vücutlu kadınlar, dökme demirden köpekler, kemerler, aksi bakışlı erkek büstleri vardı ve aralarına mütevazı boyutlarda granit tabletler ve basit mezartaşları serpiştirilmişti.

Pelissaro mezarı bir çıkmaz yoldaydı. Park edip indik Gilbert şapkasını arka koltuğa fırlattı. Fotoğrafa bakıyor ve önümüzdeki sahnenin kırk yıldan beri hiç değişmediğini görüyordum. Pelissaro anıtının beyaz mermer taşı diğer bütün mezarların üzerinde yükseliyordu. Fotoğraftaki ağaçların çoğu hâlş vardı ve zamanla çok büyümüşlerdi. Resimde olduğu gibi dallar yine çıplaktı ama bu kere yerde kar yoktu. Resimdeki demir parmaklık içindeki mezartaşı kümesini, sağımızdaki duvar parçasını da gördüm.

Gilbert şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ray'e.

Ray'le bakıştık. Gilbert şimdiye kadar sözünü tutmuştu. Yalnızca sağlam ve hayatta olmakla kalmayıp aynı zamanda bir gece önce dayak da yememiş görünen Laura'yı getirmişti. Ray'le kendi sözümüzü tutmanın bir yolu olmadığını bilerek durmuş, vakit kazanmaya çalışıyorduk. Bildiğimiz şeylerin sınırını belirtmeye çalışmıştık ama Gilbert'in böyle muğlak konulara karşı hoşgörüsü yoktu. Mantosuna sarınmış olan Helen sabırla bekliyor ve herhalde içimizden biri sandığı büyük bir heykele dikkatle bakıyordu.

"Ben taş falan çıkaracak değilim" dedi Gilbert. "Hele bunu. En az iki ton vardır."

"Bir dakika izin verin" dedi Ray. Önümüzdeki sahneye, mezartaşlarına, araziye, vadilere, ağaçlara, gerideki tepelere baktı. Ben de aynı şeyi yapıyordum ve ne düşündüğünü biliyordum: Oynadığımız bu oyundaki bir sonraki hamleyi düşünüyordu. Uzaklarda, üzerinde anlamlı bir şey yazan bir su kulesi ya da bir bahçıvan kulübesi falan göreceğimizi ummuştum. Pelissaro mezarlığı önemli olmalıydı, aksi takdirde neden fotoğrafı gön-defsindi ki? Anahtarlar önemli olmayabilirdi, ama anıt on anlam ifade ediyordu. Ama ne?

Ray'in çevredeki mezartaşlarını okuduğunu görüyordum. Onlarda da belirgin bir şey yoktu. Üç yüz altmış derece bir dönüş yaparak arkamızda mozolelerle çevrili çıkmaz sokağa baktım. "Tamam" dedim. Ray'in kolunu tutup gösterdim. Çıkmaz sokağın çevresinde kalkık bir yakayı andıran bir tepede beş mozole vardı. Herbirinin cephesi farklıydı. Biri minyatür bir katedrale, diğeri küçük bir Partenon'a, ikisi sütunları ve merdivenleriyle küçük bankalara benziyordu. Her birinde çapının üstündeki taş aile adı kazanmıştı. REXROTH. BARTON. HARTFORD. WILLIAMSON. Dikkatimi çeken beşinci mozole olmuştu. Kapının üstünde LAWLESS yazıyordu.

Ray parmaklarını şaklattı. Gilbert'e, "Anahtarları ver" dedi. Gilbert hiç ses çıkarmadan anahtarları uzattı. Mozolenin girişinde demir bir kapı vardı ve uzaktan bile kocaman bir anahtar deliği görünüyordu. Kapının demirleri arasından bir zincir geçirilmiş, onun da ucuna bir asma kilit asılmıştı. Elimdeki krokiye bakınca Lawless parselinin numarasının M550 olduğunu gördüm. Johnny Lee'nin mesajı alınmıştı. Bunu başardığımızı inanamıyordum ama mesajı doğru çözmüştük işte.

Ray mozolenin karşısına park ettiğimiz otomobile gidip bir levye aldı. "Sen de bir şey al" dedi. Gilbert yine hiç ses çıkarmadan bir kürek aldı. Laura da bir çekiçle Ray'in son dakikada bulup arkaya attığı kazmayı aldı. Beşimiz önden yürürken Helen arkada, beysbol sopasını yere vura vura geliyordu. Kapının

parmaklıklarından baktık. İçerde zemini taş döşeli ve yaklaşık üç metre eninde ve iki metre boyunda bir oda vardı. Arka duvarda yanyana ve üstüste dörder dörder tabut yerleştirilecek on altı bölme göze çarpıyordu. Ray küçük anahtarı Master kilidine sokup çevirdi. Kilit açıldı. Boşalan zincir yere düştü. Büyük demir anahtar da fazla bir zahmet gerektirmeden döndü yuvasında. Demir kapı metalin metale sürtünmesinden çıkan bir gacırtıyla açıldı. İçeri girdik. On iki gömü yeri doluydu. Herbirinde ölünün, adı, doğum ve ölüm tarihleri ve kimisinde bir mısra yazılıydı. Kalan dört yer ise betonla örtülüydü ve üzerinde hiçbir iz yoktu.

Ray ilk harekete geçen kişi olmaya hevesli değildi. Ne de olsa burası bir aile mezarlığıydı. "Sanırım artık işe başlasak iyi olacak" dedi. Levveyi en üstteki beton dolguya indirdi. Gilbert küreklerden birini aldı ve Ray'in yanında çalışmaya başladı. Daracık mozolenin içinde gürültü bana kulakları sağır edecekmiş gibi geliyorsa da, dışardan pek duyulacağını tahmin etmiyordum. Beton çok ince bir tabaka halinde dökülmüş olmalıydı ki hemen çatlayıp kırılmaya başlamıştı. Ray ilk gediği açıktan sonra Gilbert küreğini sokup genişletiyordu. Bu arada Laura diz çökmüş elindeki kazmayı en alttaki bölmeye indirmekteydi. Ortalık toz dumana boğulmuş, havada çimento parçaları uçuşuyordu. Bu çalışkanlıklarında insanı rahatsız eden bir şey vardı. Ganimetin kokusunu alınca bütün eski kavgalar ve çatışmalar unutulmuştu. Hedefe çok yaklaşmışlardı ve artık çekişmenin yerini açgözlülük almıştı.

Helen'le yollarından çekilip duvara yaslandık. Demir parmaklıklı kapıdan tepeye doğru bakınca rüzgârın ağaçların dallarını salladığını görüyordum. Gökyüzünü bulutlar kaplamış, tepemizde kara bulutlar dolmuştu. Hava, California'da hep sabit ve tekdüze olduğu halde burada çok değişkendi. Bu durumun nereye gittiğini düşünemiyordum ve korkuyla her şeyin iyi biteceği zayıf umudu arasında gidip geliyordum. Ray ile Gilbert parayı paylaşacaklar, el sıkışacaklar ve çekip kendi yollarına gideceklerdi, ben de evime dönecektim. Laura, Gilbert'i bırakır, belki ayrılmalarından önce babası ve babaannesini ile bir süre otururdu. Ray de herhalde annesinin yanında kalacak ve daha önce yakalanıp cezaevine gönderilmezse kadının gözlerini ameliyat ettirecekti.

Saate baktım. Henüz onu çeyrek geçiyordu. Öğleden sonraki uçağa yetişirsem akşam yemeğine evimde olabilirdim. Düşün öncesi eğlenceleri kaçırmıştım. Yarın gece William'la "çocuklar" bowlinge gidecekler, Nell ve Klotilde ile ben herhalde Rosie'de yemek yiyecektik. Rosie provaya gerek olmadığını söylemişti. "Prova edecek ne var? Yanyana durup yargıcın sözlerini tekrar edeceğiz." Nell benim havai tarzı elbisemin üzerinde son düzeltmeleri yapmamıştı ama onun da ne kadar düzeltilmeye ihtiyacı vardı ki?

Birden Ray, Gilbert ve Laura'nın taş odadan torbaları sürükleyerek dışarı çıkardıklarını farkettilim. Helen'le ben de arkalarından çıktık. Ray torbalardan birini asfaltın üstüne boca etti. Bir yandan da, "Johnny bir dahiydi" diyordu. "Bu kimin aklına gelirdi ki? Şu anda burada olmasını isterdim. Bunu görmeliydi. Şuna bakın! Tanrım, ne kadar güzel, değil mi?"

Yere Amerikan ve yabancı paralar, mücevherler, gümüş eşya, hisse senetleri, sikkeler, pul albümleri, altın ve gümüş dolarlar dökülmüştü. Bu değerli eşyanın oluşturduğu tepelik dizlerime kadar yükseliyordu ve onun kadar dolu daha altı torba vardı. Helen bile gözlerinin zayıflığına rağmen ganimetin büyüklüğünün farkındaydı. Yere bir damla düştü, sonra bir ikincisi ve üçüncüsü. Ray elini uzatarak havaya baktı. "Gidelim haydi" dedi.

Laura torbayı doldururken Ray'le Gilbert diğerlerini arabaya taşıdılar. Sonuncu torba da yerleştirilince Ray bagaj kapağını kapadı. Otomobile binmek üzereyken gözüm Gilbert'e ilişti. Gömleğinin eteğini pantolonunun içine sokmaya çalıştığını sanıyordum ama birden tabancasını çıkarmakta olduğunu farkettilim. Ray yüzümü görünce Gilbert'e döndü. Gilbert şimdi bacaklarını iki yana açmış, tabancayı bize çevirmişti. Laura, Helen'in kolunu tuttu, ikisi de taş kesilmiş gibi kaldılar. Laura'nın eğilip babaannesinin kulağına birşey fısıldadığını gördüm. Kadının gözleri görmediği için olanları anlatmış olmalıydı.

Gilbert sanki bizler orada değilmişiz gibi sırtarak Ray'e bakıyordu. "Bunu sana söylemek hiç de hoş değil, Ray ama dostun Johnny bir katildi."

Ray adamın yüzüne baktı. "Sahi mi?"

"Darrell McDermid'i o öldürttü."

Ray'in kaşları çatıldı. "Ben Darrell'in bir kaza sonucu öldüğünü sanıyordum."

"Kaza falan değildi. Johnny öldürülmesi için birine esaslı bir para ödedi."

"Neden? Bizi polise ihbar etti diye mi?"

"Johnny öyle demişti."

"Peki onu kim öldürdü?"

"Ben. Çocuk zaten kardeşinin ölümüne çok üzülüyordu, ben de onu sıkıntıdan kurtardım."

Ray bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti. "Eh, ne çıkar bundan? Bu bilgiyle yaşayabilirim. İyi olmuş. Ölümü haketti."

"Öyle ama Darrell suçlu değildi. Darrell hiçbir şey yapmamıştı. Biri Johnny'ye esaslı bir palavra sıkıyordu." Gilbert alaycı bir pişmanlıkla konuşuyordu. "Polise ihbarda bulunan bendim. Bunu anlayamamış olmanıza hiç akıl erdiremedim doğrusu."

"Muhbir sen miydin?"

"Ne yazık ki, evet. Açık konuşalım. Ben aşağılık herifin biriyim. Hani bir adam yılanı kurtarmış da sonra yılan onu ısırması ya, onun gibi işte. 'Hey ne yaptın, ben senin canını kurtarmıştım' demiş. Yılan da, 'Bana bak, ahbab, beni ilk eline aldığımda yılan olduğumu biliyordun' diye yanıt vermiş."

"Gilbert, inan bana, seni bir an bile iyi bir insan olarak görmüş değilim." Ray elini arkasına uzattı. Bir daha öne getirdiğinde 38'lik bir Smith Wesson vardı elinde.

Gilbert güldü. "Düello, ha! Bu güzel işte."

"Yapma baba" dedi Laura.

"Haydi, çocuklar" dedim. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Herkese yetecek kadar para var..."

"Konu para değil" dedi Ray. Bana bakmıyordu. Gilbert'e bakıyordu ve aralarında yalnızca üç metre kadar bir şey vardı. "Konu kızımın ırzına geçilmesi, eski karımın dövülmesi. Darrell ile Farley'in intikamları. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Kesinlikle" dedi Gilbert.

Ben bir adım geriledim. İki adama öyle dalmıştım ki, Helen'in yaptığını görmedim bile. Kadın beysbol sopasını kaldırdı ve Gilbert'e doğru körlemesine sallayarak Ray'in koluna indirdi. Gilbert'i iskalamaştı, az daha benim dişlerimi dökecekti. Sopa yüzümün önünden geçerken dudaklarımda rüzgârını hissettim.

Kadın darbenin şiddetiyle savruldu, otomobile çarptı, sopa elinden uçtu gitti.

"Anne! Çekil oradan! Biriniz çekin şunu!"

Laura bir çılgın atarak çömeldi. Ben kendimi yere attım. Başımı kaldırıncaya Gilbert'in kadına nişan alıp tetiği çektiğini gördüm. Bir takırtı oldu. Gilbert şaşkın şaşkın elindeki Colt'a baktı. Horozu bir daha çekip tetiğe bastı. Yine çit sesi duyuldu. Namluyu çekip kurşunu çıkardı yerine yeni bir tane sürdü. Bu kere dönüp Ray'e nişan aldı. Tetiğe bastı. Çit. Horozu çekip bir daha bastı. Çit. "Neler oluyor?" diye söylendi.

Ray güldü. "Tüh, ateşleme piminin boyunu kısalttığımı söylemeyi unuttum."

Ray ateş etti ve Gilbert gıki çıkmadan yere devrildi. Ray adamın başı ucuna gelip bir el daha ateş etti.

Büyülenmiş gibi kendisine bakıyordum. Bir el daha. Ray dönüp bana baktı. "Sakin ha!"

Gözucuyla bir hareket sezdim ve kafama çarpan beysbol sopasının çatırtısını duydum. Karanlığın çökmesinden önceki bir an içinde üzüntüyle Helen'e baktım. Yine yanlış adama vurmuş olmalıydı. Ancak kadının elleri boştu. Sopa Laura'daydı. Kendimi kaybettim.

Geceyi hayatımın en feci başağrısıyla Baptist East adında bir hastanenin özel odasında geçirdim. Beyin sarsıntısı geçirdiğim için doktor ağrı kesici ilaç vermiyor, yarım saatte bir hayati belirtilerimi kontrol ediyordu. Uyumama izin olmadığı için Oldham İlçesi şeriflik bürosunun iki detektifinin sorularını yanıtladım ben de. İyi insanlardı ama anlattığım hikâyeye de inanmakta güçlük çekiyorlardı. Beyin sarsıntısı falan demeden yalanları birbiri ardına sıralıyor, olaylarla bir ilgim olmadığını iddia ediyordum. Sonunda Courier-Journal'e bir telefon edildi ve muhabirlerden biri eski sayıları karıştırarak banka soygununu, faillerin adını ve kayıp para hakkında zamanında ileri sürülmüş o renkli tahminleri buldu. Ancak para hâlâ kayıptı. Ray Rawson, yaşlı annesi ve kızı Laura da. Laura'nın nikâhsız kocası ise delik deşik gövdesiyle morgda yatmaktaydı. Ben silah zoruyla oraya götürüldüğümü ve artık işim kalmayınca da kafama vurularak orada bıraktığımı iddia ediyordum. Beni yalanlayacak kimse kalmamıştı ki. Santa Teresa'da Teğmen Dolan'a telefon edilip de kendisinin lehime konuşması ve biraz lekelenmiş şerefimi savunması etkili olmuştu. İfadem alındıktan sonra Ray Rawson ile çetesi tutuklandıkları ve mahkemeye çıkarıldıkları takdirde tanıklık etmeye geleceğime söz verdim. Buna pek ihtimal veremiyordum ya. Ray'in elinde o kadar para ve cezaevinde kırk yıl içinde tanıdığı o kadar insan varken üzerinde her an üç kimlik, üç pasaport ve istediği yere uçak bileti taşıdığından hiç kuşku yoktu. Çarşamba sabahı taburcu olduğumda nöbeti sona eren bir hemşire beni Helen Rawson'un evine yakın olan Portland semtine kadar götürmeyi teklif etti. Köşede inip eve kadar yürüdüm. Bina karanlıktı. Arka kapı açıktı ve aceleyle kaçarken çeşitli giyim eşyalarını oraya buraya saçtıklarını görebiliyordum. Yatak odasına girip lambayı yaktım. Yaşlı kadının bütün ilaçları ortadan kaybolmuştu ki, bu da oğlu ve torunuyla kaçtığını gösteriyordu. Bu kere kredi kartıma başvurmadan telefona sarıldım. Henry'nin yerine yine telesekreteri çıktı. Bu adam hiç evinde oturmaz mıydı? Rosie'nin telefonu da çaldı ama o da açılmadı. Arkadaşım Vera'yı aradım; o da doktor kocasıyla hafta sonunu geçirmek üzere gitmiş olmalıydı. Eski arkadaşım Jonah Robb'un numarasını çevirdim. Açan olmadı. Bir zamanlar çalıştığım şirketteki sekreter Darcy Pascoe'yu bile aradım. Ama talihim yoktu artık paniğe kapılmaya başlamıştım. Şu dünyada beni içinde bulunduğum bu sıkışık durumdan kurtaracak bir tek insan yok muydu? Sonunda aklıma gelen tek kişinin numarasını çevirdim. Telefon dört kere çaldıktan sonra açıldı.

"Alo, Tasha sen misin? Ben kuzenin Kinsey. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara demiştin, hatırladın mı?"

SONSÖZ

Düğün, Şükran Günü yapıldı. Rosie'nin lokantası çiçekler, mumlar ve oda koku gidericileriyle baştanbaşa değişmişti. Beyaz Hawai gelinliğiyle Rosie ve smokiniyle William, Yargıç Raney'in karşısında elele tutuştular, ikisinin de yüzleri parlıyordu. Mum ışığında genç görünmüyorlardı ama o kadar yaşlı görünüyorlar da

denilemezdi. Sanki içlerinde bir ışık parıltıyor gibiydi. Herkes verilen sözlerin bir parçasıydı sanki. Henry, Charlie, Lewis, Nell ve tekerlekli sandalyesinde Klotilde. "İyi ve kötü zamanlarda, hastalıkta ve sağlıkta" hepsi için geçerliydi. Sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. İstirabın, sakatlığın, bedensel güçsüzlüğün bilgeliğin ne olduğunu biliyorlardı.

Orada dururken Ray'i, Laura'yı, Helen'i ve nereye gitmiş olacaklarını düşündüm. Saçma olduğunu biliyorum ama benim sağlam olduğumu görmek için beklememeleri beni biraz üzmüştü. Bir bakıma benim ailem olmuşlardı. Bizi düşmanlık karşısında birleşmiş bir birim olarak görmüştüm, birkaç günlüğüne olsa da. Hep öyle devam edebilecek değildik tabii ama yine de olayın sona ermesini, teşekkürler edilmesini, şimdilik hoşça kal, bize de arada sırada yaz falan gibi birşeyler söylenmesini beklerdim.

William ile Rosie karı koca ilan edildiler. William Rosie'nin yüzünü elleri içine aldı ve öpüşmeleri güller kadar tatlıydı. William titrek bir sesle, "Sevgilim, bütün hayatım boyunca seni bekliyordum" diye mırıldandı.

Benimki dahil salonda bir tek kuru göz yoktu.

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

Sue Grafton _ Lanetli'nin 'L'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri

çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Sue Grafton _ Lanetli'nin 'L'si